

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

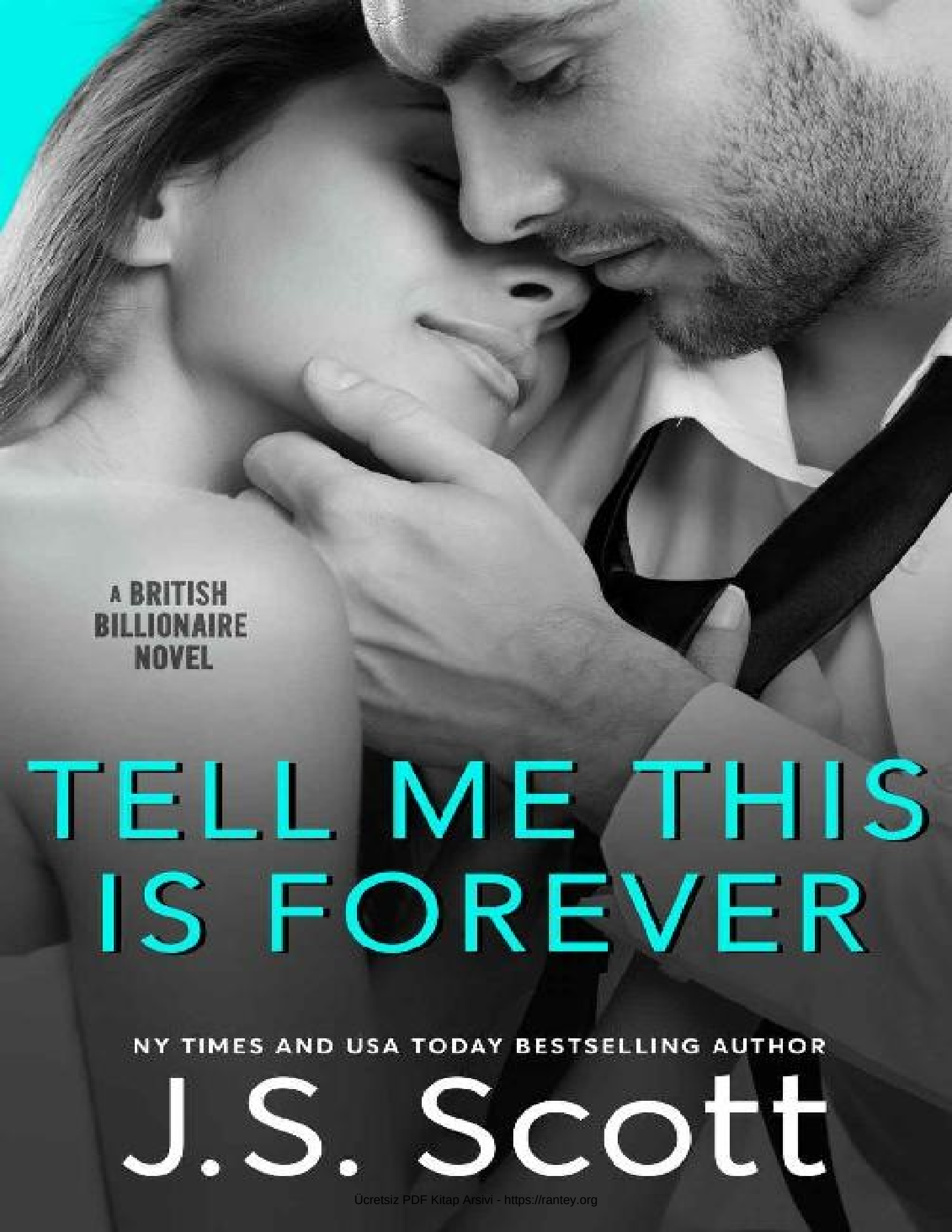
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A BRITISH
BILLIONAIRE
NOVEL

TELL ME THIS IS FOREVER

NY TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J.S. Scott

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SÖYLE BANA
BU SONSUZA
KADAR

A BRITISI I BILL IONAIRE NO\T EL

Book Three

J. ü . .S "i".t3 T T

Tell Me This Is Forever

Copyright © 2022 by J. S. Scott

Tüm hakları saklıdır. Bu belgenin hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

önceden yazılı izin alınmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka yollarla.

ISBN: 979-8-516234-83-5 (Baskı)

ISBN: 978-1-951102-62-3 (E-Kitap)

İÇİNDEKİLER

Önsöz:	<i>Macy</i> .
Bölüm 1:	<i>Leo</i>
Bölüm 2:	<i>Macy</i> .
Bölüm 3:	<i>Leo</i>
Bölüm 4:	<i>Macy</i> .
Bölüm 5:	<i>Leo</i>
Bölüm 6:	<i>Macy</i> .
Bölüm 7:	<i>Leo</i>
Bölüm 8:	<i>Macy</i> .
Bölüm 9:	<i>Leo</i>
Bölüm 10:	<i>Macy</i> .
Bölüm 11:	<i>Leo</i>
Bölüm 12:	<i>Macy</i> .
Bölüm 13:	<i>Leo</i>
Bölüm 14:	<i>Macy</i> .
Bölüm 15:	<i>Leo</i>
Bölüm 16:	<i>Macy</i> .
Bölüm 17:	<i>Leo</i>
Bölüm 18:	<i>Macy</i> .
Bölüm 19:	<i>Leo</i>
Bölüm 20:	<i>Macy</i> .
Bölüm 21:	<i>Macy</i> .
Bölüm 22:	<i>Leo</i>
Bölüm 23:	<i>Macy</i> .
Bölüm 24:	<i>Leo</i>
25. Bölüm:	<i>Macy</i> .

26. Bölüm: *Macy* .

27. Bölüm: *Macy* .

28. Bölüm: *Leo*

Bölüm 29: *Macy* .

Sonsöz: *Macy* .

PROLOGUE

Macy

Beş Yıl Önce...

"Nasıl devam edeceğimden emin değilim," diye fısıldadım, gözyaşlarım yüzümden bir nehir gibi akarken, uzandığım çimenleri yumrukladım ve farkına bile varmadan topraktan bıçaklar çıkardım.

"Yapabileceğimden emin değilim yap. Lütfen bana sensiz yaşamaya nasıl devam edeceğimi söyle."

Mavi güllerden yapılmış devasa çelenge baktım ama sessizlikten başka bir şey duymadım. Duygusal acım o kadar şiddetli ve sakatlayıcıydı ki, havanın karanlık olması ve mezarlıkta kalan tek canlı ruhun ben olmam umurumda değildi.

Gidemedim.

Cenaze töreni bugün gerçekleşti.

Diğer elim soğuk mermer bir mezar taşının üzerindeydi ama kalbim toprağın altı metre altına gömülmüştü.

Nasıl?

Her şey normal olmadığı ve bir daha asla normal olmayacağı halde, dünyanın geri kalanı nasıl hâlâ her şey normalmiş gibi yoluna devam ediyordu?

Henüz yirmi sekiz yaşında bile değildim ve tüm evrenim çoktan patlamıştı.

Hiçbir şeyim kalmamıştı.

Kıçımı çimlerin üzerinden kaldıramayacak kadar felç olmama neden olan bu korkunç kederi gerçekten anlayan hiç kimsem yoktu.

Artık bir evim yoktu.

Gidebileceğim, bana sıcak gelen bir yer yoktu.

Mermer mezar taşının önündeki çimlerin üzerinde diz çökmüş halde dururken bir hıçkırık daha vücudumu sarstı.

Bu şekilde hayatta kalamazdım.

Kalkıp buradan ayrılamadım bile.

Bir insanın bu kadar acı hissedip yaşamaya devam etmesi mümkün müydü?

Gerçekliğe olan bağlılığımı kaybettiğimi hissettiğimde nefes nefese kalmaya başladım.

Gerçekten, olanlardan sonra hayatımın ne gibi bir amacı ya da değeri olabilirdi ki?

Kendime bu soruyu sorarken bile, zihnimde olası bir amacın parıltısını gördüm ve her şeyimle ona tutundum.

Bekle! Gitmem gereken bir yer vardı, değil mi?

Karma. Gidip onu görmem lazım. Bu gece gönüllü olmak için barınakta olmam gerekiyor.

Olanları düşününce gelmesem yönetmen anlamayacak değildi ama Karma'yı hayal kırıklığına uğratamazdım.

Hiçbir gönüllü gününü kaçırmadım çünkü orada olacağıma güveniyordu.

Kalk, Macy. Karma'yı görmeye git. Onun için hâlâ bir şey ifade ediyorsun.

Beynimin yeniden çalışmasını sağlamak için uzun, derin nefesler almaya başladım.

Al. Yukarı.

Kalkmak istedim ama bir türlü başlayamadım.

Al. Senin. Kışını. Kalk. Şimdi.

Ayağa kalkmak için kendimi zorladım ve hafifçe tökezledim, dizlerim saatlerdir aynı pozisyonda durmaktan güçsüz düşmüştü.

Bir şekilde mezarlıktan çıkıp büyük kedi barınağına gitmeyi başardım ve Karma'nın kafesine ulaşana kadar her şeyi otomatik pilota yaptım.

Oraya vardığımda yere çöktüm, kollarımı üç yüz elli kiloluk sakat dişi Bengal kaplanına doladım, yüzümü kürküne gömdüm ve bir damla daha gözyaşı dökemeyene kadar ağladım.

Benimle konuşamazdı.

Bana hiçbir tavsiye veremedi.

Ama büyük, engelli bir kedinin yapabileceği her şekilde beni rahatlatı ve içimi dökmeye gerçekten ihtiyaç duyduğumda beni dinledi.

O ziyaret sırasında bir noktada Karma için ve benden beklenen bu olduğu için devam etmem gerektiğine karar verdim.

Veterinerdim ve zoolojik ihtisasımın ilk yılını çoktan tamamlamıştım.

Hayatımın insan kısmıyla yüzleşemesem bile hayvanlar dünyasında hâlâ yapacak iyi şeylerim vardı.

Hayatımın hâlâ bir anlamı vardı.

O gece kendimi toparladım ve tüm acımı kalbime ulaşamayacak hale gelene kadar içime attım.

Eğer bunu tamamen kabullenmezsem, bir şekilde bunu yaşayabilirim.

Belki kaybettiklerimle tamamen yüzleşmemek kederimle başa çıkmanın en iyi yolu değildi ama devam etmek istiyorsam tek seçeneğim buydu.

Her seferinde bir gün; bir ayak diğerinin önünde. Hayatımı sürdürebilmemin tek yolu buydu.

Birkaç istisna dışında kendimi duygusal olarak kapatabiliyordum.

Başka seçeneğim yoktu.

Akıl sağlığımı korumak istiyorsam, bir daha asla ama asla bu kadar çok sevmeye izin vermemeliydim.

BÖLÜM 1

Leo

Günümüz...

"A İYİ MİSİN?" Özel jetimle seyir irtifamıza ulaştığımızda Dr. Macy Palmer'a sordum.

Gerçekten de aptalca bir soruydu, çünkü ona bakan herkes için durumunun iyi olmadığı çok açıktı.

Macy artık aktif olarak ağlamıyordu ama yanakları hâlâ daha önce dökülen gözyaşlarıyla doluydu. Uçağa bindiğimizden beri neredeyse tek kelime etmemiş olması da cabası.

Lanet olsun! Zamanımın çoğunu ıssız yerlerde vahşi hayvanlarla geçirdim. Yaşlı ve kanser hastası bir Bengal kaplanının ölümünün ardından yas tutan bir kadına ne diyeceğimi bilemiyorum.

Macy'yi neden jetimle Amerika Birleşik Devletleri'ne götürmeyi teklif ettiğim konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu, böylece kaplanı ölmeden önce oraya varması mümkün olabilirdi.

Belki de *onun* kaplanı değildi.

Karma, yaşlı ve hasta Bengal kaplanı aslında Macy'nin *hastasıydı*.

Bununla birlikte, Macy İngiltere'yi ziyaret ederken kaplanın durumu daha da kötüye gittiği için kalbinin kırıldığı çok açıktı.

"Ben iyiyim," dedi başını çevirip bana bakarken. "Eğer sana daha önce söylemediysem, beni bıraktığın için ne kadar minnettar olduğumu bilmeni isterim. Sen olmasaydın şu anda Heathrow'da çılgınca eve dönmek için ticari bir uçuş arıyor olurdum."

Macy'nin ciddi gri gözlerinden gelen melankolik bir bakış bana tam da neden onu ticari bir uçuş için bekletmek yerine benimle Amerika'ya götürmeyi teklif ettiğimi hatırlattı.

Belli ki duygusal acı çeken bir kadındı ve ben bu temel insani duyguya karşılık vermekten kendini alıkoyabilecek türden bir adam değildim.

Ayrıca, kendim de bir yaban hayatı koruma uzmanı ve zoolog olduğum için bir hayvan dostunu kaybetmenin ne kadar acı verebileceğini anlıyordum.

Macy egzotik hayvan veterineriydi, bu yüzden tamamen Karma'nın ölümüne neden bu kadar üzüldüğünü anlayamıyordu. Görünüşe göre Bengal kaplanını yıllardır tedavi ediyordu ve bundan önce de kediyle bir tür geçmişi vardı.

Ayaklarımı onunkinin yanındaki deri koltuğa uzattım ve "Önemli bir şey değildi, Macy. Dediğim gibi, düğünden hemen sonra ben de Amerika'ya gidiyordum-"

"Ama resepsiyon tamamen bitmeden ayrıldık," dedi pişmanlık dolu bir ses tonuyla.

Omuz silktim. "Kimsenin fark ettiğini sanmıyorum. Kalabalık dağılıyordu ve Nicole ile Damian gitmeye hazırlanıyordu."

En büyük kardeşim Damian, Macy'nin en iyi arkadaşı Nicole ile evlenmişti. annemin Surrey'deki malikanesine gitmişti. Macy de zaten bu yüzden İngiltere'deydi.

Tüm göstergeler yakında Macy'nin diğer en iyi arkadaşı Kylie ile Damian'ın küçük ikizi olan diğer ağabeyim Dylan arasında bir düğün daha olacağını işaret ediyordu.

Dylan ve Kylie'nin kesin bir şey olduğundan değil. Dylan Kylie'ye Damian'ın bütün gün gelinine baktığı gibi baktığı için birlikte olacaklarını düşünmemek zordu.

Dylan da resepsiyonun sonuna doğru bir tür yanlış anlaşılma yaşadıklarında amacı olan bir adam gibi Kylie'nin peşinden gitmişti.

Şüphelerim bu ikilinin çok yakın bir gelecekte nişanlanacakları yönündeydi, eğer bu çoktan gerçekleşmediyse.

İki ağabeyim de evlendiğinde ne olacağını düşünmemeye çalıştım çünkü annem torun peşinde koşarken acımasız olabiliyordu.

Genel olarak evliliğe karşı olmasam da, özellikle de erkek kardeşlerim için, kendim için düğüm atmaya pek hevesli değildim. Hayatım karmaşıktı çünkü her zaman çok seyahat ediyordum ve çoğu kadının damat olarak hayal ettiği türden bir adam değildim.

Belki aristokrat bir aileden gelen bir milyarder olmam dışında.

Bunun dışında, tam olarak evlilik için uygun değildim çünkü Aslında kariyerimle çoktan evlendim.

Macy benimle göz temasını kesti ve yattığı koltuktaki ayaklığını kaldırdı. "Nicole ve Damian resepsiyondan ayrılmaya hazırlanıyor olsalar da kendimi hâlâ biraz suçlu hissediyorum. İngiltere'ye Kylie'den çok daha sonra geldim ve Nic'in düğününün benim için önemli olmadığını düşünmesini istemiyorum."

"Asla böyle düşünmez," dedim Macy'ye dürüstçe. "Yoğun hayatları ve kariyerleri anlamıyor değil."

Damian'ın eşi hem şirket avukatı hem de işletme sahibi olduğu için, çok önemli kariyer taahhütlerinin nasıl bir şey olduğunu bildiğinden oldukça emindim.

Eğer değilse, Damian kesinlikle biliyordu. Dylan'la birlikte dünyanın en büyük şirketlerinden biri olan Lancaster International'ın sahibi ve yöneticisiydi.

Nicole, Kylie ve Macy hakkında çok fazla şey bilmiyordum ama bu üç Amerikalı kadının çocukluklarından beri çok iyi arkadaş olduklarını biliyordum.

Damian'ın Nicole'le olan ilişkisi çok hızlı gelişmişti, Dylan'ın Kylie'yle olan ilişkisi ise daha da hızlı. Bu yüzden hiçbirini yakından tanımak için fazla zamanım olmamıştı.

En çok Nicole ile zaman geçirmiştim ve sevmesi çok kolay bir kadındı. Damian'ın düğümü bu kadar çabuk atması şaşırtıcı değildi. Nicole en büyük ağabeyimin içindeki cevheri ortaya çıkarmıştı.

Kylie'yi iyi tanıımıyordum ama ona ifade edemeyeceğim kadar minnettarım. Çok kırılmış bir Dylan'ı alıp tekrar bir araya getirmekten sorumluydu.

Kylie Dylan'ın iyileşmesiyle bir ilgisi olduğunu inkâr ederdi ama hepimiz gerçeğı biliyorduk. Belki kardeşimin azmi hayatının en karanlık dönemini atlatmasını sağlamıştı ama Kylie'nin Dylan'a karşı takındığı saçmalama tavrı da kesinlikle yardımcı olmuştu.

Peki ya Macy Palmer?

Macy benim için tam bir gizemdi.

Bahsettiğı gibi, Nicole'ün bekârlığa veda partisi için düğün partisindeki çoğumuzdan daha geç gelmişti, bu yüzden ilk tanışmamızdan sonra birbirimizi pek görmemiştik.

Ancak, itiraf etmeliyim ki çok iyi bir izlenim bırakmıştı.

Ondan hemen hoşlanmıştım ve aletim, denemiş olmama rağmen mantıklı düşünmek istemeyen ciddi bir anlık aşk vakası yaşamıştı.

Evet. Evet. Tepkimi yumuşatmaya çalıştım ama aletim ne yazık ki beni iyi dinlemiyordu.

Kuşkusuz, herhangi bir kadının bu tür bir bedensel tepki vermesinin üzerinden uzun zaman geçmişti, bu yüzden elimden geldiğince bastırmayı seçmem gerçekten şaşırtıcı değildi.

Birincisi, bu çekim karşılıklı gibi görünmüyordu.

İkincisi, Nicole'ün en iyi arkadaşıydı ve ben kardeşimin yeni karısından gerçekten hoşlanıyordum.

Üçüncüsü, duygusal olarak üzgündü ve kim savunmasız bir kadınla uğraşmak ister ki?

Masum değildim ama tanıştığım her çekici kadını becermeye çalışan bir otuzbirci de değildim.

Macy ile ikimiz de düğün partisinde olduğumuzdan, son birkaç gün içinde birkaç kez karşılaşmıştık, ama en önemlisi, akşamın erken saatlerinde onu annemin kütüphanesinde tek başına ağlarken bulduğum zamandı.

İlk içgüdüm kütüphaneden geri çekilmek ve birbirimizi çok az tanıdığımız için Macy'nin yalnız kalmasına izin vermektir.

Ne yazık ki, tüm dünyası yıkılıyormuş gibi tek başına ağlayan bir kadını görmezden gelmenin içimde olmadığını keşfettim.

Bana Karma'nın beklenmedik bir dönüş yaptığını söyledikten sonra Daha da kötüsü, kaplanın yalnız ölmemesi için umutsuzca orada olmak istemişti, nasıl olur da onu benimle birlikte Amerika'ya geri götürmeyi teklif etmezdim? Zaten ertesi sabah yola çıkmayı planlıyordum, bu yüzden biraz erken ayrılmak büyük bir rahatsızlık sayılmazdı. Aynı yöne gittiğim için ona benimle seyahat etme seçeneğini vermemek için tam bir pislik olmam gerekirdi. Hatta aynı eyalete ve genel konuma gidiyordum.

Macy sonunda ciddiyetle, "Gerçekten," diye cevap verdi. "Hayatım şu anda o kadar da yoğun değil. Sadece Karma'yla olan durum yüzünden. Zamanlamam her zaman berbat olmuştur."

Programı konusunda tamamen dürüst olduğundan emin değildim ama belki de onun meşguliyet anlayışıyla benimki tamamen farklıydı.

Macy güzel bir kadındı ama gözlerinin altındaki koyu halkalar ve uzun süreli strese benzeyen durum şu anda narin yüzüne kesinlikle zarar veriyordu.

Tahmin etmem gerekirse, Karma'nın bir süredir hasta olduğunu söyleyebilirim.

-Ya da hayatında onu rahatsız eden başka şeyler vardı.

"Tam olarak *senin* zamanlaman değildi," diye belirttim. "Düğün tarihini sen belirlemedin ve Damian'ın Nicole'ün parmağına alyans takmak için acelesi vardı. Her şeyi bırakıp kısa bir süre içinde bir düğünde yer almak için ülke dışına çıkmanın herkes için kolay olacağından şüpheliyim. Benim için kolay olmadı ve ben kendi işimin patronuyum."

Damian'ın nikahtan önce şikayet ettiğini duyan biri, onun nikah için birkaç ay değil de yıllarca beklediğini düşünürdü.

Nicole ile evlen.

Macy'nin dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Damian ve Nicole birlikte olmak için yaratılmışlar. Beklemek istemedikleri için ikisini de suçlayamam."

"Dylan ve Kylie de öyle," diye ekledim.

"Gerçekten birlikte olacaklarını düşünüyor musun?" diye sorarken sesi şaşırmış gibiydi. Yani, bence haklısın ama Dylan'ın Kylie hakkında ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ona deli gibi baktığı gerçeği dışında."

Kylie'nin Dylan'da kendisi için doğru erkeği bulması fikrinden gerçekten memnun görünüyordu.

"Kesinlikle birlikte olacaklarını düşünüyorum," diye cevap verdim kendimden emin bir şekilde. "Kendini toparlamadan önce böyle bir serseri olduğu için onu suçlamıyor musun?"

Kylie hayatına girdiğinde Dylan tam bir hıyardı.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Anladığım kadarıyla bu kadar ileri gitmek için iyi bir nedeni varmış. Eğer şimdi arkadaşına iyi davranıyorsa, önemli olan da bu."

Macy belli ki Kylie'nin gözyaşları içinde malikânenen kaçtığını ve Dylan'ın da onun peşinden gittiğini gözden kaçırmıştı.

Macy'ye onu daha fazla üzecek bir şey söylemek gibi bir niyetim olmamasına rağmen, Dylan ve Kylie'nin birbirlerine kızgın olduklarını söylememek için hiçbir neden göremiyordum. Gerçek buydu. "Ona aşık."

Başını deri koltuğa yaslarken iç geçirdi. "Umarım haklısındır. Kylie kendi mutlu sonunu hak ediyor."

Macy'nin sesi o kadar yorgun geliyordu, o kadar bitkin görünüyordu ki, ona yardım etmek için yapabileceğim daha fazla şey olmasını diledim.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Şu anda pek mutlu görünmüyorsun. Mutlu olmayı hak etmiyor musun?"

Koltuğunda rahatça uzanırken gerindi. "Belki de bazılarımız kararlı, evli ve mutlu olmak için yaratılmamışızdır," dedi

alaycı bir şekilde.

Ben de aynı şekilde hissettiğim için, sözlerinin beni biraz rahatsız etmesine şaşırdım.

Macy Palmer'ı ilk gördüğüm andan beri ondan etkilenmişim.

Ve... Yanında ya da Amerika'da onun için bir erkek olmamasına çok şaşırmıştım, yani görünüşe göre bekârlığı bir tasarımdı.

Ne diyeceğimi tam olarak bilemediğim için sonunda, "Belki biraz uyumayı başarabilirsin. Seyir irtifasındayız ve yolculuk şimdilik sorunsuz görünüyor."

Tamamen bitkin görünüyordu, bu yüzden alabileceği herhangi bir uyku muhtemelen ona yardımcı olacaktır.

"Belki de öyledir," dedi kayıtsızca. "Gerçekten o kadar da yorgun değilim.

Şu an."

Ona bakmamak için kendimi zor tuttum ama bekârlığını düşünmeden de edemiyordum. Şüphesiz bunu değiştirmeye çalışan pek çok erkek olmuştu.

Macy'yi fark etmeyecek çok fazla kırmızı kanlı erkek olduğundan şüpheliydim.

Doğru yerlerde kıvrımları vardı, güzel ceviz rengi saçları Omuzlarının hemen altında bir bukleye son bulana kadar ipeksi bir bulut halinde düştü, bir erkeğin uzanıp ona dokunmak istemesine neden olan kremsi bir cilt ve bir erkeğin onlar hakkında herhangi bir şekilde hayal kurmasına neden olacak dolgun dudaklar.

Ve şu lanet gözler.

O muhteşem ifadeli, gri gözlü, duygu saçıyor gibi görünen bakışları muhtemelen beni en çok etkileyen özelliği idi.

Gözlerinin büyüleyici olduğunu ve bir erkeğin onun tam olarak ne düşündüğünü merak etmesine neden olduğunu bilip bilmediğini merak etmek zorundaydım.

Ya gözlerinden duygularını kristal berraklığında okuyabilirdim ya da gözleri bana kafasında hangi düşüncelerin olduğuna dair hiçbir ipucu vermezdi.

Her iki durumda da, o anda açık bir kitap mı yoksa çözmek istediğim bir

gizem mi olduğu büyüleyici idi.

Macy bir sohbet sırasında bir soru sorduğunda, bunu kibarlık olsun diye yapmıyordu. Cevabı gerçekten bilmek istiyordu ve bakışlarındaki beklenti ve merakı görebiliyordunuz.

Mesela, onunla nesli tükendiği ilan edilmiş türleri bulmak için yaptığım saha çalışmalarından bahsetmiştim.

Egzotik hayvan veterineri olduğu için onun da aynı heyecanı duyması doğal olabilirdi ama uzun zamandır Macy gibi bir kadınla tanışmamıştım.

Saha ekibimde çalışmadıkları sürece, tehdit altındaki türler ya da koruma konusuyla uzaktan yakından ilgilenen, konuşabileceğim bir kadınla tanıştırılmamıştım. Muhtemelen bu yüzden, içinde büyüdüğüm ultra zengin dünyada dolaşırken işim hakkında fazla konuşma zahmetine girmedim.

Ayrıca artık zamanımı randevulara nadiren harcamamın nedeni de buydu.

Çoğu insan, bir milyarderin neden zamanını böceklerle dolu bir ormanda gezinerek nesli tükendiği düşünülen bir yaratığı aramak için harcamayı seçtiğini anlamadı.

Ne yazık ki onlar, bir türün yok olmaktan kurtarılmasına yardımcı olan bir ekibin parçası olmanın verdiği mutluluğu da asla tadamayacaklardı.

Ailem, Lancaster International'ın günlük işleyişinden ve içinde büyüdüğüm hayattan kendi ilgi alanlarımdan peşinden gitmek için neden ayrılmayı seçtiğimi anladı.

Aynı çevredeki diğerlerinin çoğu bunu asla yapmazdı.

Bir Lancaster olarak doğup büyüdüğüm için her iki dünyaya da uyum sağlayabilirdim, ancak benim seçimim vahşi yaşamın korunması için elimden geleni yapmaktı. Özellikle de insanoğlunun aptallığı yüzünden nesli tükenmiş ve kritik tehlike altındaki türler listesine girmiş olanlar için.

"Bir içki ister misiniz? Yemek?" Macy'nin yüzündeki stres ve yorgunluk ifadesini hafifletmenin bir yolunu bulmak isteyerek sordum.

Cevap vermeyince başımı çevirdim ve uyuduğunu fark ettim.

O kadar da yorgun değilmışım, kıcımın kenarı.

İçimden bir ses, itiraf etmek istediğinden çok daha fazla yorgunlukla mücadele ettiğini söylüyordu.

Gözleri kapalıydı, başı bir tarafa doğru eğilmişti.
oldukça... rahatsız edici bir pozisyon.

Lanet olsun. Böyle uyuduğu için boynu ağrıyarak uyanacak.

Önce kendi kemerimi, sonra da onunkini çözdüm ve onu uyandırmamak için nazıkçe kollarıma aldım.

Kendime lanet etmek istedim çünkü onu kendime yasladığım anda sikim taş gibi sertleşti.

Tanrım! Biriyle yatmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Kollarımda tuttuğum bu çekici kadını çok az tanıyordum ama yine de her bir duyum üzerindeki etkisi neredeyse derindi.

Harika hissediyordu.

Harika kokuyordu.

Tadının harika olacağına şüphe yok.

"Lanet olsun!" Nefesimin altında tekrar küfrettim, kendimden iyice iğrenmişim.

Her gördüğünde ya da dokunduğunda sertleşen bir sersem değildim.
Kadın.

Yatak odasına geri döndüm, başlığın altındaki yumuşak ışığın düğmesine bastım ve Macy'yi yatağa yatırdım.

Uçağa bindikten sonra bir kot pantolon ve bir tişört giymişti.
üzerinde çalıştığı büyük kedi barınağının logosu olan yumuşak pembe bir tişört.

Rahat görünüyordu ama bir şekilde hâlâ çok savunmasız görünüyordu.

Kaşları çatılmıştı ve hiç de huzurlu görünmüyordu.
uyku.

"Lanet olsun," dedim sessizce, *bu kadında* ne olduğunu merak ediyordum.

beni rahatsız ediyordu.

Sinirlenerek sonunda bakışlarımı onun savunmasız halinden ayırdım ve üzerini örtmek için bir battaniye kaptım.

Şu anda düşünmem gereken bir sürü başka şey vardı.

Bazı söylentilerin doğru çıkması halinde Akdeniz'de olası yeni bir keşif gibi.

Kaliforniya'da Palm Desert yakınlarında inşa etmekte olduğum yeni koruma merkezimden bahsetmiyorum bile.

ABD'ye gitmemin nedeni yeni merkezdi. Bu bir Büyük bir girişimdi ve bu noktada kurulum aşamasını bile geçmemiştik.

Ayrıca İngiltere'de halihazırda faaliyet gösteren daha büyük koruma merkezimin bitmek bilmeyen sorumlulukları vardı.

Esir yetiştiriciliğinde her gün yeni zorluklarla karşılaşılıyorduk. programlar.

Aynı zorlukları Kaliforniya'da da yaşıyorduk.

Bir kedi arkadaşını kaybettiği için üzgün olan bir kadına bu kadar odaklanmama kesinlikle gerek yoktu.

Kaybını atlatırdı, değil mi?

Bu çalışma alanı kazançlar ve kayıplarla doluydu, çoğu zaman sonrakiler daha fazlaydı.

"Tamam o zaman," dedim nefesimin altında. Tek yapmam gereken dikkatimi bekleyen çok sayıda sorumluluğa odaklanmaktı.

Bana o umutsuz ama güzel egzotik veterineri hemen unuttururlardı.

Kapıya doğru ilerlemeden önce ışığı kapattım. Uçuş boyunca uyuyacaktı.

Kanepeye uzanabilirim.

Zaman zaman oldukça zor yerlerde uyuduğum için, kanepede uyumak benim için bir dayatma değildi.

Sadece işime odaklanmaya kararlı olmama rağmen, Macy'den gelen mırıltılı bir sıkıntı sesi tam kapıya ulaştığımda aniden durmama neden oldu.

Siktir!

Ya korkarak uyanırsa?

Ya onu buraya getirdiğim için nerede olduğunu bilmiyorsa?

Ya birine ihtiyacı varsa?

İstifa ederek yatağın diğer tarafına yürüdüm ve yanına uzandım.

Onu.

O anda müsait olan tek "kişi" ben olduğum için ona yakın kalmam gerektiğini söyledi.

Macy bana yaklaşp, sıcak hedefini arayan bir füze gibi yanıma sokulduğunda, iş hakkında düşünme iddiasından vazgeçtim.

Bir kolumu ona doladım ve iç çekişini ve ardından onu rahatsız eden her türlü yükten nihayet kurtulmuş gibi sakinleştğini duymak beni memnun etti.

Macy Palmer'ın uykusunda kendini güvende hissetmesini sağlamak bir anda önceliğim haline geldi.

En azından şimdilik, bunu yapmak istesem de istemesem de.

BÖLÜM 2

Macy

IYAVAŞÇA UYANDIM, duyularım alışılmadık hislerle aşırı yüklenmişti.

Sıcak, sert ve tamamen karşı konulmaz bir şeye sarılmıştım.

Bir elimle çok kaslı olduğunu hissettiğim göğsümü okşarken dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı.

Pamuklu malzemeyi okşamak zorunda kaldığım için sinirlendim, aradım ve

gömleğin kenarını buldum, böylece elimi gömleğin altına sokabilecektim. Bu benim lanet olası fantezim olduğuna göre, biraz çıplak ten istiyordum.

Memnuniyetle, elimle yokladığım karın kaslarının her birini izledim, en sonuncusuna ulaştığımda iç geçirdim ve elim aşağıya indi...

"Tatlım," diye uyardı alçak bir bariton ses. "Eğer o vaat edilmiş topraklara ulaşırsan, seni temin ederim ki pazarlık ettiğinden daha fazlasını elde edeceksin."

Elim hareketsiz kaldı.

Kahretsin! O seksi İngiliz aksanlı sesi tanıyordum.

"Tamam, sanırım bu sadece ateşli bir fantezi değil," diye mırıldandım Leo Lancaster'ın dumanı tüten ateşli vücudundan uzaklaşırken. "Ne oldu? Hangi cehennemdeyim ben?"

Eğer doğru hatırlıyorsam, onunla en son konuştuğumda özel jetinin kabinindeki koltuklardan birine uzanmıştım.

"Uyuyakalmışsın," diye açıkladı, sanki uzağa gitmemi istemiyormuş gibi kolunu belime doladı. "Rahatsız olmanı istemediğim için seni buraya getirdim, yatakta uyuyacaksın. İkimiz de tamamen giyiniktik. Hiçbir şey o l m a d ı . Sadece yatağı paylaşıyorduk.

Uyumak. Ta ki sen şu ilginç araştırmana başlayana kadar. Aldırdığımdan değil. Sadece elin bu şekilde gúneye gitmeye devam ederse her şeyin tamamen masum kalacağından emin değildim."

"Oh, Tanrım," diye inledim omzuna doğru. "Özür dilerim. Sanırım kafam karışmış bir şekilde uyandım."

Dürüst olmak gerekirse, aslında şehvetli bir sis içinde uyanmıştım ve biliyordum ki *tam olarak* istediğim şeydi.

Sadece gezegendeki en ulaşılmaz milyarderin peşinden gittiğimi fark etmemiştim.

Leo Lancaster sadece dúnyanın en zengin adamlarından biri değil, aynı zamanda en seksi adamlarından biriydi. Mükemmel kemik yapısına sahip mavi gözlü bir sarışındı ve 1.80'den biraz uzun boyuyla ağzının suyunu akıtacak bir vücudu vardı.

"Özür dileme," dedi, sesinde hâlâ mizah titreşiyordu. "Ellerin vücudumun her yerindeyken uyanmaktan hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Sadece daha sonra tam olarak kimi hissettiğini anladığında benden nefret etmeni istemedim."

Kendimi Leo Lancaster'ı okşarken bulmaktan gerçekten rahatsız olur muyum?

Vay anasını! O bir fanteziydi.

Benim için o adam bir efsaneydi.

Onun keşif gezileriyle ilgili çektikleri her belgeseli ve verdiği her video konferansını izlemiştim.

Adam vahşı yaşam adına inanılmaz şeyler yapmıştı. koruma ve kritik tehlike altındaki türlerin kurtarılması.

Leo gençti ama şimdiden nesli tükendiği ilan edilen birkaç türün yeniden yerleştirilmesinden sorumluydu.

"Ne zamandır uyuyordum?" Merakla sordum.

"İkimiz de bir süredir dışarıdayız. Uçuşa sadece birkaç saat kaldı," diye bilgi verdi.

Vay canına! Leo Lancaster'ın yanında soğukta bir sürü saat geçirmiştim.

Leo'yla neden eve uçtuğumu tam olarak hatırladığımda ürperdim. "Tanrım, umarım zamanında yetişirim," dedim yüksek sesle.

"Ben de bunu düşünüyordum. Palm Springs'e iniyorum. Orada bir evim ve aracım var. Sanırım aracımı alıp sizi sığınağa götürmek, indikten sonra sizi oraya götürmenin en hızlı yolu olacaktır," diye düşündü.

"Muhtemelen haklısın," dedim iç çekerek. "Ama seni bu şekilde dışarı atamam Leo. Zaten beni Palm Springs Havaalanı'na getirecek kadar nazıksın. Araba kiralayabilir miyim bir bakayım."

"Olmaz," diye homurdandı Leo. "Bir araba kiralamak için gereken sürede mabette olabiliriz. Seni oraya götürmeme izin ver, Macy. Bu gerçekten büyük bir yük değil."

Bir an sessiz kaldım ama sonunda "Tamam, sen kazandın. Oraya mümkün olduğunca çabuk varmak istiyorum. Zamanında yetişemezsem çok üzülürüm."

Başka bir zaman, başka koşullar altında olsa, onu rahatsız ettiğim için ayağımı yere vururdum ama Karma'ya ulaşmak için o kadar çaresizdim ki bunu yapmadım.

"Karma için üzgünüm," dedi Leo kulağımın yanında, nefesinin sıcaklığı hassas kulak mememin üzerinde geziniyordu.

Kahretsin! Neden bu kadar çekici ve fantezilerimin her birinin vücut bulmuş hali olmak zorundaydı ki?

Muhtemelen Leo'yu arzulayan tek veterinerlik öğrencisi ben değildim. Lancaster, ama muhtemelen en çok nefes nefese kalan bendim.

Bu sadece onun çekici olmasından kaynaklanmıyordu, her ne kadar gülünç derecede muhteşem olsa da.

Leo çalışırken cesur, gözü pek ve sınırdan bir ukalaydı, Kötü bir şekilde olmasa da.

Neredeyse korkutucu olan kendinden emin, lazer gibi bir odaklanma ile aradığı şeyin peşinden gitti.

Onu yaptığı işte bu kadar başarılı kılan da hedefine olan bu saplantısıydı.

Çoğu yaban hayatı biyoloğu, bir türün nesli tükendiği ilan edildiğinde muhtemelen pes ederdi.

Leo Lancaster...yapmadı.

IUCN'nin yanılma ihtimali olduğunu düşündüğü zaman değil.

Eleştirel mücadelesi konusunda acımasız ve tutkuluydu.
nesli tükenmekte olan hayvanlar.

Bana deli diyebilirsiniz - ya da belki de aynı tutkuya sahip egzotik bir veteriner olduğum içindir - ama bir hayvan türünü kurtarmak için kışını tehlikeye atan bir adamda bana inanılmaz derecede seksi gelen bir şey vardı.

Sonunda ona şöyle cevap verdim: "Teşekkürler. Bu kadar bağlanmamın ne kadar aptalca olduğunu herkes gibi ben de biliyorum ama kendime engel olamadım. Barınakta bir yıl boyunca staj yaptığımdan beri Karma'ya bakıyorum ve daha sonra San Diego Hayvanat Bahçesi'nde ihtisasımı yaparken barınakta gönüllü olarak çalıştım. İlk geldiğinde berbat haldeydi. Arka bacağı ezilmişti. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Ön bacağı iyileşti ama asla eskisi gibi olmadı. Çok zayıftı. Yürüyebiliyor ama hızını asla geri kazanamadı."

"Kaza mı?" Leo sordu.

Karanlık olmasına ve beni görememesine rağmen başımı salladım. "Öyle olsaydı daha mantıklı olurdu ama bu bir istismardı. Karma esaret altında büyüdü. Daha önceki yaşamında ona tapan bir eğitmenle birlikteydi. Ne yazık ki, onu seven o sadık eğitmen Karma bize gelmeden önce öldü. O arada, kurtarılmadan önce bazı insan canavarların eline düştü." Sözlerimi bitirirken gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı. "Sığınağa vardığında kafası o kadar karıştı ki. Ona insanlara güvenmenin normal olduğu öğretilmişti. Tanrı aşkına, insan eğitmeni onu daha yavruyken yetiştirmişti. Ama tüm bu güven duygusu

birkaç ay içinde test edildi. Piçler!" Şiddetle söyledim.

Leo'nun kolu belime dolandı. "Eminim o güveni yeniden bulmasına yardım etmişsindir."

Vardı ama başarım zor kazanılmıştı. "Ona yakınlaşmam altı ayımı aldı ve muhafazasında yanıma uzanması için dört ay daha geçmesi gerekti."

"Gerçekten o kadar yaklaştın mı?" Leo sordu, sesi biraz telaşlıydı.

Dirseğimle onu dürttüm. "Beni bağışla, Bay her vahşi hayvanı elimi ısırsa bile kurtarmak için yakalarım," dedim sertçe. "Gerektiğinde o kadar yaklaşmayacak değilsin ve evet, Karma esaret altında büyümüş olsa da muhtemelen yaklaşmamalıydım, ama o insanlara fiziksel olarak yakın olmaya alışkındı. Sanırım yetiştirilme şekli nedeniyle izolasyon ona zarar veriyordu. Barınağa ilk geldiğinde çok korkmuştu ve yaraları iyileşmesine rağmen gelişemiyordu. Onun için endişeleniyordum."

"Yani onun sana güvenmesini sağlamaya mı karar verdin?" Leo bir anda sordu

etkilenmiş bir ses tonuyla. "Bunu nasıl yaptın?"

"Saf inatçılık," diye itiraf ettim. "Çimlerin üzerinde oturup onunla sakince konuşarak ve o rahatladıkça ona yaklaşarak uzun zaman geçirdim. Bazı günler iyiydi, bazı günler hâlâ temkinli görünüyordu. Sonunda teması yeniden başlatan Karma olmak zorunda kaldı. Bir gün nihayet başıyla beni dürttü ve onu kaşımama izin verdi. O zamandan beri aramızda özel bir bağ var. Vahşi hayvanların öngörülemmez olduğunu bilmeyecek kadar aptal değilim ama Karma ile oynadığım kumar aslında oldukça güvenliydi. Esaret altında doğdu ve çok hızlı hareket edemiyor. Kaçmak zorunda kalsaydım onu geride bırakabilirdim. Soğuktan bayılmadıkları sürece bu kadar yaklaşabildiğim tek büyük kedi o oldu."

"Yani hayvanat bahçesindeki ihtisasını tamamladıktan sonra sığınak için çalışmaya mı karar verdin?" Leo sordu. "Bu kararın Karma ile bir ilgisi var mıydı?"

İçimi çektim. Yatak odasının karanlığında, ikimiz bu kadar yakın ve aynı yataktayken sohbetimiz çok samimi görünüyordu. Konu son derece uysal olsa bile. "Aslında öyleydi. Üç yıl önce sertifika aldığımda verdiğim kararla çok ilgisi vardı. Zoolojik veterinerlik sertifikamı aldıktan sonra epeyce teklif aldım ama Karma'da kalmayı ve sığınakta çalışmayı seçtim.

Orada sadece staj yapmakla kalmamış, sonrasında da gönüllü olarak çalışmışım, dolayısıyla tesisi iyi tanıyordum ve başka bir yere gidip onu bir daha asla görmek istemedim. Bunu yapamazdım."

Çünkü egzotik veterineri olmak için gereken ek eğitim ve ihtisas Bu yüzden yoğun, sertifikalı zoolojik veterinerlere büyük talep vardı ama Karma'dan ayrılmak benim için hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı.

Leo, "Belli ki orayı seviyorsun," diye tahmin yürüttü.

"Var ama büyük kedilerle sınırlı kalıyorum. Bu benim uzmanlık alanlarımdan biri olduğu için sorun etmiyorum ama barınak oldukça küçük. Hayvanat bahçesinde yaptıklarıma hiç benzemiyor," diye açıkladım.

"Yani sonunda hayatına devam etmek mi istiyorsun?" diye sordu.

Sertçe yutkundum. Sığınaktan gerçekten taşınacağım günü düşünmek istemiyordum çünkü bu Karma'nın gittiği anlamına gelecekti. "Benim planım da bu," diye cevap verdim. "Biraz daha zorlayıcı bir şey yapmak istiyorum. Hayvanat bahçesinde asistan olarak çalışmak yoğundu ama meydan okumayı seviyordum. Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Bana yeni koruma merkezinizden bahsedin."

Konuşmadığım bazı şeyler vardı ve o bölgeye girmeye başlamıştık.

"Anlatacak pek bir şey yok," dedi sözünü sakınmadan. "İngiltere'deki tesisimden çok daha küçük ama şu ana kadar aynı zorluklarla karşılaştım. Arazi bulmak neredeyse imkansızdı ama sonunda Palm Springs'in kuzeyinde bir doğa koruma alanı satın alma şansını yakaladım. Bölgeyi koruma altında tutacağız ve sadece tutsak yetiştirme için ihtiyaç duyduğumuz habitatları ekleyeceğiz. Bu merkeze bir de acil durum ve rehabilitasyon hastanesi inşa etme sürecindeyiz. Açıkçası, odak noktamız her zaman türleri doğaya geri kazandırmak olacak

Eğer onlar için yaşam alanı kalırsa. ABD'de halihazırda yürürlükte olan bazı türlerin hayatta kalması programlarıyla birlikte çalışacağım."

"Hayvanları tesise getirmeye ne kadar yakınsınız?" Merakla sordum.

Bu merkeze bir hastane ve rehabilitasyon merkezi ekleyeceğini duymamıştım ama mantıklı geldi.

"Birkaç ay öncesine göre daha yakınım," diye espri yaptı. "Halihazırda verdiğimiz taahhütler için yaşam alanlarını doğru şekilde oluşturmamız gerekiyor. Bunun üzerinde çalışan bir ekibim ve habitat uzmanlarım var. Önümüzdeki birkaç ay içinde operasyonlara başlayabileceğimizi ve rehabilitasyon merkezini kurabileceğimizi umuyorum."

"Bu inanılmaz," dedim usulca. "Gerçekten inanılmaz işler yapıyorsun Leo."

"Ekibimden bazıları kadar çok çalışmıyorum. Egzotik bir veteriner kadar da çok çalışmıyorum" diye yanıtladı.

"Ciddi misin sen?" Yavaşça ondan uzaklaşmaya başlarken sordum. Leo Lancaster'a bu kadar yakın olmak biraz fazlaydı. "Tüm belgesellerinizi ve videoya kaydedilmiş konferanslarınızı izledim. Daha önce hiç, sırf orada yaşayan vahşi yaşamın izlerini aramak için, düşersem beni öldürecek kadar büyük bir ağaca tırmanmamıştım. Ne de nesli tükenmekte olan ve bunu yapmazsam ölebilecek bir hayvanı yakalamak için bir nehrin hızlı akıntısına atladım. Ayrıca bir çıkış olup olmadığını bilmediğim bir mağaraya da hiç itilmedim. Sen kesinlikle delisin. Nadir vahşi yaşamın Indiana Jones'u gibisin. Benzer bir şapka bile var. Ders videolarınız katılımcıları görebileceğim kadar yakın değildi ama dişilerin göz kapaklarında aşk notları olduğundan şüphe etmezdim. Benim işim sizinkinin yanında tamamen evcil kalıyor."

Uzaklaşmaya çalışıyordum ama Leo belli ki ipucunu almıyordu.

Kolu belimde sıkıca kilitli kaldı ve nedense geri çekilmeye devam etmek için hiçbir isteğim yoktu.

Tutuşunda hiç ürkütücülük yoktu.

Sıcaktı, rahatlatıcıydı ve o kaslı kolunu vücuduma sıkıca doladığının neredeyse farkında değilmiş gibi hissediyordum.

Eve döndüğümde kalp kırıklığı yaşayacağımı biliyordum, bu yüzden şu anda birine yakın olmak gerçekten iyi hissettirdi.

Muhtemelen tehlikeli olduğunu bilmeme rağmen sonunda rahatlamama ve başımı rahatça paylaştığımız yastığa koymama izin verdim.

"O belgesellerin hepsini gerçekten izledin mi?" Leo, sesi mizahi bir şekilde dehşete düşmüş gibi çıkarak sordu. "Çoğu ben yüksek lisansım için çalışırken çekildi ve şapkam Indiana Jones fötr şapkasına hiç benzemiyor. Pratik bir şapka. Yüzümü gölgelemek için takıyorum, böylece güneş yanığı olmuyorum."

"Tamam," diye düşündüm. "Belki daha çok... biraz daha düşük profilli bir taşra şapkası gibi, ama yeterince yakın, Indie."

"Ben bir tür vahşi yaşam Indiana Jones'u değilim," dedi tiksiniş bir ses tonuyla. "O kadar da deli değilim. Bazen hesaplanmış birkaç risk alıyorum ama o kadar da tehlikeli değil. O belgeselleri gerçekten izlemiş olmana hâlâ şaşıyorum."

"İlginçtiler," diye mırıldandım.

"Kuru ve son derece sıkıcıydılar," diye homurdandı. "Ama eğitim amaçlı bazı gezilerimde bir film ekibinin beni izlemesine izin veriyorum. Eğer bazı insanların koruma konusuna ilgi duymasını sağlayabilirsem, bu zahmete değer."

Sıkıcı olmaktan çok uzaktılar ve Leo inanılmaz derecede eğlenceliydi. Muhtemelen filmde araştırması konusunda ne kadar hevesli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Hepsi çok iyiydi."

"Böyle düşünmenize sevindim. Onları gerçekten gören çok az insan olduğuna bahse girerim," dedi alaycı bir tavırla.

Kaç kişinin izlediğini görünce şaşılabilirdi.

Leo kendi alanında saygı duyulan biriydi ve sadece kariyerini ve başarılarını takip eden biyologlar, zoologlar, veterinerler ve diğer yaban hayatı uzmanları muhtemelen çok sayıdaydı.

Bilgilerini ve maceralarını paylaşmayı sevdiği için sosyal medyada milyonlarca takipçisi vardı.

Tamam. Evet. Bu takipçilerden bazılarının Leo'ya hayranlık duyan kadınlar olduğuna şüphe yok, ancak insanların onun haber akışlarını ilginç bulmasının tek nedeni bu değildi.

"Hayatım boyunca yapmayı hayal bile edemeyeceğim kadar çok şey gördün ve yaptın," dedim düşünceli bir şekilde.

"Bunun doğru olduğundan şüpheliyim," dedi Leo kuşkuyla. "Ve ben bu konuda yetenekli değilim.

Sizin gibi hayvanları iyileştiriyorum. Ben sadece vahşi yaşamı inceliyorum. Yaralı ya da hasta hayvanları kurtarmak için senin inanılmaz becerilerine sahip değilim."

Homurdandım. "Sanırım beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsun."

"Hiç de değil," dedi boğuk bir sesle, başı benimkine yaklaşırken. "Ve başardığın şeye hayran olmam da çok mu kötü? Egzotik bir veteriner olmak yoğun bir özveri gerektirir. Ve dürüst olmak gerekirse, benim işimdeki seyahatler her zaman heyecan verici olmuyor. Çoğunluğu sıkıcı ve rahatsız edici. Ailemi istediğim kadar göremiyorum ve lanet olsun ki herhangi bir ilişkiyi sürdüremeyeceğimi biliyorum."

"Yani... muhtemelen bazen yalnızlık çekiyorsundur?" Tereddütle sordum.

"Çoğu zaman," diye itiraf etti. "Bu yüzden yaptıklarımı çok fazla kıskanmayın."

Leo gibi bir adamın kendini yalnız hissettiğini hayal etmek zordu ama sesindeki kısa kırılmalılık notası nefesimi tutmama neden oldu.

Yalnız mı?

Tanrım, yalnızlığı biliyordum ve bu duyguyu çok iyi anlıyordum.

"Leo?" diye nefes verirken hiç düşünmeden elimi yüzüne götürdüm. Sesim fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Parmak uçlarım onun bıyıklı çenesiyle temas etti ve parmaklarımı sert çene çizgisinde gezdirirken ürperdim.

Leo, ağzı beni öpecek kadar yaklaşımadan hemen önce boğuk bir sesle "Macy," dedi.

BÖLÜM 3

Leo

BLOODY HELL!

Macy hanımeli kadar tatlı kokuyor olabilirdi ve muhtemelen tadı da seksi günahlar ve akıllara durgunluk veren orgazmlar gibiydi.

Ama bir kez tadına bakarsam, duramayacağımı biliyordum.

Bu kadından anlamadığım bir şekilde etkilenmişim ve onu öpmekle hiç işim yoktu.

Birbirimizi çok az tanıyorduk ve o, kardeşimin yeni karısının en iyi arkadaşıydı.

Neredeyse beni öldürecekti ama geri çekildim ve o güzel dudaklarına sahip olmak için duyduğum güçlü dürtüye direndim.

Tanrım! Onu korkutmak istemedim.

Ona yaklaşmak için duyduğum çılgınca dürtü şimdiden ödümü koparıyordu.

Be

n. Karşılaştığım her çekici kadını becerme ihtiyacı hissetmedim. Evet, ben de en az bir sonraki erkek kadar sevişmeyi seviyordum ve seviştim de. *On*

fırsat.

Daha önce hiç böyle bir cinsel kimya hissetmemiştim.

Macy ile aramızda sadece bir ilgi kıvılcımı yoktu.

Şu anda zorlukla kontrol altına alabildiğim azgın bir cehennemdi. "Bilmiyorum," diye mırıldandı sessizce.

"Ne yapmayayım?" Kısık sesle sordum.

"Yaptığın işe gıpta ediyorum," diyerek az önceki uyarıma cevap verdi.

"Yani, evet, seyahat etmeyi ve hayvanları doğal ortamlarında görmeyi çok isterdim.

ama aynı hayvanlarla vakit geçirmenin verdiği bir tatmin var. Onların gelişimini izlemek. Tekrar ayağa kalkıp iyileşene kadar her şeyi takip etmek. Hepsini kurtaramam ama bir fark yarattığımı anlayacak kadarını rehabilite ediyorum."

Muazzam bir fark yarattı, ancak mesleğinin ona zarar verdiğini de fark ettim.

Kalbi olan birinin işinde mesafeli durması her zaman mümkün değildi ve Macy'nin hastalarına tüm kalbini verdiği çok açıktı.

"Bir gün o seyahati yapacaksın," dedim ona. "İnanılmaz derecede gençsin-"

"Senden daha yaşlı. Oldukça eminim," dedi hafifçe.

"Mümkün değil," diye karşılık verdim. "Yaş?"

"Daha birkaç hafta önce otuz üç yaşındaydım. Ya sen?"

"Otuz iki altı ay önce. Yani benden bir yaş bile büyük değilsin," diye bilgi verdim.

"Sen kesinlikle benden çok daha dünyevi birisin," diye takıldı.

"Bununla dünyayı daha fazla gördüğümü kastediyorsanız, muhtemelen haklısınız, ancak dünyayı dolaşmak için harcadığım zamanın çoğu araştırma peşindeydi. Çocukluğumdan beri gezmeye gitmedim. Şimdiye kadar istek listenizden hangi ülkeleri işaretlediniz?" Merakla sordum.

"Çok değil," diye itiraf etti. "Kanada ve Meksika. Ama pek çok Amerikalı bu ülkelerin sınırlarını aşmıştır. Gençken İngiltere'ye ve Avrupa'da birkaç ülkeye gittim ve tabii ki kısa süre önce İngiltere'ye geri döndüm. Ne yazık ki, Meksika'da bahar tatilindeki sarhoş üniversite öğrencilerini saymazsanız, ilginç vahşi yaşamın olduğu hiçbir yerde bulunmadım."

"Yetişkin hayatının çoğunu egzotik bir veteriner olmak için eğitim alarak geçirdin," diye hatırlattım ona. "Biraz zaman ver."

"Gitmek istediğim yerlere eninde sonunda ulaşacağım," dedi daha hafif bir tonda. "Peki bu sefer ABD'de ne kadar takılacaksın?"

"Bir süre burada kalacağım," diye açıkladım. "Bu yüzden koruma merkezinin yakınında bir ev satın aldım. Tecrübelerimden biliyorum ki, yetiştirme programlarını kurmanın ilk bir yılı zorlu geçiyor. Harika bir ekip kuruyorum ama başlangıçta süreci denetlemek için burada olmak istiyorum."

"Bu mantıklı," diye düşündü. "Tüm bu kurulum sürecinden daha önce geçtiğine göre. Artık vahşi doğaya yolculuk yok mu?"

"Bir şeyler çıkabilir," diye paylaştım. "Elimdeki tek şey söylentiler ve birkaç

Ama görgü tanıklarının ifadelerinin muhtemelen güvenilir olduğunu duydum. Hâlâ birkaç Lanian vaşağı yaşıyor olabilir."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra fısıldadı: "Olamaz. Sen ciddi misin? On yıldan uzun bir süre önce nesli tükenenler listesine alındılar."

"Ülke çok uzun süre bir iç savaşın içinde kaldı," dedim ona. "Lanian isyancıları ada ülkesinin uzak bir köşesinde yaşayıp saklandılar. O bölgeyi işgal etmeleri tüm ekosistemi alt üst etti. Oradaki yetersiz kaynaklarla geçinen çok fazla asi vardı. Lanian vaşağı bu yüzden acı çekti. İsyancı ordular, vaşakların ana besin kaynağı olan bölgedeki tavşanları neredeyse yok ediyordu. Tavşanlar neredeyse yok olduktan sonra vaşaklar da yiyecek için avlandı. Geriye kalan olursa şaşırtıcı olur, ama görünüşe göre bölge işgal edilmediği için ekosistem iyileşmeye başlıyor."

"Bu bir mucize olurdu," dedi Macy hayret dolu bir ses tonuyla. "İber vaşağı nesli tükenmenin eşiğindeydi ve hala tehlike altında ama sayıları artıyor. Tamamen kaybolduğunu düşündüğümüz başka bir vaşak türü bulmak inanılmaz olurdu."

"Çok heyecanlanmayın. Bu sadece söylenti ve bazı asılsız kanıtlar," dedim ona. "İç savaş biteli yıllar oldu ve kuzeydeki o bölge artık oldukça uzakta, bu yüzden bir nüfusun hala var olması mümkün ama muhtemel değil."

"Yani insanların çoğu gitti mi?"

"Öyleler," diye onayladım. "İnsan nüfusunun çoğunluğu güneyde, başkentin yakınındaki sahil şeridinde. Güney Lania şu anda sahili seven insanlar için oldukça popüler bir turizm merkezi. Kuzeyde daha sert bir ortam var. Uzak kuzey dağlıktır. Çoğunlukla küçük balıkçı köyleri ve dağ eteklerine ulaşana kadar ara sıra bir çiftlik var."

"Eminim orası çok güzeldir," dedi Macy. "Akdeniz'in ortasında yer alıyor. Daha fazla bilgi edinebilerseniz gidip araştırmayı düşünüyor musunuz?"

"Zaten üzerinde çalışıyorum. Hatta hükümdar olan Veliaht Prens Niklaos ile bile konuştum. Nick, Dylan ve Damian aslında üniversiteden arkadaşlardı. Onu kardeşlerim kadar iyi tanımıyordum ama yeterince iyi birine benziyordu. Nick, vaşakların orada hâlâ var olabileceğine dair daha somut kanıtlar bulursak, benim de orayı araştırmamı istiyor. Bazı biyologlarını temel keşifler yapmaları için kuzeye gönderiyor."

"Bekle!" diye haykırdı. "Bana gerçekten bir veliaht prensle arkadaş olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tam olarak değil," diye açıkladım. "Dediğim gibi, Nick kardeşlerimle daha arkadaş canlısıydı. Dylan'ın yakın zamanda Newport Beach'te satın aldığı yazlık evi biliyor musun?"

"Evet," dedi saygılı bir sesle. "Tam sahilde bulunan o muhteşem yer."

"İşte o," diye kabul ettim. "Orası bir zamanlar Nick'e aitti."

Lania'daki kraliyet görevine döndüğünde satın almıştı ama Amerika'ya pek sık gitmiyordu. Sanırım Dylan'ın ondan almaya karar vermesinden memnun olmuştur."

"Görevine geri mi döndü?" diye sordu. "İtiraf etmeliyim ki Lania hakkında, uzun süre bir devrime karışmış bir ada ülkesi olduğu gerçeği dışında pek bir şey bilmiyorum. Prens Niklaos veliaht prens ise orada doğmamış mıydı?"

"Uzun hikâye," diye cevap verdim. "Orada doğmuş ama iç savaş sırasında kraliyet soyunu korumak için çocukken güvenliği için İngiltere'ye gönderilmiş. Ülkesine ancak isyan sona erdiğinde ve babası yönetemeyecek kadar delirdiğinde dönebilmiş."

"Sadece Dylan ve Damian'ın yaşındaysa, bu onun için son derece bunaltıcı olmalı," diye düşündü. "Sanırım hiç kimse onlarca yıldır savaştan harap olmuş koca bir ülkeyi yönetmek zorunda kalana kadar sorumluluğun ne demek olduğunu gerçekten bilmiyor. Orada neden tüm ekosistemlerin yok edildiğini anlayabiliyorum."

"Şimdiye kadar Lania'yı restore etme konusunda iyi iş çıkardı," diye itiraf ettim. "İngiltere ve ABD'nin sahip olduğu kaynaklara ve teknolojiye sahip değiller ama üzerinde çalışıyor. Güneyi bir turist merkezine dönüştürmek muhtemelen harika bir fikirdi. Yapılması gereken tüm yeniden yapılanma çalışmaları için fon sağlayacaktır."

İç çekti. "Nasıl sonuçlandığını ve orada ne bulduklarını duymayı çok isterim." "Duyacaksın," diye cevap verdim. "Bağlantıyı koparmak istemiyorum. İsterim ki

Eğer zamanınız olursa size koruma merkezini gezdirmek isterim."

Onu eve bırakacağımı ve bir daha hiç konuşmayacağımı mı düşündü? Yine mi?

Öyle bir şey olmadı.

Palm Desert, Newport Sahili'nden o kadar da uzak değildi.

Nicole'ün bir keresinde bana Kylie ve Macy ile çok yakın olduklarını, çünkü ilkokuldan beri arkadaş olduklarını söylediğini hatırladım. Ayrıca artık Kaliforniya'da başka aileleri olmadığı için kardeş gibi sıkı fıkı olduklarını da söylemişti.

Nicole balayındaydı ve Kylie hâlâ Dylan'la birlikte İngiltere'deydi. Eğer Dylan dönüş tarihi konusunda söz sahibiyse, Kylie'nin yakın zamanda ABD'ye dönmeyeceğini hissediyordum.

Peki, şu anda Macy'nin yanında kim olacaktı?

Kabul ediyorum, önceliğim genellikle işimdi, ama bu Macy'nin Karma'yı kaybetmenin üstesinden gelmesine yardımcı olacak bir arkadaşına ihtiyaç duyacağını anlamadığım anlamına gelmiyordu.

"Bu hoşuma giderdi," diye mırıldandı. "Davet aldığım için kendimi şanslı hissediyorum.

Herkes bir tane için yarışacak."

"Bunu Palm Springs'e istediğiniz zaman gelmeniz için açık bir davet olarak kabul edin. Büyük bir evim var ve her zaman kapım size açık. Fazla uzak kalacağımı sanmıyorum. Şimdilik önceliğim koruma merkezi ve bazı araştırmalarım için makale yazmak. Bir süredir yayın yapmadım ve ortaya çıkarmak istediğim bazı önemli veriler var" diye açıkladım. "Yılın bu zamanında sizi ziyaret etmeye ikna edemezsem, yazın ortasında sizi oraya götürebileceğimden şüpheliyim." "Ben Güney Kaliforniya'da yaşıyorum," diye hatırlattı bana. "Sıcağa alışığım ama Palm Desert bölgesi çok sıcak. Gerçekten serinleyeceğini sanmıyorum.

kışa kadar."

"Güzel bir havuzum ve klimam var," diye şaka yaptım.

"Tabii ki biliyorsun," diye karşılık verdi. "Ve haklısın. Sonbahara girdiğimiz şu günlerde orada havalar düzeliyor. Bu ziyaret için kesinlikle dışarıda olacağım."

Kendimden nefret ettim çünkü birden fazla ziyaret olacağını umuyordum.

"Beni ihtiyacın olduğunda konuşabileceğin bir arkadaş olarak görmeni umuyorum," dedim ona.

Cevap vermeden önce bir an sessiz kaldı, "Her şey yoluna girecek. Nicole'ün İngiltere'de yaşaması biraz garip ve Kylie ile Dylan arasında bir şeyler olduğunu biliyorum. O yüzden onun da ne zaman döneceğinden emin değilim. Hiçbirimiz irtibatımızı kaybetmeyeceğiz. Daha önce de coğrafi zorluklar yaşadık ve arkadaşlığımız hiç değişmedi. Sadece artık hepimiz aynı yerde yaşamadığımız ve sık sık bir araya gelmediğimiz için farklı olacak."

"Çok uzakta olmayacağım," diye hatırlattım ona.

Tanrım! Onu tekrar görmek için duyduğum heves bundan daha açık olabilir miydi?

"Benim için yaptığın her şeyi takdir ediyorum," dedi samimi bir ses tonuyla. "Ama sen meşgul bir adamsın."

"Hiçbir zaman, ihtiyacın olduğunda arkadaş olmaya vakit b u l a m a y a c a k kadar meşgul olmayacağım," dedim ona.

"Teşekkürler Leo. Bakarız. Teklifin için teşekkürler," dedi taahhütte bulunmayan bir tonda.

Konuşmaya ihtiyacı olduğunda beni arayacağına dair bir söz değildi ama şimdilik bu kadarı yeterliydi.

BÖLÜM 4

Macy

"**B**ÜYÜK İHTİMALLE iyice sinirlendin, Macy. Burada tek başına iyi olacağına emin misin?" Leo iki gece sonra endişeyle sordu ses tonunda.

Leo'nun eli kolumun üst kısmına sıkıca sarılıyken küçük daireme tökezleyerek girdim, böylece yüzüstü yere düşmedim.

İngiltere'de "*pissed*" terimini o kadar çok duymuştum ki *sarhoş* demek istedim.

Gerçekten sarhoş muydum?

Tamam, tam olarak ayık değildim ama *iyice sinirlenmiş* olsaydım muhtemelen şu anda ayakta olmazdım.

"Elbette, iyi olacağım," diye onu temin ettim. "Ben burada yaşıyorum."

Leo beni küçük mutfak masama oturtup dolapları karıştırarak bir bardak bulup hemen su ve buzla doldururken hafifçe, "Kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun," dedi.

"Bara gitmek senin fikrindi," diye hatırlattım ona. "Sana hafif sıklet olduğumu söylemiştim. Hiç sarhoş olacak vaktim olmadı. Üniversitede bir kez içtim ve o akşamdan kalmalığın ardından işim bitti."

Leo suyu önüme koydu. "İç," diye talimat verdi. "Ve sabah bir şeyler ye."

"İyi olacağım," diye mırıldandım bardağın kenarına karşı, sudan bir yudum almadan önce, yalancı olduğumu biliyordum.

İyi değildim.

Belki Leo bir şeyler içmek için küçük, sakın bir yerel barda bir masa önermişti ama ben tamamen kabul etmişim.

Karma öğleden sonra geç saatlerde, düşündüğümünden çok daha uzun süre kaldıktan sonra öldü.

Leo, gitmesini söylememe rağmen tüm zaman boyunca sığınakta benimle kalmıştı.

Leo kendine biraz su aldı ve karşıma oturdu. "Barınakta çalışmayı neden sevdiğini anlayabiliyorum. Küçük bir yer olabilir ama personel, bakımları altındaki her bir hayvanı çok önemsiyor gibi görünüyor."

Yavaşça başımı salladım. "Öyle."

"Yönetmen Karma'nın ölümünün sizin için ne kadar zor olacağını anlamış görünüyordu. Gelecek haftaya kadar yüzünü görmek istemediğini söyledi. Kibar bir şekilde tabii ki," dedi Leo.

Su bardağımın kenarından ona bakarken Leo'ya "Bunu söylemesine sevindim" dedim. "Karma'nın muhafazasının boş olmasını atlatmamın ne kadar süreceğinden emin değilim."

Karma son nefesini verdikten sonra tüm dünyam sona eriyormuş gibi ağlamıştım ve Leo ağlamak için bir omuz vermek üzere yanımdaydı.

"İzin al," diye önerdi Leo. "Buna ihtiyacın var, Macy. Sen oradaydın Kırk sekiz saat boyunca çok az uyudun. Onu kaybetmenin acısını atlatmak için biraz zamanı hak ediyorsun. İkiniz arasındaki bağı görebildiğim için mutluyum. Oldukça özel ve sıra dışıydı."

Karma'ya ağırları için iyi ilaçlar vermişim ama yine de çevresinin farkında olduğu zamanlar olmuştu.

"Senden hoşlanıyordu," dedim ona üzülerek. "Senin bir yeteneğin var Leo. Karma çok fazla insana güvenmezdi."

"Benim orada olmama sadece tahammül etti çünkü benim için sorun olmadığını biliyordu.

Sen," diye açıkladı. "Dürüst olmak gerekirse, benim için gerçeküstü bir deneyimdi. Biri gerçekten uyanıkken hiçbir kaplan türüne bu kadar yakın olmamıştım. İngiltere'deki koruma merkezimde hiç yok,

Ve bir daha böyle büyük bir kediyle takılma şansım olacağından şüpheliyim."

"Benim de yapacağımdan şüpheliyim" diye cevap verdim. "Karma özeldi çünkü insanlar tarafından yetiştirildi. Çoğu büyük kedi insanlara karşı temkinli davranır ve bir hayvanat bahçesinde ya da rehabilitasyondayken oturup sohbet etmek için fazla vahşidirler."

"Peki, boş zamanlarında ne yapacaksın?" diye sordu sessizce.

"Tam olarak emin değilim," dedim dürüstçe. "Muhtemelen Newport Beach'te gönüllü olarak çalıştığım barınakta biraz zaman geçireceğim."

"Normal bir barınakta gönüllü olarak mı çalışıyorsun?" diye sordu, sesi şaşırılmış gibiydi.

Omuz silktim. "Neden olmasın? Yedi yıl önce veterinerlik okulundan mezun olduğumdan beri normal evcil hayvanlara nasıl davranacağımı biliyorum. Gerçi o barınak siz İngilizlerin deyimiyle... gösterişli olmaya başladı. Her iki kardeşiniz de artık o barınağa cömertçe bağışta bulunuyor, bu yüzden eskisi kadar muhtaç değiliz. Onlar iyi adamlar. İkisi de hayvan barınağının bağışa ihtiyacı olduğunu öğrendikleri anda çek yazmaya başlamakta tereddüt etmediler."

"Bağış yapmaktan mutluluk duyarım-"

Elimi kaldırarak, "Tanrım, hayır. Dylan ve Damian'dan zaten bol miktarda para alıyoruz ve ikisi de sürekli bağışlar ayarladılar. Kardeşlerinizin cömertliği sayesinde daha fazla hayvan alabildik ve artık umutsuz bir ihtiyaç içinde değiliz."

"Palm Springs'e beni ziyarete gelmeniz için davetiyem hâlâ geçerli," diye hatırlattı.

Sanki son iki gününü benimle birlikte bir Bengal kaplanı için ölüm nöbeti tutarak geçirdikten sonra beni koruma merkezinde gezdirmekten başka yapacak daha iyi bir şeyi yokmuş gibi?

Tanrı aşkına, o Leo Lancaster'dı. Vahşi yaşam dünyasının rock yıldızıydı.

Benim için kesinlikle korkunç olan son birkaç gün boyunca kimin yanımda olduğunu unutturacak kadar kokteyl içmemiştim.

Leo hemen yanımda kalmıştı ve Karma ile yakından ve kişisel olarak takılma, o geçene kadar devasa kediyi okşama ve rahatlatma fikrine gözünü bile kırpmamıştı.

Leo'nun Karma öldükten sonra geride kalan kederli veterinerlere kollarını açması da hiç garip olmamıştı.

Leo eve dönerken bir şeyler içmeyi önerdiğinde, bu fikre çok sıcak baktım.

Tabii ki, muhtemelen bu kadar çok şeyi cilalamamı beklemiyordu. kokteyller, ama tek kelime etmedi.

Ayrılmaya hazır olduğumda Escalade'ine binmeme yardım etti ve beni daireme geri götürdü.

Mutfaktaki saate baktım ve gece yarısı olduğunu fark ettim.
"Yapabilirsin

Git, Leo. Gerçekten. Biraz çakırkeyiftim ama şimdi daha iyiyim. Yapman gereken çok iş olduğunu biliyorum. Bu kadar uzun süre benimle kalman benim için dünyalara bedel."

Omuz silkti. "Önemli bir şey değildi. Bu benim buradan defolup gitmem için bir işaret mi?" diye sordu şakayla karışık.

"Bu bir başından savma değildi," dedim dürüstçe. "Sadece son birkaç günün her anını benimle geçirdiğin için kendimi suçlu hissediyorum. Amerika'da olmanın nedeni bu değil ve henüz koruma merkezine bile gitmedin."

Ayağa kalkarken daha kasvetli bir ses tonuyla, "Geç oluyor," dedi. "Ve dün gece ikimiz de fazla uyuyamadık."

Sesi yorgun geliyordu ve alkolün neden olduğu sis dağılmaya devam ederken, Leo'nun bu gece eve gitmesine izin veremeyeceğimi fark ettim.

Son iki gündür duygusal enerjimin çoğu Karma'ya odaklanmıştı.

Leo, yemek zamanı geldiğinde bana yemek getirmek ve dağıldığımda bana biraz güç vermek için yanımdaydı.

Leo'nun da insan olduğu gerçeğini bir kez bile düşünmediğimi fark ettiğimde iç çektim.

Sandalyemden kalkarken ona "Palm Springs'e neredeyse iki saatlik yol var," diye hatırlattım. "Çok yorulmuş olmalısın."

"Bu yüzden alkolü es geçtim ve onun yerine barda sert bir fincan kahve içmeyi tercih ettim," dedi ben onu kapıya kadar takip ettikten sonra yüzünü bana dönerken. "İyi olacağım, Macy. Sahadayken fazla uyumamaya alışkınım. Hâlâ gayet işlevselim. Şu anda daha çok senin sağlığın için endişeleniyorum. Tamamen bitkin görünüyorsun," dedi alçak bir baritonla. "Biraz uyu ve kendine iyi bak."

Leo'ya baktım ve uzun bir iç çekiş daha yaptım.

Ölmek üzere olan bir kaplan ve keder içinde kıvranan bir kadınla geçirdiği iki günün ardından bile Leo, göleti geçerkenki uçak yolculuğunda olduğu kadar iyi görünüyordu.

Bir kadın, travmatik bir deneyim sırasında yanında olduğu için hiç tanımadığı bir adama nasıl teşekkür ederdi? "Leo, nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum-"

"O zaman etme çünkü bana zaten elli kere falan teşekkür ettin," diye araya girdi alaycı bir tonda. "Karma'yı kaybetmenin üstesinden gelmenin biraz zaman alacağını biliyorum. Eğer bana gerçekten teşekkür etmek istiyorsan, irtibatta kal ve nasıl başa çıktığını bana bildir."

Kendimi son birkaç gün içinde kaçınıcı kez onun kollarına attım, bu eylemi yapmak giderek kolaylaşıyordu.

Belki de bir sebepten Leo'nun beni anladığını bildiğim içindir. Beni yargılamayacaktı. Diğer pek çok insan anlamazken o nasıl hissettiğimi anlıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, yıllar içinde üçüncü en iyi arkadaşım haline gelen sakat bir Bengal kaplanı için kalbimin ne kadar kırıldığını dünyada kaç kişi anlayabilirdi?

Neden bu kadar boş ve kaybolmuş hissettiğimi anlayacaklar mıydı? Muhtemelen anlamazlardı.

Ama Leo hem empati kuruyor hem de tam olarak nasıl hissettiğimi anlıyor gibiydi.

"Son birkaç gündür sensiz ne yapardım bilmiyorum," dedim titrek bir sesle ona sarılırken.

Geri çekildi ve küçük kız kardeşiymişim gibi alnıma bir öpücük kondurduktan sonra, "Bunu bensiz yapmak zorunda kalmadığına sevindim," dedi.

Leo'nun son birkaç gündür çok iyi tanıdığım nefis erkeksi kokusunu içime çekerken, "Ben de," diye fısıldadım.

"Hey," dedi sempatik bir ses tonuyla, yanağımdan bir damla gözyaşı silerken. "Macy, ihtiyacın olursa seve seve kalabilirim."

"Hayır! Ben evdeyim, Leo. Ben iyiyim," dedim yanaklarımdaki nemi silmek için geri çekilirken. "Sonsuza kadar böyle ağlamaya devam edemem. Dengemi bulacağım." *Eninde sonunda.*

Yaralarımı tek başıma sarmak muhtemelen daha kolay olurdu, ama garip bir şekilde Leo'yla birlikte gevşemek de o kadar zor olmamıştı.

Daha önce değer verdiğim hayvanları kaybetmemiş değildim. Bu, işimin zor bir parçasıydı ve o yaratıkların her birinin yasını bir dereceye kadar tuttum, ama asla böyle değildi.

Karma farklıydı.

Kendimi çok uzun süre çok fazla yakınlaştırmıştım ve bu yüzden dayanılmaz derecede acı vericiydi.

İkimiz de hayatlarımızın en karanlık dönemlerinden geçerken birbirimizi teselli etmiştik ve onu bırakmak, o mürekkep gibi karanlığa yeniden girmişim gibi hissettirmişti.

Leo sonunda beni bırakırken, "Sen olmasan bile ben seni ararım," diye uyardı. "İyi olduğunu bilmek zorundayım."

Ona küçük bir gülümseme atmaya çalıştım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" "Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedim. "Bana her zoolojik veterinerin almak için can atacağı bir davetiye verdin. Seni arayacağım."

Leo kaşlarını kaldırdı. "Bu profesyonel bir davet değildi. Belki de seni tekrar görmeyi gerçekten istiyorumdur."

Homurdandım. Kendime engel olamadım. "Bu durumda kendimi gerçekten şanslı sayıyorum. Siz efsanevi Leo Lancaster'sınız."

Kahramana olan hayranlığımın tamamen geçtiğini söyleyemem ama Leo'yu birkaç gün önceki gibi görmüyordum.

Hâlâ nefes kesici derecede muhteşemdi ve hayattan biraz daha büyüktü ama aynı zamanda çok... insandı.

Kapıyı açarken sıırttı. "Tam olarak umduğum şey değildi ama bunu kabul ediyorum... şimdilik."

Ayrılırken başka bir şey söylemedi. İri cüssesinin karanlığın içinde kayboluşunu izlerken Leo Lancaster'ın aslında ne duymak istediğini merak ediyordum.

BÖLÜM 5

Leo

"H Tüm bunlar hakkında hiçbir şey bilmediğim için mi ?" diye sordu kardeşim Dylan ertesi gün telefonla görüşürken. "Ben İngiltere'den ayrıldığından beri seni birkaç kez aramaya çalıştım ama sana o kadar alıştım ki ulaşamadığın ve müsait olduğunda aradığın için cevap vermemeni pek düşünmedim."

Dylan bana haber verdikten sonra Macy ile olanları paylaşmıştım. Kylie ile aralarında her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

Kardeşim Damian ve Nicole'un düğün gecesi Kylie'ye evlenme teklif etmişti, yani haklıydım. Planlama aşamasında olan başka bir Lancaster düğünü daha vardı.

"Sanırım düşünecek daha önemli şeylerin vardı," diye cevap verdim. "Ve telefonlarıma yeni cevap vermeye başladım. Aradığım ilk kişi sensin. Hayvan barınağındaki revire gittiğimizde telefonumu kapattım."

"Macy nasıl?" Dylan sordu, ses tonu ciddiye. "Kylie, Macy'nin kaplan hasta olduğu ve öldüğü için üzgün olduğundan bahsetti ama ben hikâyenin tamamını bilmiyordum. Kaplanla bu kadar uzun süredir ilgilendiğini ya da Karma'ya ne kadar bağlı olduğunu bilmiyordum."

Yeni evimin tavandan tabana pencerelerinde durup çöl manzarasına bakarken gülümsedim.

Daha aylar önce Damian ve ben Dylan'ın hâlâ bir kalbi olup olmadığını merak ediyorduk.

Macy'yi sorarken sesindeki endişe, büyük organın hâlâ Dylan'ın göğsünün içinde attığının somut bir kanıtıydı.

Eski Dylan'ı ailemize geri kazandırdığı için Kylie'ye sonsuza dek minnettar kalacaktım ve kardeşimle evlenerek ailemize kalıcı olarak katılacağı için çok mutluydum.

"Belli ki kalbi kırılmış," dedim ona. "İyi olduğunu söylüyor ama sanırım bunu atlatması biraz zaman alacak. O kaplanla aralarında gerçekten bir bağ olduğu belliydi."

"Kylie bir iki kez Macy'nin işinin kolay olmadığından söz etmişti," diye düşündü Dylan. "Şimdi keşke ona bununla tam olarak ne demek istediğini sorsaydım diyorum. Eğitim hayatının yorucu ve zor olduğu aşikâr ama bundan daha fazlası olduğuna dair bir his var içimde."

Dylan'ın haklı olduğundan şüpheleniyordum ama buna inanmam için gerçek bir *nedenim* yoktu.

Bu bir içgüdüydü.

Macy'yi rahatsız eden tek şeyin Karma olmadığı hissi.

"İlk tanıştığımızdan beri bitkin görünüyordu ve bu pek değişmedi," diye paylaştım Dylan'la. "Umarım dün gece onu eve bıraktıktan sonra biraz uyumuştur."

"Peki ikinizin arasında tam olarak neler oluyor?" Dylan sordu. "Ölmekte olan kaplan ya da değil, iki gün boyunca kendi işini tamamen bir kenara bırakmak senin yapacağın bir şey değil. Yeni merkezin için Amerika'da olduğunu biliyorum ve yapman gereken bir iş varsa beş dakika bile yerinde duramazsın."

Sinirli bir şekilde elimi saçlarımda gezdirdim. "Aramızda hiçbir şey yok," diye onu temin ettim. "Biraz yardıma ihtiyacı vardı ve ben de ona yardım ettim."

"Bu tamamen saçmalık, kardeşim," dedi Dylan ses tonunda mizahla. "Gerçek hikâyeyi dinleyelim."

Öfkeli bir nefes verdim. "Ondan hoşlanıyorum. Kendime engel olamıyorum. Ama o benimle herhangi bir ilişki keşfetmeye kesinlikle ilgi duymuyor. Onu Karma'ya götürmeme izin vermesi ve ardından sığınakta onunla kalmama izin vermesi için ikna etmek zorunda kaldım. Kabul etmesinin tek nedeni sevgili kaplanına giden en hızlı yolun bu olmasıydı. Benimle çok az ilgileniyor gibi görünüyor.

Palm Springs'e ziyarete geliyor. Beni tekrar görmekten çok koruma merkezini ziyaret etmeye hevesli."

"Ve... seninle ilgilenmesini mi tercih ederdin?" Dylan merakla sordu. "Yani, bu da pek senin tarzın değil Leo. Bir kadının senden etkilenip etkilenmediğini ne zaman önemsedin?"

"Görünüşe göre *onunla* tanıştığımдан beri," diye cevap verdim sertçe. "Dürüst olmak gerekirse, tanıdığım diğer tüm kadınlardan farklı. Tanıştığımız andan beri böyle düşünüyorum. Belki de sadece muhteşem olduğu için ondan etkileniyorum. Bilmiyorum." Sözlerimi bir süre düşündükten sonra ekledim: "Hayır, bundan daha fazlası var. Onunla gerçekten biraz zaman geçirmek istiyorum. Onu daha yakından tanımak. Macy güzel olmasının yanı sıra kibar ve zeki biri ama benimle bir şeyler yapmakla pek ilgilenmiyor gibiydi."

Dylan, "Belki de kafası şu anda iyi bir yerde olmadığı içindir," diye önerdi.

"Bunu ben de düşündüm," diye itiraf ettim. "Ama düğünde kişisel bir ilgi de hissetmiyordum. Lanet olsun! Uzun zamandır gerçekten etkilendiğim ilk kadın ve bu ilginin karşılık bulmadığı çok açık. Bana sıradan bir arkadaş gibi davranıyor."

Macy'den arkadaşlık dışında bir ilgi beklemiyordum değilim.

Sadece Amerika'ya dönmeden önce ya da döndükten sonra görmemiştim.

"Sabırlı olman gerekebilir Leo. Ve Tanrı aşkına, ne yaparsan yap, onu tek gecelik bir ilişki haline getirip sonra da uzun keşiflerinden birine çıkma. Macy'yi incitirsen Kylie taşaklarını keser. Daha da kötüsü, muhtemelen benim de taşaklarımı keser, çünkü sen benim kardeşimsin. Sanırım Macy'nin bir gün kendine iyi bir erkek bulmasını umuyor."

"Ve ben buna uygun değil miyim?" Biraz kırgın bir şekilde sordum.

"Hadi ama Leo," diye söylendi Dylan. "En son ne zaman bir kız arkadaşın ya da uzun süreli bir ilişkin oldu? Otuz iki yaşında bir bakire olmadığını biliyorum, bu yüzden ilişkilerinin çoğunun... kısa sürdüğünü varsaymak zorundayım."

"Her zaman isteyerek değil," diye homurdandım. "Çoğu kadın, bu işi kendim yapmak ve ellerimi kirletmek yerine bağışlayabileceğim kadar çok param varken neden bu işi yaptığımı anlamıyor."

Ağabeyime bu tek gecelik ilişkilerin ne kadar seyrek olduğunu söyleyecek değildim.

Dylan uzun bir nefes aldıktan sonra sordu: "Peki ya seninle aynı hedeflere sahip bir kadın bulmaya ne dersin? Bir ekip üyesi? Sizin alanınızda çalışan birini?"

"Ekibimdeki her kadın üye zaten evli. Bu alandaki kadınların çoğu için de durum aynı. Birini işe alırken ileri eğitim ve biraz deneyim arıyorum. Ekibimdeki veya merkezde çalışan bir kadın evli değilse, ki bu çok sık olmuyor, bir kıvılcım olmuyor. İdeal olarak, aynı alanda çalışan biriyle tanışmak güzel olurdu ama görüştüğüm kadınların çoğu çoktan kapılmış oluyor."

Dylan, "Lanet olsun Leo, gerçekten de vahşi doğadan daha sık çıkman gerekiyor," dedi.

"Eğer yaparsam, kariyer seçimimi anlamayan kadınlarla karşılaşmaya başlarım" dedim.

"Tamam, anladım. Bunun ne kadar zor olduğunu anlamıyor değilim. Doğru kadınla tanış," dedi Dylan, sesini teslim olmuş gibi çıkararak. "Sadece... Macy konusunda dikkatli ol."

"Sonunda kalbimi kırabileceği hiç *aklına* geldi mi?" Alaycı bir şekilde sordum.

Dylan kısa ve öz bir şekilde, "Hayır," diye cevap verdi. "Seni tanıyorum küçük kardeşim. Annem dışında, senin dikkatini bir akşamdan fazla çekebilecek bir kadın olduğunu sanmıyorum."

Ona ne kadar yanıldığını ve Macy'den gerçekten etkilendiğimi söylemek istiyordum ama bana inanacağından emin değildim. Düşükten sonra ikisini birlikte görmemiş olsaydım Dylan'ın Kylie'ye gerçekten aşık olduğuna muhtemelen inanmazdım.

"Teşekkürler," dedim test edercesine. "Bu beni tam bir otuzbirci gibi gösteriyor."

"Kastettiğim bu değildi," dedi Dylan sakince. "İnanılmaz derecede azimlisin. Her zaman da öyleydin. Bu yönüne hayranım. Aklını bir şeyi başarmaya verdiğinde tünel görüşü kazanıyorsun. Bu yüzden yaptığın işte çok iyisin ama bu hayatında başka hiçbir şeye ya da kimseye yer bırakmıyor. Beni endişelendiren de bu. Gelecekte bir noktada, daha fazlasını isteyeceğini düşünüyorum. Bu bir eleştiri değil, Leo. Sadece bir gözlem. Hiç gerçek bir ilişkin oldu mu? Ailenle tanışması için eve bir kadın getirdiğini hatırlamıyorum."

"Hiçbirimiz annemle tanışmak için eve bir kadın getirmediğimiz çünkü onun düğün planları yapmaya başlayacağını biliyorduk," diye hatırlattım. "Üniversitedeyken birkaç düzenli kız arkadaşım oldu. On sekiz yaşımdayken bir tane, yirmi bir yaşımdayken de başka bir tane" diye hatırladım.

"Peki ondan sonra?" Dylan daha fazla bilgi almak için sordu.

"Üniversitedeki ikinci kız arkadaşım ile ilişkimiz bittikten sonra uzun vadeli bir şey olmadı," diye mutsuzca itiraf ettim. "Bu bir ilişki istemediğim anlamına gelmiyor. Sadece... olmadı. Damian'a baksana. Onun da hayatında uzun süre bir kadın olmadı. Nicole'e kadar."

"O zaman sanırım senin için hâlâ umut var," diye şaka yaptı Dylan. "Senden sadece Macy'ye bulaşmamamı istiyorum. O Kylie'nin en iyi arkadaşlarından biri."

"Ya daha fazlasını istememi sağlayan kadın oysa?" Meydan okudum.

Her gün bir kadın için böyle hissetmiyordum.

"Eğer onun için gerçekten deliriyorsan siktir et o zaman," dedi Dylan kesin bir ifadeyle. "Sen devam et. Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur. Ben bunu zor yoldan öğrendim."

"Dürüst olmak gerekirse," diye itiraf ettim. "Tam olarak ne yapacağımdan emin değilim."

Ondan etkilendim. Bu konuda yalan söylemeyeceğim. Ama bundan daha fazlası var. Tek gecelik bir ilişkiden çok daha fazlasını istiyorum."

"Onu arayacak mısın?" Dylan merakla sordu.

"Beni aramasını umuyordum," dedim ona. "Aramasını istediğimi ve ondan haber almak için utanç verici derecede hevesli olduğumu açıkça belirttim."

"Nefesini tutma," diye cevap verdi Dylan. "Eğer Kylie kadar inatçıysa, onu tekrar görmek için senin beklemek istediğinden çok daha uzun süre dayanabilir."

Muhtemelen haklıydı.

İçimden bir ses yakında Macy'den haber alamazsam onu arayanın ben olacağımı söylüyordu. İkimizin arasındaki kimyada görmezden gelemeyeceğim bir şey vardı.

Lanet olsun! Belki de Macy'yle olan tüm bu durumu bir kenara bıraksam daha iyi olacaktı ama bunu yapabileceğimden emin değildim.

"İşler gerçekten karmaşık bir hal alabilir," diye Dylan'a bilgi verdim.

"Nasıl yani?"

"Macy çok yetenekli bir zoolojik veteriner ve ben de bir koruma merkezi, bir acil yaban hayatı hastanesi ve bir yaban hayatı rehabilitasyon merkezi açan bir adamım. İyi bir egzotik hayvan veterineri bulmak çok zor ve Karma gittiğine göre Macy'nin iş arayacağını biliyorum. Ona daha zorlu bir iş teklif eden ilk kişi olmak isterim," diye düşündüm.

Macy'nin ailemize ne kadar büyük bir katkı sağlayacağını düşünüyordum.

tanıştığımızdan beri yeni bir merkez.

"Peki, bunu kişisel bir ilişkiye hayır diyebileceğiniz bir konu olarak görüyor musunuz?" diye sordu.

"Muhtemelen benim için değil," dedim Dylan'a. "Patron benim, ama garip gelebilir ona."

"Her seferinde bir gün al," diye tavsiye etti. "Seninle çalışmayı kabul edip etmeyeceğini ya da seninle çıkmak isteyip istemeyeceğini bilemezsin."

"Sanırım aceleci davranıyorum," diye kabul ettim, ancak bunu yapmak istemedim.

Bu senaryolardan herhangi birinin gerçekleşebileceğini kabul edin.

"Palm Springs'te işler nasıl?" diye sordu.

"Sıcak," dedim dürüstçe. "Sonbahara giriyor olabiliriz ama günün en sıcak saatlerinde hâlâ üç haneli rakamları görmüyoruz. İçerisi güzel

akşam ve sabah."

Dylan kıkırdayarak, "Burası alçak çöl iklimi," diye hatırlattı. "Yeni evi nasıl buldun?"

"Bayıldım," diye cevap verdim. "O mühendislik harikalarına hiç benzemiyor.

Londra'da Damian ve sizin sahip olduğunuz gibi, ama rahat ve muhteşem bir manzarası var."

"İngiltere'de hiç ev almadığınıza ama Amerika'da kendinize bir ev yaptırdığınıza inanamıyorum."

"Burası önümüzdeki bir ya da iki yıl boyunca evim olacak," diye açıkladım. "Rahat edebileceğimi düşündüm."

"ABD'ye dönmek için sabırsızlanıyorum, böylece Kylie ve ben gelip yeni koruma merkezini görebileceğiz. Seninle gerçekten gurur duyuyorum Leo," dedi içtenlikle. "Aşk hayatınla ilgili tüm şakalar bir yana, bu kadar genç yaşta bugüne kadar yaptıklarını başarmak muazzam bir çalışma gerektiriyor."

Söylediği her kelimedede ciddi olduğunu biliyordum. Ses tonundaki gerçek gururu duyabiliyordum. "Teşekkür ederim. Sevdiğim işi yapıyorum, bu yüzden kendimi ona adanmak çok kolay." Ciddiyetle eklemenden önce bir an tereddüt ettim, "Seni tekrar aramızda görmek çok güzel Dylan. Damian ve ben seni tahmin edemeyeceğin kadar çok özledik."

"Neyse ki, bir daha asla derin uçtan düşmeyi planlamıyorum, küçük kardeşim," dedi kısık sesle. "Bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olacağım. Bir daha hiçbir yere gitmeyecek kadar minnettar olduğum ve uğruna yaşayacağım çok şey var."

"Kylie'yle her şeyi yoluna koyduğunuza sevindim," dedim ona.

"Başka türlü olamazdı," diye gürlledi. "Tüm gezegende benim için başka bir kadın yok. Ben şanslı bir piçim."

En çılgın hayallerimde bile ağabeyimin bir kadın hakkında böyle konuştuğunu duymayı hayal edemezdim, ama şimdi bunu yapıyor olması beni mest ediyordu.

"Sanırım seni hizada tutabilir," diye şaka yaptım.

"O fazlasıyla yetenekli," diye gülerek karşılık verdi, eşiyle karşılaştığını itiraf etmekten en ufak bir utanç duymuyordu. "Kylie'den

bahsetmişken, gitsem iyi olacak. Akşam yemeği için bir şeyler hazırlıyordu."

Tezgâhtan cüzdanımı ve güneş gözlüğümü almak için mutfağa doğru ilerledim. "Ben merkeze gidiyorum. İyi akşamlar."

"Leo mu?" Dylan sordu. "Öyle mi?"

Boğazını temizledi. "Belki sen de biraz izin almayı düşünmelisin. Bazen, sürekli çalışıyorsanız, kafanızı kaldırıp neler kaçırdığınızı görmek için hiç zaman ayırmazsınız."

"Haklı olabilirsin" diye cevap vermeden önce bir süre onun sözlerini düşündüm.

İkimiz de telefon görüşmemizi sonlandırdık ama konuşma bittikten sonra uzun süre söylediklerini düşündüm.

BÖLÜM 6

Macy

"Keşke beni arasaydın. Leo ile Londra'dan erken ayrıldığınızı bilmiyordum," dedi Kylie pişmanlık içinde. Telefon.

Bir gece önce kokteyllere aşırı düşkünlüğümünden kaynaklanan hafif bir baş ağrısıyla geç saatlerde uyanmıştım. Bunun dışında akşamdan kalma olduğuma dair başka bir belirti yoktu.

Öğleden sonra yaptığım ilk işlerden biri Kylie'yi aramak ve Leo ile İngiltere'den ayrılmadan önce onu resepsiyonda görmediğim için neler olduğunu anlatmak oldu.

Son birkaç gündür neler olup bittiğini bana anlattı ve Dylan'la nişanlandıklarını söylediğinde kendimden geçmiştim.

"Her şey çok hızlı gelişti," dedim ona koltuğumda daha rahat etmek için yer değiştirirken. "Leo oradaydı ve beni hemen ABD'ye götürmeyi teklif etti. Bu teklifi geri çeviremezdim. Sonunda Karma'nın yanında olmak benim için çok önemliydi. Gerçekten, son birkaç gündür o kadar inanılmazdı ki."

Kylie üzgün bir ifadeyle, "Orada olamadığım için kendimi çok kötü hissediyorum," dedi. "Tanrım Macy, bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"İyiyim," dedim ona dürüstçe. "Sanırım kanserden kurtulamayacağını öğrendiğimde yasımın çoğunu tuttum ve son birkaç gündür zavallı Leo'nun başında hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Onu özlemenin acısının dinmesi biraz zaman alacak ama meşgul olmam gerekecek."

"Bu haftanın geri kalanında izin yapacağını söylemiştin. Planların nedir?" Kylie sordu.

"Muhtemelen barınakta biraz çalışacağım," diye düşündüm. "Leo da beni Palm Springs'e, yeni koruma merkezindeki ilerlemeyi kontrol etmem için davet etti. Gerçi eminim ki sadece iyi davranmaya çalışıyordu çünkü ben tam bir bunalımdaydım."

"Bundan şüpheliyim," diye düşündü Kylie. "Yani, onu o kadar iyi tanımıyorum ama sanırım işini oldukça ciddiye alıyor. Seni tekrar görmek istemeseydi ziyarete gelmeni isteyeceğinden şüpheliyim. Dürüst olmak gerekirse, sen ve Leo'nun çok fazla ortak noktası var. Adama bir şans vermelisin."

Homurdandım. "Ciddi olamazsın. Ben... ve Leo Lancaster?" "Neden olmasın? Onu çekici bulduğunu söylemiştin. Londra," diye karşı çıktı Kylie. "Daha yeni bir Lancaster'la nişanlandığımı hatırlatmama gerek var mı?"

İçimi çektim. "Mesele sadece milyarder ya da aristokrat İngiliz ailesi değil, gerçi sadece bu iki şey bile göz korkutucu olabilir," diye açıkladım. "Leo Lancaster vahşi yaşam dünyasında çığır açan bir kahraman olarak kabul edilir. Onun saha çalışmaları hakkında çekilmiş her şeyi izledim. Son derece muhteşem olduğu gerçeğini de ekleyince, tüm bunlar onu benim ligimin çok dışında bırakıyor."

"Hayır, öyle değil," dedi Kylie ısrarla. "Leo da bir insan ve sen sadece muhteşem değil, aynı zamanda inanılmaz derecede başarılısın. Senden etkilendiğine hiç şüphem yok."

"Öyle değil," diye onu temin ettim. "Çekici olduğumu düşünmene minnettar olsam da, aslında zamanının çoğunu makyajsız ve saçının kötü olduğu günlerle dışarıda geçiren bir kadını. Büyük, vahşi yaratıklara baktığım ve günün sonunda onlar gibi koktuğum gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Leo sadece empati yapıyordu. Bana hiç sahip olmadığı küçük kız kardeşi gibi davranıyor."

"Bu mantıklı çünkü Karma için yas tutuyor ve üzülüyorsun. Sen bu kadar üzgünken sana asıldığını bilecek kadar zeki biri."

sıkıntılı olmak akıllıca bir hareket olmaz."

Sessiz bir kahkaha attım. "Tanrım, Leo Lancaster'ın benden gerçekten etkilenebileceğini düşündüğün için seni seviyorum. Kylie, beni tanırsın. Görünüşüm hakkında endişelenen ya da ellerimi kirletmekten korkan bir kadın değilim. Hiçbir zaman da olmadım."

Kot pantolon ve tişört giyen bir kadındım ve çalışırken saçlarımı imzam olan at kuyruğundan nadiren ayırırdım.

Çalışmadığım zamanlarda hiçbir şey pek değişmiyordu.

Tercih ettiğim açık hava etkinliklerinin çoğu süslü kıyafetler, hançer uzunluğunda tırnaklar veya bir ton makyajla uyumlu değildi.

"Muhteşem görünmek için hiçbir zaman makyaja ya da süslü kıyafetlere ihtiyacın olmadı," diye karşılık verdi Kylie. "Leo'nun seni çekici bulduğunu garanti ederim ve sırf kibarlık olsun diye seninle iki gün geçireceğinden şüpheliyim. Bunun için çok meşgul. Seni tekrar görmek istemeseydi, merkez daha bitmeden seni Palm Springs'e davet etmezdi. Bence teklifini kabul etmelisin. Belki de bir Lancaster'la kaçamak yapmanın zamanı gelmiştir."

Kylie'nin Leo ile kaçamak yapma konusunda benimle dalga geçtiğini biliyordum çünkü kısa bir süre önce aynısını Dylan ile yapması için ona meydan okumuştum. "O küçük kaçamağı yapabilmem için önce onun benden etkilenmesi gerektiğine eminim," diye karşılık verdim ona.

Kylie bıkkın bir iç çekiş yaptı. "Eminim cazibe iki yönlüdür."

"Nasıl istersen öyle düşün," dedim ona dostça. "Ama zaten sosyal açıdan beceriksiz olduğumu biliyorsun, özellikle de erkeklere karşı."

"Leo'yla işler garipleşti mi?" Kylie sordu.

"Şey, hayır. Pek sayılmaz. Gerçi bunun Karma için sürekli omzunda ağladığımdan kaynaklandığına eminim. Ondan başka bir şey düşünmüyordum," diye açıkladım.

Garip bir şekilde, bir randevuda erkeklerle iletişim kurmakta genellikle zorlanmama rağmen Leo ile işler gerçekten rahatsız edici olmamıştı. Ki bu da

Neden uzun zamandır içmediğimi.

Nedense Leo Lancaster'la aklıma takılan her şeyi rahatlıkla konuşabiliyordum.

"Koşullar bunu daha da garip hale getirmiş olmalı," diyor Kylie gözlemlerim. "Bunun yerine, onun omzunda ağlayacak kadar rahattın."

"Eminim onu normal şartlar altında bir daha görürsem Kendimi yine beceriksiz bir aptal gibi hissediyorum. Oldukça göz korkutucu bir adam," dedim ona.

Kylie, "*Özgeçmiş*i ve *parası* göz korkutucu olabilir ama *o* öyle değil," dedi. "Leo bana karşı her zaman çok tatlı olmuştur."

"Haklısın," diye kabul ettim. "Vücudunda züppe bir kemik olduğunu sanmıyorum."

Kylie bir an tereddüt ettikten sonra, "Sanırım ona anlatacak kadar rahat değildin-" diye sordu.

"Hayır, yapmadım," diye araya girdim, zaten bilmek istediği şeyin farkındaydım. "Tanrım, Kylie. Gerçekten böyle şeyleri bir yabancıyla paylaşacağımı mı sanıyorsun?"

İç çekti. "Peki senin hayatın hakkında sorular sormaya başlarsa ne diyeceksin?"

"Birbirimizi bunun için yeterince iyi tanımıyoruz," dedim rahatsız bir şekilde.

Hayatımın en karanlık kısmını en yakın arkadaşlarım dışında kimseyle konuşmaya hazır değildim.

Doğrusu, Kylie ve Nicole ile bile bu konu hakkında pek konuşmamıştım.

Beş yıl sonra bile bu şekilde hayatta kalmak daha kolaydı.

"Anlıyorum," dedi Kylie yumuşak bir sesle. "Ama yine de biraz izin alıp iş ya da gönüllülük dışında bir şeyler yapmaya çalışman gerektiğini düşünüyorum. Palm Springs'e gitmek senin için iyi bir manzara değişikliği olur, Macy. Leo da iyi bir arkadaş olur. Fiziksel ve duygusal olarak çok yorgunsun. I

Bir süredir öyle olduğunuzu düşünüyorum ve Karma'yı kaybetmenin sizi sınırlarınıza yaklaştırdığını çok iyi biliyorum."

Haklıydı.

Tartışmaya bile çalışmayacaktım.

Hem Kylie hem de Nicole beni çok iyi tanıyordu.

Zorlu ve yoğun ihtisasımı önce kendimi yormak için kullanmıştım.

O bittikten sonra, sığınaktaki işime, Karma'ya olan hayranlığıma ve asistanlığım sona erdikten sonra kaçmak için gönüllü projelerime atladım.

Son beş yıldır beni bir arada tutan tek şey yorgunluk ve dikkati dağılmış bir beyin olmuştu ve sürekli çalışmazsam ne olacağını öğrenmekten korkuyordum.

Karma artık yokken, Kylie ve Nicole çok uzaktayken ve birlikte takılamazken ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Yorgunum," diye itiraf ederken devam eden baş ağrımı hafifletmek için şakağıma masaj yaptım. "Bu benim için uzun zamandır kronik bir durummuş gibi hissediyorum."

"Çünkü hiç dinlenecek kadar uzun süre durmadın," diye nazıkçe azarladı Kylie.

Gözlerim doldu ama titrek bir sesle "Neden istemediğimi biliyorsun" derken onları geri kırdım.

"Anlıyorum. Tanrım, gerçekten anlıyorum, Macy. Ama aynı zamanda seni kardeşim gibi seviyorum ve senin için endişeleniyorum."

Sertçe yutkundum. "Ben iyiyim Kylie. Beş yıl oldu. Belki bir molaya ihtiyacım var ama lütfen benim için endişelenme. Sen ve Nicole en kötü yıllarımı atlatmamı sağladınız."

Kylie nazıkçe, "Bu konuda neredeyse hiç konuşmadın," dedi.

"Çünkü ben...yapamam." Açıkladım. "Ama siz ikinizin en iyi arkadaşlarım olmanız bana çok yardımcı oldu."

Ve yardımcı olmuştu. Önemli ölçüde. Nicole, Kylie ve benim aramdaki sevgi kardeş gibiydi ve bana her zaman tamamen yalnız olmadığımı hissettirmişti.

"Sadece dinlenmek için biraz izin alacağına söz ver," diye yalvardı. "Uzun günler gönüllü çalışmak ve çalışmak yok. Belki Hunter'la biraz vakit geçirebilirsin."

Gülümsedim. "Beni kesinlikle güldürüyor," diye onu temin ettim. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Bana Dylan'dan ve düğünden bahset. Herhangi bir planın var mı?"

Konuyu değiştirmeyi gerçekten istiyordum ve Kylie'nin "Henüz bir planım yok" demeden önce teslimiyetçi bir iç çektiğini duyduğumda rahatlardım. Parmağımda bu büyük, muhteşem, gösterişli yüzüğü takıyor olmama rağmen bana aşık olduğuna inanmakta hâlâ zorlanıyorum."

"Bir fotoğraf istiyorum," diye ısrar ettim. "Evlenme teklif etmeyi planladığından haberin yok muydu?"

"Hiç," dedi açıkça. "Aslında neredeyse her şeyi berbat ediyordum. Her şeyi mahvettim."

Adam kalbini ayaklarımın altına serdi ve beni incitecek tek bir şey bile yapmadığını fark etmeden önce onu ezdim. Beni bu kadar kolay affetmesine sevindim. Neredeyse başıma gelen en iyi şeyi elimden geçiriyordum."

"Neden?" Merakla sordum.

Homurdandı. "Korku. Benim onun için deli olduğum kadar onun da benim için deli olduğuna inanmamam. Büyük bir hata yaptım, Macy ve deli adam yine de peşimden geldi."

"Alınma ama," dedim. "Ama bunu neden göremediğinizi anlamıyorum. Geri kalan hepimiz gördük. Dylan sana kendini tamamen adanmış bir adam gibi baktı."

"Hiç görmedim," dedi şaşkın bir ses tonuyla. "Sanırım onu ne kadar sevdiğime dair kendi endişelerime çok fazla kapılmıştım. Onun da beni asla sevmeyeceğinden korkuyordum."

"Ve bu korkuların hepsi boşunaymış," diye takıldım. "Damian ve Nicole'e yaptıklarından sonra Dylan'dan gerçekten nefret etmek istedim ama yapamadım. Çok çekici olabiliyor ve senin için deli olduğu çok açık."

"Ben de ondan nefret etmek istedim," diye kabul etti. "Ama yapamadım. Çok fazla acı çekiyordu ve kendini yeterince cezalandırmıştı."

İçimi çektim. "Sonunda seni takdir edecek ve hayatının geri kalanında seni şımartacak bir adam bulmana çok sevindim. Bunu hak ediyorsun."

Kylie'nin hayatı kolay olmamıştı, özellikle de ilişkiler söz konusu olduğunda, bu yüzden sonunda doğru adamı bulduğu için çok mutluydum.

Başlarda Dylan Lancaster hakkında endişelerim vardı, ancak bunların yersiz olduğu ortaya çıktı.

"Nicole ve benim artık senin mükemmel erkeğini arıyor olacağımızın farkındasın," diye beni uyardı. "Senin için de aynısını istemeyecek kadar mutluyuz."

"Ah, Tanrım hayır," dedim empati kurarak. "Bekar halimden ve uygun olduğunda vibratörümünden gayet memnunum. İhtiyacım olan son şey ciddi bir ilişkinin zahmeti. O uzun vadeli işler benim için hiç iyi gitmedi."

"Çünkü doğru erkeği hiç bulamadın," diye ısrar etti Kylie. "Ve kabul edelim, daha önce uzun vadeli bir ilişkiye ayıracak zamanın ya da enerjin hiç olmadı."

"Sadece o değildi, sen de biliyorsun. Her zaman sürüngenleri ya da kaybedenleri cezbederdim. Lisedeyken bile. Çok az erkek vahşi yaşam inekleriyle ilgilenir."

Üniversitedeki öğrencilik yıllarımdan beri erkek arkadaşım olmamıştı. Ondan sonra çıktığım erkeklerin hiçbiri ciddi bir ilişki sayılabilecek kadar uzun sürmemişti.

Sonra, beş yıl önce, hayatımda bir daha asla derin duygusal bağlılık gerektiren ciddi bir ilişki istemediğime karar verdim.

Bununla başa çıkamazdım.

Tamam, belki de daha önce hiç denemediğim halde sıradan bir randevuya ya da belki de çıkar ilişkisi olan bir arkadaşına bile hayır demezdim.

Yalnızlıktan bıkmıştım ama Nicole ve Kylie'nin Damian ve Dylan'la yaşadığı türden bir ilişkiyi kaldırabilecek donanıma da sahip değildim.

"Yok . şunlar Çocuklar vardı iyi yeterli için
Sen," Kylie küçümseyerek söyledi. "Tanrı için bakmak
zorunda olduğun birine ihtiyacın yok."

Sake. İlk flört yıllarınızda bu tür erkeklerden yeterince yaşadınız. Sizin kadar başarılı ve zekanıza hayran olan birine ihtiyacınız var, bu yüzden onun da gülünç derecede zeki olması yardımcı olacaktır. Oh, ve hayvanları sevmeli. Vahşi yaratıklara olan sevginizi ya da merhametli kalbinizi anlamayan serseriler olmasın."

"Bu kahramanın sahip olması gereken başka nitelikler var mı?" diye sorarken sııttım.

Kylie'nin derin bir nefes aldığını duydum. "Evet, aslına bakarsanız, bir sürü

Daha fazla. Sizin ihtiyaçlarınızı kendi ihtiyaçlarının önüne koymalı ya da en azından onları da aynı derecede önemli hale getirmeli. Ayrıca size vibratörünüzü unutturacak kadar sevecen ve çekici olması da iyi olur."

Yüksek sesle güldüm. "Öyle bir adamın var olduğunu sanmıyorum. En azından benim dünyamda dolaşmadı."

"O zaman sanırım senin dünyanı biraz genişletmemiz gerekiyor," diye karşılık verdi Kylie. "Cidden, Macy, Nicole ve benim bu kadar mutlu olabileceğimizi ve senin için Bay Doğru'yu bulmaya çalışmayacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Mutlu olmamı istediğini biliyorum," dedim hafifçe. "Ama her kadın evlenmek için mükemmel erkeği bulmayı hayal etmez. Ben evimi bir köpekle ya da dört ayaklı başka bir hayvanla paylaşmayı tercih eden bir kadını, unuttun mu?"

"Çok fazla aptalla çıktın," diye yorum yaptı Kylie. "Eleştirmeye hakkım olduğundan değil, çünkü benim erkek arkadaşlarımdan çoğu da geri zekâlıydı. Dylan'dan öncekiler yani. Ama dışarıda bir yerlerde senin için bir erkek var, Macy. Gerçekten konuşmaya ihtiyacın olduğunda bir köpek senin yanında olamaz."

Kylie'nin fark etmediği şey, kendim hakkında nadiren konuşmak istediğimdi. Kylie'ye "Biraz ara ver, olur mu?" diye yalvardım, sadece kısmen şaka yapıyordum.

"Daha yeni nişanlandın. Şimdiden bana bu kadar yüklenmeye başlayamazsın."

Güldü ve sonunda konuyu kapattı.

Telefonu kapatmadan önce on dakika daha konuştuk.

Kapatma düğmesine basar basmaz bir süre cep telefonuma baktım ve

Leo'nun bilgilerini ekrana getirdim.

Bir gece önce bardan ayrılmadan önce ikimizin de birbirimizi cep telefonlarımızdaki rehberimize eklediğimizden emin olmuştu.

Başparmağım bir süre numarasının üzerinde gezindikten sonra nefesimi tuttum ve telefonu yan masaya bıraktım.

"O Leo lanet olası Lancaster, Macy," diye kendimi azarladım. "Gerçekten senin aramanı bekleyecek değil ya."

Büyük olasılıkla, zaten çok fazla zamanını aldığım için aramadığımı umuyordu.

Son birkaç gündür bana ne kadar iyi davrandığını düşünürken yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

Onu aramamı istediğinde ısrar etmişti ama yeni görümcesine ve Dylan'ın nişanlısına gerçekten bağlı olan bir kadinken başka ne söyleyebilirdi ki?

Sadece iyi davranıyor olması mantıklı geliyordu. Belli ki tüm oğullarını kibar ve nazik yetiştiren harika bir annesi vardı.

Leo, Karma'nın vefatının zor kısmını atlatmamı sağladı.

En azından onun için yapabileceğim şey, onu da üzmemek yerine diğer her şeyi kendi başıma çözmekti.

BÖLÜM 7

Leo

ISaatime on dakika içinde üçüncü kez baktım ve sonra bu zorlayıcı içgüdüye teslim olduğum için kendime lanet ettim.

Tam bir aptal gibi davranıyordum çünkü Macy'nin her an gelebilir.

Dairesinden ayrıldıktan sonra beni araması için ona bütün bir gün vermiştim.

Ertesi akşam saat sekize kadar beni aramadığında, cep telefonumu aldım ve numarasını çevirdim.

Lanet olsun! Onu tekrar görmek istiyordum ve beni aramasını bekleyerek daha fazla zaman kaybetmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordum.

Onu telefona bağladıktan sonra, konuşmam on beş dakika sürdü. Onu Palm Springs'e gelmesini gerçekten istediğime ikna *ettim*, sonra da hafta sonu kalabilmesi için bir bavul getirmesi konusunda ikna etmek için otuz dakika daha uğraştım.

Buraya gelip Newport Beach'e dönmek çok zordu.

Onu her iki sürüşü de bir günde yapmanın bize bölgeyi kontrol etmek için fazla zaman bırakmadığına ikna ettim.

Sonunda bugün, yani Cuma günü gelmeyi ve Pazar gününe kadar kalmayı kabul etmişti.

Kabulü biraz zayıf ve belirsizdi ama gelme konusundaki fikrini değiştirmemişti. Şükürler olsun!

Bir fincan çay içerken oturma odasına baktım ve merak ettim Macy'nin evim hakkında ne düşüneceğini.

Benim evim biraz yüzyıl ortası modern etkileri olan yeni bir çağdaş evdi. Kat planı son derece açıktı ve her şey tek bir kata yayılmıştı. Birisi ön kapıdan girdiğinde, mutfağın tamamını ve devasa yaşam alanını hemen hemen görebiliyordu.

Evin en sevdiğim kısmı, çölün ve bir taraftaki havuz ve veranda alanının geniş manzarasına sahip iki duvardaki tabandan tavana pencerelerdi.

Ayrıca birkaç dönümlük bir arazim vardı, bu da tepemde komşularım olmadığı anlamına geliyordu ki bu benim için en iyi satış noktasıydı.

Macy her an gelebilir.

Hunter'la birlikte.

Macy'nin bana gelemeyeceğini çünkü Hunter'la biraz zaman geçirmesi gerektiğini çünkü uzakta olduğunu söylemeye çalıştığını hatırlayınca sııttım.

Yakın zamanda sahiplendiği vahşi bir kedi hakkında bir şeyler mırıldandı. Ona Hunter'ı da getirmesini söyledim.

Dürüst olmak gerekirse, bu yeni vahşi kedisi için minnettardım çünkü Macy'nin aksi takdirde bir otelde kalması için ısrar edeceğini biliyordum.

B e n de hayvanları sevmiyor değildim. Sadece çok seyahat ederdim. evcil hayvan sahibi olmak için çok fazla.

Kapı zili çaldı ve hemen ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm.

Tamamen zavallısın, Lancaster.

Geldiği anda atladığım için kendimi azarlasam da bu beni yavaşlatmadı.

Kapıyı çekip açtım ve Macy'nin paspasımın üzerinde kayıtsızca durduğunu görünce durup ağzım açık kaldı.

Hay sikeyim! Hatırladığımdan daha da çekiciydi, üzerinde bir çift kot şort ve önünde turistik Hollywood logosu olan pastel mavi bir tişört vardı.

Neredeyse hiç makyaj yapmamıştı ve saçları bir tür tokayla geriye doğru toplanmıştı ama yine de o güne kadar gördüğüm en muhteşem kadındı.

Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım ve yanında oldukça büyük bir hayvan sandığı olduğunu fark ettim.

"Merhaba," dedi sessizce. Güneş gözlüklerini kafasına geçirmişti ve o kocaman, ciddi gri gözleriyle bana bakıyordu. "Hunter'ı getirebileceğimi söylemiştin."

Rahatsız görünüyordu, ben de kaçmaya karar vermeden önce onu içeri almak için kapıyı sonuna kadar açtım.

"Hunter'ın burada olmasının senin için sorun olmadığından emin misin?" diye sorarken içeri girmek için hareket etmedi. Burası gerçekten çok güzel bir ev. Ortalığı dağıtacağını söylemiyorum ama biraz... hoppa olabiliyor."

Sandığı alıp evin içine taşırken aceleyle "O iyi," dedim.

Evime ne yaptığı umurunda değildi. Macy'i gördüğüme çok sevindim. O lanet kedi çatılardan sallanıp sahip olduğum her mobilyayı parçalayabilirdi ve benim umurumda olmazdı.

Macy'nin beni içeri kadar takip edip kapıyı kapatmaktan başka çaresi yoktu.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Hunter'ın F-2 Bengal kedisi olduğunu sana söylediğimden bile emin değilim. Bir yıl önce biri onu barınağa bırakmış, muhtemelen kısır olduğu için, ki erkeklerin çoğu melezin ilk üç neslinde kısırdır. Oradaki diğer veterinerlerle sırayla onu sosyalleştirmeye ve eğitildiğinden emin olmaya çalıştık. Sonunda onu kalıcı olarak aldım çünkü başka evcil hayvanım yoktu ve ona bayılıyorum."

Sandığı oturma odasına koydum ve açmak için çömeldim.

Sonunda Macy'nin *vahşi* bir kedisi olduğunu söylediğinde, *gerçekten vahşi bir kedisi* olduğunu kastettiğini anladım.

Hunter kafası biraz karışmış bir halde hapsedildiği yerden çıktı.

Ortalama bir evcil kediden biraz daha büyüktü ve rozet işaretli kahverengi, siyah ve ten rengi kürkü inanılmaz derecede dikkat çekiciydi.

Kendini tehdit altında hissetmesin diye Hunter'ın hizasında çömelmiş bir şekilde durdum ve bana yaklaşıp yaklaşmayacağını ya da beni görmezden gelip gelmeyeceğini görmek için bekledim.

"Yani çeyrek Asya leopar kedisi mi?" Macy'ye sessizce sordum.

Leopar kedisi, güney, güneydoğu ve Doğu Asya kıtalarına özgü daha küçük bir vahşi kedir.

Asya leopar kedisi evcil bir kediden biraz daha büyüktü. Belli ki Hunter'ın daha iri bir vücudu vardı.

"Evet," dedi, F-2 tanımının ne anlama geldiğini anlamamdan etkilenmiş gibiydi. "Sahiplenilmesi gereken bu kadar çok kedimiz varken insanların neden vahşi kedileri evcil kedigillerle çiftleştirme ihtiyacı hissettiklerini asla anlayamayacağım. Ama Hunter yakışıklı bir çocuk."

Hunter bana kafa atınca sııttım ve uzanıp kısmen vahşi kediye okşadım. "Yabani bir kişiliği varmış gibi görünmüyor."

Tüm vahşi hayvanların üremesinin birkaç nesil aldığını biliyordum. bazen melez kedilerin içgüdüleri.

Omuz silkti. "Öyle değil. Yani, çok zeki ve evcil kedilerde olmayan tuhaflıkları var ama barınağa geldiği andan itibaren onu eğitmeye çalıştık. Bazen bir kediden çok bir köpek gibi davranıyor. Kedi oyuncaklarıyla getir götür oynuyor ve koşum takımıyla yürüyüşe çıkmayı seviyor. Zaman zaman biraz garip davranıyor ama pek de vahşi sayılmaz."

Hunter ona tapınmaya devam edebilmem için ayaklarımın dibine çökerken, "Onu misafir etmekten çok mutluyum," dedim.

"Gidip kumunu ve kum kabını almalıyım," dedi, sesi biraz endişeli çıkıyordu. "O sadece ev kedisi."

Ayağa kalkarken başımı salladım. "Bana anahtarlarını ver, ben alırım. Bavulunuzu da getireyim. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Yolcu koltuğunda Hunter için birkaç şey daha var. Oyuncakları ve içinde biraz yiyecek olan bir soğutucu."

"Çiğ diyet yapmak zorunda mı?" Merakla sordum.

"Hayır, pek sayılmaz," diye yanıtladı. "Özel bir maması var ve ben genellikle onun için kısmen pişmiş tavuk ekliyorum. Ayrıca vitaminlerini de."

Kompakt aracına doğru yürürken, kimsenin istemediği kısır bir kediyi almış olmasına hayran kaldığımı itiraf etmeliyim.

İlk nesil vahşi kedi melezleri tam bir baş belası olabilir ve genellikle düzgün bir şekilde bakılmaları için ekstra çalışma gerekir.

Kedide çok fazla vahşi kedi kanı olduğu için beslenme ihtiyaçları biraz farklıydı.

Almaya gittiğim eşyalarla kapıdan geri döndüğümde, Macy'nin Hunter'la konuştuğunu duydum.

"Kahretsin! İn oradan aşağı, Hunter. Tanrım, az önce Leo'ya senin deli bir kedi olmadığını söyledim," dedi gergin bir ses tonuyla. "O *senin* ağacın değil. Biz burada misafiriz. Orada kalamazsın. Lütfen."

Hunter'ın köşedeki üç metrelik Ficus ağacıma yerleştiğini fark ettiğimde sııttım. Eşyaları yere bırakırken ona "Bir şeyi yok," dedim. "Vahşi doğada hayatlarının bir bölümünü ağaçlarda yaşayarak geçirirler. Kendini daha rahat hissettiğinde aşağı inecektir."

Macy dalgın bir ifadeyle bana döndü. "Bu bir ipek ağacı. Özel olarak yapıldığına eminim Leo. Muhtemelen pençeleriyle parçalara ayıracaktır."

Omuz silktim. "Değiştirilebilir. Belli ki şimdilik orada daha rahat. Bırak onu, Macy. Büyütülecek bir şey değil. Sana içecek bir şey getireyim mi?"

Benden ağaca bakışını izledim ve sonra kocaman bir iç geçirdim. "Seni uyarmadığımı söyleme. Biraz su içmek isterdim. Dışarısı şimdiden çok sıcak ve daha öğlen bile olmadı."

"Bugün hava doksanların üzerinde olacak," dedim ona. "Ama yarın ve Pazar günü havanın daha serin olması bekleniyor."

O pencerelere doğru yürürken ben de mutfığa girdim. "Senin manzaralar inanılmaz, Leo. Çölde inanılmaz güçlü bir şey var."

Ona bir bardak buzlu su uzatırken, "Böyle hissetmen çok garip," diye cevap verdim. "Ben de aynı şeyi hissediyorum ama bazı insanlar çölün sade ve

cansız."

Başını iki yana salladı. "Asla cansız değil ve bence çok büyüleyici çünkü çok tehlikeli olabiliyor. Muhtemelen bir kasırgaya bakmak gibi bir şey. Başka tarafa bakmak istersiniz ama büyülenirsiniz."

Kanepeye oturmasını işaret ettim. O oturduktan sonra ben de diğer uca oturdum ve "İyi misin? Biraz gergin görünüyorsun."

Belki birlikte sadece iki gün geçirmiştik ama yoğun ve kişisel bir kaç gündü.

Omzumda ağlarken onu kollarımda tutan adam bendim.

Onu iyice kızdıran ve sonra eve dönmesine yardım eden adam bendim.

Karma'nın ölümünün ne kadar acı verici olduğunu anlattığı adam bendim.

Bu noktada rahatsız olması gereken adam ben *değildim*.

Cevap vermeden önce bir ağız dolusu su yuttu, "Belki de beni burada ağırlamaktan heyecan duyduğuna hâlâ tam olarak ikna olamadım. Sadece kibarlık olsun diye mi teklif ettiğini merak edip duruyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. Nasıl olur da hâlâ *böyle* düşünebilirdi? "Seni aramıştım, unuttun mu?"

Bana her zaman onu gülümsetmek istememe neden olan o ciddi, gri gözlü bakışını attı ve "Biliyorum. Ve hala nedenini anlamaya çalışıyorum."

"Sadece seninle vakit geçirmek istediğime inanmak senin için gerçekten bu kadar zor mu Macy? Senden hoşlandığıma ve seni tekrar görmek istediğime?"

Yavaşça başını salladı. "Evet, aslında inanması gerçekten zor. Şimdiye kadar sana pek iyi arkadaşlık etmedim ve hangi kadın vahşi kedisini bir randevuya getirir ki? Tamam, bekle, aslında çıktığımızdan değil-"

Ona yaklaşırken açıkça "Bunu bir randevu olarak görüyorum," dedim. "Ve eğer benim için gereken buysa, bütün bir hayvanat bahçesini getirebilirdin.

Tekrar g r   mek üzere. Senden ho lanıyorum, Macy. Seninle daha fazla zaman geçirmek ve seni tanımak istiyorum. Sanırım senden etkilendi imi zaten biliyorsun."

Gözleri büyüdü. "Neden? Ben senin tipin değilim. Hem de hiç."

"Benim tipim tam olarak nedir?" Uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken bo uk bir sesle sordum.

Elindeki suyu sehpanın üzerine bırakarak, "Bilmiyorum. Bir süper model ya da senin aristokrat  evrende büyümüş bir kadın. Tüm zamanını hayvanlarla geçiren ve senin gibi çekici bir erkekle nasıl sohbet edileceğini bile bilmeyen bir kadın değil."

"Gayet iyi görünüyorsun," diye ona güvence verdim. "Aramızdaki kimyayı benim hissettiğim gibi hissetmedi ini d r    e söyleyebilir misin?"

 mkansız.

Aramızda manyetik bir çekim vardı ve onun da aynı şeyi hissetmemesine imk n yoktu.

Belki daha önce ilgilenmedi ini d   nm   t m ama garip enerji bugün daha da güçlüydü.

Başını iki yana salladı. "Sadece ben varım sanıyordum."

Çok hızlı hareket ederek onu korkutmak istemediğim için, kolumu omuzlarına doladım ve alnımı onunkine yaslayarak şöyle dedim: "Seni ilk gördüğüm andan beri sikimi kaldırıyorsun. G r n  e göre, süper modeller ve tutucu kadınlar benim için hiçbir şey yapmıyor."

"Kanıtla" derken sıcak nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Madem benden bu kadar etkileniyorsun, o zaman  p beni Leo. Bakalım nasıl bir kimyamız varmış."

Lanet olsun! Bana iki kez sormak zorunda kalacağını d   nd yse, yanılıyordu.

Bu meydan okumayı görmezden gelmem mümkün değildi.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve fikrini de i tirmesine fırsat vermeden a zımı onunkine indirdim.

BÖLÜM 8

Macy

Leo'nun ağız benimsini kaplayınca küçük bir inilti çıkardı, hâlâ neden ondan beni öpmesini istediğimi merak ediyordu.

Belki ben de en az onun kadar merak etmişimdir neden böyle olduğumu. ona doğru çekildi.

Belki de onun da benimle aynı şeyleri hissedip hissetmediğini bilmek istiyordum. Belki de beni öpmesi için can atıyordum.

Bu kesinlikle normalde bir erkeğe söyleyeceğim bir şey değildi. Yine de Leo Lancaster sıradan bir adam değildi.

O haklı. Bugün ikimizin arasında kesinlikle çılgın bir kimya var. Bu benim hayal gücüm değil.

Leo Lancaster beni istiyordu ve yüzüm dışında hiçbir şeye dokunmamasına rağmen bunu bildiğimden emin oluyordu.

Alt dudağımı ısırıp ona açılmam için ısrar ederken vücudumdaki her sinir ucu cızırdadı ve ben de hemen açtım.

Erkeksi kokusu duyularımı istila etti ve daha önce hiç yaşamadığım kadar şiddetli bir arzu tüm varlığımı sardı.

Tamam. Evet. Belki de televizyon ekranımda sadece çekici, zeki bir adamken ona deli gibi aşık olmuşum.

Ama böyle hissetmemiştim.

Daha önce *hiçbir şey* böyle hissettirmemişti.

Kollarımı boynuna doladım ve parmaklarımı ensesindeki saçlara gömdüm.

O kadar iyi hissettiriyor, o kadar iyi kokuyordu ki ona dokunmaktan kendimi alıkoyamadım.

Kendimi çekici bir kadın gibi hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, Leo'nun beni gerçekten istediğini bilmekten zevk alıyordum.

Kendi arzumla karışan arzusunda boğuluyordum.

"Leo," dedim nefes nefese, sonunda dudaklarımı bıraktığında.

"Tanrım! Özür dilerim Macy," dedi benden uzaklaşırken sinirli bir sesle. "Tanıştığımız günden beri seni öpmek istiyordum ve kendimi biraz kaptırdım." Bir elini saçlarında gezdirirken ekledi, "Umarım şimdi ikna olmuşsundur. Eğer ikna olmadıysan, tekrar denemek isteyeceğim."

"O zaman belki de ikna olmamış gibi davranmalıyım" derken gülümsedim.

Bana sıırttı ve rahatlamış bir ifadeyle, "Seni gerçeğe ikna etmek için daha fazla çalışmaktan çekinmem," dedi. Daha ciddi bir ses tonuyla, "Cazibe bu kadar açıkken neden orada bir şey olmadığını düşündüğünü bile bilmiyorum" diye ekledi.

"Benim için uzun zaman oldu Leo," dedim ona dürüstçe, benim için yaptığı onca şeyden sonra samimi olmamak için hiçbir neden göremiyordum. "Ve birinden hiç bu kadar etkilendiğimden emin değilim. Ama sen Leo Lancaster'sın, Tanrı aşkına. Muhtemelen seninle yatmak isteyecek milyonlarca kadın vardır."

"Benim için de uzun zaman oldu ve emin olun ben de hiç kimseden bu kadar etkilenmemiştim. Tanıştığım her kadınla yatmıyorum Macy ve çoğu zaman dışarıdayken son düşüncem biriyle yatmak oluyor. İster inanın ister inanmayın, kadınlarla aram hiçbir zaman Dylan ve Damian kadar iyi olmadı. Ben genellikle arkadaş bölgesine konulan bir adamım çünkü zamanımı diğer zengin erkekler gibi geçirmeyi tercih etmek yerine dışarıda olmak ve kirlenmek gibi garip bir kaygım var."

Vay anasını! Çıktığı ya da ilgilendiği kadınların nesi vardı böyle? "Onlar deli," dedim ona. "Ben senin

belgeseller. Kirlenmeye karar verdiğinde sende inanılmaz ateşli bir şeyler oluyor. Ve düğün için düzenlenen tüm sosyal etkinliklerde evinizde gibiydiniz."

Sırıttı. "Hareketleri yapmakla onlardan zevk almak arasında fark var. Kardeşimin düğününde olduğum için heyecanlıymışım gibi yapmıyordum, ama çoğunlukla havasız işlerden nefret ederim. O dünyanın bir parçası olmak için yetiştirildim ama çoğu zaman o kalabalıktan kaçmak için saatleri sayıyorum."

Arkama yaslandım ve bedenimi onun katı formuna yasladım, artık ona dokunmak konusunda kendimi garip hissetmiyordum. "Peki küçükken ağabeylerinin yaptığı şeyi istememek garip miydi?"

Leo düşünceli bir şekilde cevap verirken saçımın bir tutamıyla oynamaya başladı, "Dürüst olmak gerekirse, pek sayılmaz. Harika ebeveynlerim vardı ve hiçbiri ilgi alanlarım Dylan ve Damian'ınkilerle aynı olmadığı için kendimi farklı hissetmeme neden olmadı. Babam onların Lancaster International'a olan ilgisini gördü ve bir gün görevi devralmaları için onları yetiştirdi. İlgi alanlarımın bu alanda olduğunu gördüğünde yaban hayatı konusunda eğitimimi ilerletmek için de aynı ilgiyi gösterdi. Damian ve Dylan'la birlikte Lancaster International'ın başına geçmek istemediğim için kendimi asla farklı ya da eksik hissettirmedim. Ne tür bir kariyer seçersem seçeyim hem o hem de annem benimle gurur duydu."

Leo'ya, "Düğünle çok meşgul olduğun için Bella'yı çok iyi tanıyamadım ama annende o nezaketi görebiliyordum ve Nicole'e ne kadar iyi davrandığını biliyorum," dedim. "O inanılmaz bir kadın."

"Öyle," diye kabul etti. "Babam da en az onun kadar sıra dışıydı."

Elim içgüdüsel olarak onunkini örtmeye gitti. Leo'nun babasını birkaç yıl önce kaybettiğini biliyordum. "Onu özleyorsun olmalısın."

"Her gün," dedi boğuk bir sesle. "Giderek kolaylaştığını söylüyorlar, belki de

Ama onu hâlâ neredeyse öldüğü günkü kadar özleyorum. Kaybın acısı zamanla daha az şiddetli hale geliyor."

"Haklısın. Zamanla kolaylaşıyor ama birini özlemenin verdiği o derin sızı asla geçmiyor," dedim cevabımı düşünmeden.

Kolunu koruyucu bir şekilde bana doladı. "Yani babanı da mı kaybettin?" diye sordu.

Kalbim tekledi.

Bu konunun gündeme geleceğini bilmiyor değildim.

Sadece bu kadar erken olmamasını umuyordum.

Bazı nedenlerden dolayı Leo'nun sorusunu geçiştiremedim.

Benim için çok şey yaptı, ona gerçeği söylememem için beni duygusal olarak çok fazla gördü.

Başımı salladım. "Evet."

Kabul, bu konuşmaktan hoşlanmadığım bir konuydu ama Leo ve ben birlikte vakit geçireceksek eninde sonunda bunu öğrenecekti.

"Annen nerede?" diye nazikçe sordu.

"O da öldü," dedim açıkça.

"Kardeşler mi?" diye bir kez daha sordu.

"Bir kardeş," dedim gözlerimden yaşlar süzülürken. "O da öldü. Beş yıl önce, San Diego'daki ihtisasım sırasında üçünü de bir anda kaybettim. Küçük kardeşim Brandon tatil için üniversiteden eve dönmüştü. Havacılık ve uzay mühendisliği alanında yüksek lisansını bitirmek üzereydi ve ailem bunu kutlamak için onunla birlikte helikopterle Catalina Adası'na gitmek istedi. İnsanlar bunu her gün yapıyor ve şimdiye kadar hiçbir şey olmadı. Uçuşa göre çok kısa bir mesafe. Genellikle son derece güvenlidir ama o gün olağandışı bir şey oldu. Helikopter Pasifik Okyanusu üzerinde motor arızası nedeniyle düştü. Babam, annem, kardeşim ve pilot öldü. Cesetleri ertesi gün bulundu."

Leo bir an sessiz kaldıktan sonra küfretti, "Lanet olsun! Tüm aileni tek bir olayda mı kaybettin?"

"Evet. Bir gün hepsi oradaydı ve biz mutlu bir aileydik.

Ertesi gün tamamen yalnızdım ve hepsini nasıl gömeceğimi bulmaya çalışıyordum" dedim titrek bir sesle.

Ailem hakkında konuşmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, şimdi bu trajediyi paylaştığım için içimde bir şeyler kırıldı.

Başka biri.

"Tanrım, Macy," dedi boğuk bir sesle, diğer kolunu beni bir şekilde koruyabilecekmiş gibi sararken. "Çok üzgünüm. Böyle bir şeyle nasıl yaşayabiliyorsun? Ben de babamı kaybettim ve o acıyı atlatamayacağımı hissettim. Ama tüm aileni kaybetmenin yanında bu hiçbir şeydi."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı serbestçe akmaya başladı. Artık başlamıştım ve her şey ortaya çıkana kadar durmayacaktım. "Başarabileceğimden emin olmadığım günler oldu ve sonra uyuduğum günler oldu çünkü artık acıya dayanamıyordum. Zordu Leo. Hâlâ da öyle. Çok yakındık. Newport Beach'te her şeyi yoluna koyduktan sonra San Diego'daki ihtisasıma geri dönüp dönemeyeceğimden emin değildim ama bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Annem ve babam eğitimimde bana yardımcı oldular ve devam etmemi istediler. Brandon ve bana üniversitede yardımcı olmak için çok çalıştılar, böylece ikimiz de çok büyük miktarda öğrenci borcuyla mezun olmadık. Babamın kendine ait küçük bir tesisat servisi vardı ve annem de kütüphaneciydi, yani tam olarak yüklü değillerdi. Newport Beach'ten ayrılıp San Diego'ya dönmek için kendimi zorladım. Bunu yapmazsam ailemin hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum ama hala o kadar büyük bir şok içindeydim ki bir süreliğine sadece hareket ediyormuşum gibi hissediyordum. Karma, Nicole ve Kylie ile vakit geçirmek aklımı başımda tutan tek şeydi. Ne yazık ki olay olduğunda Nic burada, Kaliforniya'da yaşamıyordu ve Kylie'nin de o zamanlar kendi zorlukları vardı, bu yüzden başlıca sırdaşım genellikle Karma'ydı."

"Yani onu kaybetmek sana o acıyı yeniden mi hatırlattı?" Leo nazikçe sordu.

Başımı salladım. "Teselliye ihtiyacım olduğunda ona içimi dökerdim. Belki delice ama bazen kendisinin de çok acı çektiği için beni anladığını düşünüyorum."

"Bu delilik değil. Başa çıkmanıza yardımcı oldu. Zorlu bir asistanlığın stresiyle nasıl başa çıkıyorsun ve tüm aileni kaybetmenin acısını nasıl atlatıyorsun?" Leo kısık sesle sordu.

Gözlerimi kapattım ve o zamanlar ne kadar zor olduğunu hatırladığımda tüm vücudum ürperdi. "Acıyla tam olarak başa çıkabildiğimden emin değilim. Çoğunu bastırmak zorunda kaldım," diye açıkladım. "Asistanlığımın zorluğuna kaçtım, günümün her anını doldurmaya çalıştım, böylece inkarda kalabildim. Bu bir süre işe yaradı ama günlerce ailemle konuşmamak beni neredeyse yıkıyordu. Ailem ve ben sürekli iletişim halindeydik ve Brandon ve ben en iyi arkadaştık. O benim küçük kardeşimdi. Konuşmasak bile en azından her gün mesajlaşırdık. Beş yıl geçti ama hala paniklediğim anlar oluyor çünkü bir anda mutlu bir ailenin parçası olmaktan çıkıp tamamen yalnız kaldığımı fark ediyorum."

Ellerini yatıştırıcı bir hareketle kollarımda aşağı yukarı gezdirdi. "Nasıl başardın bilmiyorum," diye kulağıma yaklaştı. "Ebeveynlerinden birini kaybetmek ruhunu paramparça eder. Herkesi kaybetmekle nasıl başa çıkıyorsun bilmiyorum."

Omuz silktim. "Bazen hayat bize neyle başa çıkmamız gerektiğine dair bir seçenek sunmuyor. O kayıp bende iz bıraktı ve o günden beri ilişkiler konusunda iyi değilim. Ondan önce romantik ilişkilerde o kadar da iyi değildim ama şimdi flört etme konusunda berbatım Leo. Belki de hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini bildiğim için kimseyi önemsemek istemiyorum. Mutluluk geçicidir. Bir gün yüksekte uçarsınız ve ertesi gün kader sevdiğiniz her şeyi ve herkesi elinizden alır."

"Bu tamamen doğru değil, Macy. Mutluluk sürebilir ve düşmeden uzun süre yükseklerde uçabilirsin," dedi Leo alçak ve sabırlı bir ses tonuyla. "Ama neden böyle hissettiğini biliyorum."

Yıllardır yüzleşmediğim duygular içimde yükseldi ve hıçkırıklarımı bastırdım.

Leo beni kucağına aldı ve vücudumu destekledi. Başını omzuna yasladı ve insanın ruhunu kemiren türden bir hüznü serbest bıraktı.

Konuşmadı.

Hiçbir şeyi düzeltmeye çalışmadı.

Ben feryat edip gözyaşlarımla tişörtünü ıslatırken Leo bana hiç bırakmayacakmış gibi sarıldı.

"Tanrım, çok özür dilerim," diye kekeledim hıçkırıklar azalırken. "Son birkaç gün içinde bunu sana kaç kez yaptığımın sayısını unuttum."

Leo nazik eliyle başımın arkasını okşarken ağzını kulağıma yaklaştırdı ve "Ağlamak istediğin her an yanıdayım. İnanılmaz derecede güçlüydün Macy, ama artık yalnız olmak zorunda değilsin."

Geri çekildim ve gözlerimdeki yaşları silmeye başladım.

Nasıl olduğundan emin değildim ama Leo Lancaster benim için düşmek için güvenli bir yer haline gelmişti. Muhtemelen kimsenin üzüntüsünü yargılayacak ya da geçiştirmeye çalışacak bir tip olmadığı için.

"Ailem hakkında pek konuşmam," dedim ona. "Konuşması çok zor ama bilmeni istedim çünkü son birkaç gündür çok harikaydın. Tanrım, benim için işler hiç böyle duygusal olmuyor. Karma ile ailem arasındaki bağlantıyı anlamanın senin için muhtemelen zor olduğunu biliyorum-"

"Değil," dedi kararlı bir şekilde. "Yalnız kaldığında ve aklın karıştığında o senin sırdaşın ve tesellin oldu."

Başımı salladım. "Çoğu insan deli olduğumu düşünür."

"Çoğu insan insanların hayvan olduğunu unutuyor. İçlerinde en zeki olanın biz olmamız gerekiyor. Bazen bu konuda şüphelerim oluyor," diye homurdandı.

Güldüm ve sonra Leo'nun muhteşem evinin ana koridorunda tuvalet sifonuna benzeyen bir ses duyunca gerildim.

"Ne oluyor be?" Leo kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldı. "Bunun benim tuvaletim olduğuna yemin edebilirim ama burada başka kimse yok."

Gözlerim önce Hunter'ın bulunduğu ağaca, sonra da Tuvalet tekrar ve tekrar sifon çekerken ana koridorda.

Evet. Ben de öyle düşünmüştüm.

"Ummm... Hunter'ın birkaç tuhaf özelliği olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" Leo'ya sordum, ses tonum endişe doluydu. "Muhtemelen

Sizi uyarmam gereken ilk Őey suya olan ilgisiydi. Herhangi bir suya. Yani, her tűrlű suyu gerçekten çok seviyor. Hatta o kadar çok seviyor ki, tuvalet kapaklarını kapatmazsanız sırf dűnmesini izlemek ve hissetmek için sifonu tekrar tekrar eker."

Az űnce sűylediklerimi dűűnűrken yűzűne bakmak için baŐımı çevirdim. İlk baŐta inanmamıŐ gűrűnűyordu.

Tuvaletin sifonu tekrar çekildiğinde, biraz irkilmiŐ gibi gűrűndű.

Sonra bir kez daha olduėunda, sonunda inandıėını sűyleyebildim.

Leo Lancaster sırtttı, başını geriye attı ve hayatımda duyduğum en muhteşem kahkahayı attı.

BÖLÜM 9

Leo

"**T**Onunki inanılmaz, Leo. Her şeyiyle. Bir koruma merkezi için mükemmel bir yer ve bu rehabilitasyon alanı çok büyük," dedi Macy. Cumartesi günü rehabilitasyon merkezinin içinde etrafına bakınırken kocaman bir iç çekti.

Büyük kapalı tesisi incelerken onu izledim.

Kot pantolon, sandalet ve üzerinde San Diego Hayvanat Bahçesi logosu, kuş resimleri ve büyük bir koala bulunan beyaz bir tişört giymişti.

Sırıttım çünkü belli ki o da benim gibi çalıştığı ya da ziyaret ettiği yerlerin tişörtlerini biriktiriyordu.

Bu sabah yıpranmış bir Chester Hayvanat Bahçesi tişörtü giymeyi tercih ettim.

kot pantolon, ne zaman koruma merkezine gitsem giydiğim standart kıyafetim.

Bazı ekipmanlarımıza bakmak için eğildiğinde gözlerim Macy'nin kışının yuvarlak kıvrımlarında gezindi.

Tanrım! Baştan çıkarma tam oradaydı ve böyle bir horoz alay görüntüsünü görmezden gelmek gerçekten zordu.

"Miyav! Meep! Meep!"

Benimle kedi dilinde konuşurken Hunter'a kaşlarımı çatarak baktım. Belli ki bana ne kadar sapık olduğumu söylemeye çalışıyordu ve haklıydı da.

"Ne yapmamı bekliyordun, dostum?" Kediye kucağıma alıp kulaklarının arkasını kaşırken sordum. "Tam anlamıyla önümde duran şeyi görmezden gelmemi mi?"

Hunter bana yeşil gözlü yoğun bir bakış fırlattığında neredeyse kendimi suçlu hissediyordum, sanki bana Macy'yi bir sürüngen gibi süzmemem gerektiğini söylemeye çalışıyordu.

"Mümkün değil," diye homurdandım. "Görmezden gelinemeyecek kadar güzel."

Kedi bana öğüt veren bir bakış atmaya devam etti ve sonra yüzümün yan tarafını yalamadan önce başını omzuma vurdu.

Son yirmi dört saat boyunca, suyu seven kediyle nasıl bir arada yaşayacağımı öğrenmiştim.

İlk başta onun suya olan takıntısını biraz eğlenceli bulmuştum ama dün gece ben duş alırken banyoya girdikten hemen sonra evimi ciddi bir şekilde Hunter-proof'lamam gerektiğini fark ettim. Benimle birlikte duşa girmenin bir yolunu kolayca bulmuş ve kabinin üst kısmından girmişti.

Sadece ödümü koparmakla kalmadı, aynı zamanda taşaklarımı çiğneme oyuncağı olarak kullanmaya karar vermeden önce *onu* kontrol altına almak zorunda kaldım ve ılık suyun içinde sanki zevk almak için oradaymış gibi keyif yaptım.

Lanet olsun! Kedi tehlikeli derecede zekiydi. Şimdiye kadar karşılaştığım tüm evcil kedilerden çok daha zekiydi.

Şu anda Macy ile birlikte koşum takımıyla tesisi geziyordu ve Sadece kedi tasmaı konusunda iyi eğitilmişti, aynı zamanda onun için verilen komutları da yerine getiriyordu.

Haddini aştığı tek an, suyun cazibesine kapıldığı andı.

O zaman bile Hunter suyla oynarken yakalandıktan sonra biraz utanmış görünmeyi başardı, ancak bu onu tekrar yapmaktan tamamen vazgeçirmiş gibi görünmüyordu.

Sorun şu ki, aynı zamanda inanılmaz derecede sevecendi, bu yüzden canavara çok fazla kızmak çok zordu.

Gerçekten, o etraftayken klozet kapağını aşağıda tutmak zorunda kalmam çok mu önemliydi, çünkü Hunter sifon takıntısıyla Kaliforniya'daki kuraklık durumuna hiçbir katkıda bulunmuyordu?

Hayır. Gerçekten değildi. Duş almam gerektiğinde banyonun kapısının kapalı ve kilitli olduğundan emin olmak da o kadar zor değildi.

Hunter'la başa çıkabilirim.

Bununla birlikte, Macy'nin bir gün önceki açıklamalarından ne anlam çıkarmam gerektiğinden hâlâ emin değildim.

Onun yaşadıkları benim için akıl almazdı.

Babamı kaybetmiştim ama yas tutarken sırtımı yaslayabileceğim annem ve kardeşlerim vardı.

Macy'nin kimi vardı?

Nicole ve Kylie'nin Macy'nin yanında olduklarını biliyordum ama o zamanlar coğrafi olarak çok yakın değillerdi.

Tüm ailesini bir kazada kaybetmişti.

Bir an sevgi dolu bir ailenin parçası olmak ve bir sonraki an tamamen yalnız olmak nasıl bir his olabilir ki?

Macy'nin tedavi odalarına doğru geri dönüşünü izlerken elimi Hunter'ın yumuşak paltosunun üzerinde gezdirdim.

Onun yaşadıklarını yaşamak dayanılmaz olurdu, ama işte buradaydı, hâlâ hayattaydı ve kariyerinde inanılmaz derecede başarılıydı.

Bu deneyimden payına düşeni almamış olması mümkün değildi. ama ayakta kalması ve işlevini yerine getirmesi bile benim için bir mucizeydi.

Kendini hayvanlara yardım etmeye vererek ve trajediyle tam olarak yüzleşmeyerek başa çıkmayı başarmıştı.

Belki de kalp acısıyla başa çıkmanın tek yolu buydu çünkü hepsini bir anda kabul etmek onu muhtemelen işlevini yerine getiremeyecek kadar ezecekti.

Keşke onu korumak için orada olabilseydim.

Sanki benim yanımda olmam, ailesini kaybetmenin çaresizliğini ve ıstırabını hissetmesini engelleyecekmiş gibi?

Hayır, hala acı verici bir yas durumunda olacaktı, ama en azından biri onu tutmak için orada olacaktı.

Hayatında değer verdiği herkes onu terk etmişti.

"Meep!"

Macy'nin yaşadığı korkunç deneyimi düşündüğüm için vücudunu biraz fazla sıktığımı fark ettiğimde Hunter'a "Üzgünüm dostum," dedim.

Hunter'ı yere yatırdım ve etrafı keşfederken tasmayı sürüklemesine izin verdim. İçerideydik ve rehabilitasyon merkezi boş olduğu için kedinin şu anda başına gelebilecek çok az sorun vardı.

Macy bana doğru yürümeye başlarken, "Rehabilitasyon için çeşitli türler bulacağınıza şüphe yok," dedi. "Bu bölge ve Palm Springs pek çok yaban hayatı koridoruna çok yakın ve etrafı dağlarla çevrili. Ayılar, vaşaklar, dağ aslanları ve diğer büyük av hayvanları bazı olasılıklar."

Başımı salladım. "Coachella Vadisi'nde de kurbağalardan Peninsular Bighorn koyunlarına kadar nesli tükenmekte olan pek çok tür var. Açıkçası, amacımız mümkün olduğunca çok türü rehabilite etmek ve serbest bırakmak olacak."

Macy bana gülümseyerek, "Bu çok iddialı bir proje," dedi.

Başımı salladım. "İngiltere'deki tesisim kadar iddialı değil. En büyük zorluklar ilk yıl içinde, tutsak yetiştiriciliğimiz için yaşam alanları oluştururken yaşanacak. Aynı anda birden fazla tür için program oluşturduğunuzda kaotik bir durum ortaya çıkıyor."

Macy heyecanla, "Nesli kritik derecede tehlike altında olan kurt türlerinin sayılarını geri kazanmaya çalıştığınız için gerçekten heyecanlıyım," dedi. "Tutsak olarak yetiştirdiğiniz hayvanların hepsi memeli mi olacak?"

"Burada, evet," diye onayladım. "Başka bir şey için hazır olmayacağız. Tesis çok küçük ve biz de kısmen rehabilitasyona odaklanacağız. Son derece iyi yapabileceğimizden fazlasını üstlenmeyeceğim."

"Çok akıllıca," dedi bana hayranlık dolu bir bakış atarken ve kendimi lanet bir tanrı gibi hissetmeme neden oldu.

Belki birlikte geçirdiğimiz ilk birkaç gün zor olmuştu ama normal şartlar altında Macy'yle birlikte olmanın dünyanın en güzel duygusu olduğunu kısa sürede keşfetmiştim.

Hunter'ın tasmaşını eline alırken, "Bugün havanın senin için o kadar da serinlememesine üzüldüm," dedim.

Doğrulurken bana hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Çok daha havalı bir yer biliyorum," dedi alaycı bir sesle.

Kaşlarımı kaldırdım. "Anlat bana."

"Sekiz bin fitin üzerindeyken genellikle çok daha serin olur. Tramvaya bindiniz mi?" diye sordu.

Harika! Bunu ben de düşünmeliydim.

"Duymuştum," diye itiraf ettim. "Ama henüz yukarı çıkma fırsatım olmadı."

Burnunu sevimli bir şekilde kırıştırdı. "Çok turistik bir yer ama en azından bir kere gitmelisiniz."

"Gittin mi?" Merakla sordum.

Başını salladı. "Birkaç kez, ama yıllardır binmedim. En son bindiğimde burada ailemle birlikteydim."

Lanet olsun! İçine sızan küçük melankoliden bile nefret ediyordum. bakışlar. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Yapmak istediğim son şey senin için acı verici anıları canlandırmak, Macy."

Başını iki yana salladı. "Onlar üzücü anılar değil ve belki de onlar hakkında konuştum. Mutlu zamanlardı ve ben de arkadaşlarımla gitmiştim. Babam tüm o sevimsiz turistik şeylere bayılırdı ve biz de bu yüzden ona hayrandık. O turist tuzaklarını kovalarken çok eğlenirdik. Sanırım Brandon ve ben çocukken Disney'i ve diğer tüm tema parklarını en çok ziyaret eden çocuklar olarak bir çeşit rekora sahiptik."

Rehabilitasyon merkezinden çıkarken kolumu beline doladım çünkü kendime engel olamıyordum. Zaman zaman hissettiği boşluğu doldurmaya yardımcı olabilirim diye ona yakın olmak istedim.

Macy'nin yalnız olduğunu ve acı çektiğini düşünmek beni kahrediyordu ama son beş yılda birçok kez tam da bu durumda olduğunu biliyordum.

Bir dereceye kadar inkar etmesi gerektiğinden bahsetmişti.

Belli ki üzüntüsünün bir kısmını uzun bir zaman dilimine yayması gerekiyordu, böylece hepsi aynı anda patlamayacaktı ki bu dayanılmaz olurdu.

"Kaç kez?" Ailesiyle geçirdiği güzel günlerden bazılarını şimdi yeniden yaşamaktan neredeyse mutlu görüldüğü için sordum.

Omuz silkti. "Yirmi beşten sonra saymayı bıraktım ama çok yol kat ettik. Eğer tramvaya binmek istersen bize öğle yemeği hazırlarım ve tepeye çıktığımızda etrafı keşfederiz. Evinde durmamız gerekecek ve bana bir sweatshirt ödünç vermen gerekecek. Sıcak tutacak bir şeye ihtiyacım olacağını sanmıyordum."

Yüzünü izlerken sııttım. Bu hazırlıksız geziyi hızla planlarken beyninde dönen çarkları neredeyse duyabiliyordum.

"Hunter'ı alabileceğimizi sanmıyorum," diye düşündüm.

"Tramvaya binmesine izin yok. Bu yolculukta geride kalması gerekecek. Dikkatli ol," diye alaycı bir şekilde uyardı. "Seni neredeyse taşaklarından vuracak olmasına rağmen ondan hoşlandığını düşünmeye başlayacağım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yani bunun komik olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

Şüpheli bir şekilde kıkırdamaya benzeyen bir ses çıkardı. "Aslında öyle. Kendime engel olamıyorum. Duşuma ilk kez gizlice girdiğinde bu konuda hiç endişelenmeme gerek kalmamıştı."

Lanet olsun! O düşün neye benzeyeceğini hayal etmek yapmam gereken son şeydi ama onun kıvrımlı vücudunun çıplak bir şekilde bana sarılmasını o kadar çok istiyordum ki beynimin oraya gitmesine engel olamıyordum.

Onu durdurdum, diğer kolumu ona doladım ve bir ağacın altında gölgelenirken onu yüzüme doğru çektim. "Aile mücevherlerine aşırı derecede düşkünüm, kadın," dedim ona sahte bir hırıltıyla.

Yüzünde masum bir ifadeyle bana baktı. "Eminim öyledir. Ne yazık ki Hunter da onları oldukça büyüleyici bulmuşa benziyor."

"O bir baş belası," dedim şakayla karışık.

"Ondan hoşlanıyorsun," diye suçladı.

"Suçluyum," diye itiraf ettim yaklaşıp onu bedenimle ağaç gövdesi arasına sıkıştırırken. "Getir götür oynayabilen, tasmayla yürüeyebilen ve sifonu çekeabilen bir kediden nasıl etkilenmem? Bu arada onu eğitmekle harika bir iş çıkardın."

Omuz silkti. "Tuvalet numarasından ben sorumlu değilim. Bunu kendi başına çözdü ve sadece ben değildim. Yardım aldım."

Verdiği tepkinin tipik bir Macy tepkisi olduğunu anlamaya başlamıştım. Yaptığı ya da başardığı herhangi bir şey için nadiren tek başına övgü alırdı.

Bir avucumu başının üzerindeki ağaca dayadım ve güzel gözlerine baktım. Gölgeler hâlâ oradaydı ama Karma'nın ölümünü beklerken olduğundan daha açık bir griydiler.

Daha mutlu görünüyordu.

Daha rahat görünüyordu.

Hayatımda gördüğüm en seksi kadın gibiydi.

"Beni durdurmazsan seni öpeceğim," diye uyardım onu boğuk bir sesle.

Elini göğsüme koydu ama beni itmedi. "Leo, ilişkiler konusunda iyi olmadığımı zaten biliyorsun. Tüm ailemi kaybetmeden önce bile randevularda gülünç derecede beceriksizdim. Üniversite yıllarımdan beri düzenli bir erkek arkadaşım olmadı ve seks yapmayalı da neredeyse o kadar uzun zaman oldu. Yine de beni öpmeni istiyorum ve bu konuda ne yapacağımdan emin değilim."

Gözleriyle beni nasıl yuttuğunu gördüğümde kalbim göğüs duvarıma çarptı.

O istedi.

İhtiyacı

vardı.

Ve sik beni! Macy Palmer'a istediği her şeyi ve daha fazlasını vermek istiyordum.

"Senden bir şey istedim mi?" diye sordum.

"Hayır" diyerek başını salladı.

"Bana söylediklerinden sonra senden bir şey talep etmeye başlayacağımı gerçekten düşünüyor musun?"

Sertçe yutkundu. "Muhtemelen hayır."

"O zaman neden bu kadar endişelisin? Bir öpücük çalmak istiyorum. Hepsi bu kadar. Şimdilik," dedim boğuk bir sesle.

Tamam, belki ondan çok daha fazlasını istiyordum, ama ben bir tam bir pislik. Şu anda bana verebileceğinden fazlasını istemeyecektim.

Kollarını hızla boynuma doladı ve başımı aşağı doğru çekti. "Tamam," dedi nefes nefese. "O zaman istediğin kadar öpücük çal."

Üzerine çullanıp dudaklarını çaldığımda ve sonra olması gerekenden çok daha uzun süre yağmaladığımda onun coşkusuna sıırıttım.

Çok tatlıydı ve tattıkça daha fazlasını istiyordum. Macy Palmer bana gençliğimden beri hissetmediğim şeyleri hissettirdi, ve hoşuma gittiğinden emin değildim.

Ona her dokunduğumda neredeyse hiç kontrolüm yoktu.

Dudaklarıma karşı küçük bir inilti çıkardı ve sikim anında kaya gibi sertleşti ve onu tatmin etmeye hazırды.

Siktir!

Nefes alabilmesi ve kendimi toparlayabilmem için dudaklarını serbest bırakmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

Onu bırakmak cehennem a z a b ı gibiydi çünkü benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini biliyordum.

Nefes nefese omzuma yaslanmayı bırakana kadar onu tuttum ve sonra geri adım atıp onu serbest bıraktım.

"Bundan sonra beni daha serin bir yere götürsen iyi olur kadın" diye homurdanırken alnımı omzuna yasladım.

Kanlı bir baştan çıkarıcı gibi hafifçe güldü ve anında şu anki işkencemin her anının kesinlikle buna değdiğine karar verdim.

BÖLÜM 10

Macy

"Sonunda tamamen şımaracağım," dedi Le o bir pideye daha fazla beyaz peynir sosu sürerken. "Bu son zamanlarda yediğim en iyi öğle yemeği. uzun bir süre."

Karnım tamamen doyduğunda, San Jacinto Dağları'nın zirvesine yakın yürüyüş parkuruna serdiğimiz büyük battaniyenin üzerine uzandım. Tramvaya bindik ve bir yer bulana kadar bir süre yürüdük. Leo'nun evinde alelacele hazırladığım öğle yemeğini atıştırmak için.

"O zaman belli ki mahrum kalmışsın," dedim gülerek. "Gurme bir öğle yemeği hazırlayacak vaktim olmadı."

Geçmiş deneyimlerimden biliyordum ki, otelin en üst katındaki snack bar ve şarküteri Dağda pek iştah açıcı yiyecekler yoktu. Markete hızlıca uğradıktan sonra Leo'nun evinde bir şeyler hazırlamıştım.

"Fark etmez," dedi bana. "Kimse bana öğle yemeği hazırlamıyor ve bu harika bir şey."

Kimse ona öğle yemeği hazırlamadı mı? Bu nasıl mümkün olabilir? Çoğu milyarderin bir çeşit aşçısı yok muydu?

Leo'nun annesinin İngiltere'deki malikanesinde çalışanları olduğunu biliyordum ama görünüşe göre Leo orada fazla zaman geçirmemiş.

"Senin için yemek yapan biri yok mu?" diye sordum.

Yutkundu ve cevap vermeden önce bir yudum su aldı, "Asla. Programım tahmin edilemez. Ya mikrodalgaya bir şeyler atıyorum ya da paket servis alıyorum."

Paket servis için kullandığı İngiliz terimine gülümsedim. "Kurabiyeler için fırına biraz hazır hamur attım, sandviç ekmeklerini yumurta salatasıyla doldurdum ve beyaz peynir sosunu karıştırdım, bu da yaklaşık beş dakika sürdü. Sonradan aklıma geldiği üzere kurabiyeleri telafi etmek için biraz meyve ekledim. Tam olarak gurme yemeği sayılmaz Leo."

Omuz silkti. "Bu benim için özel bir şey. Bunu yaptığın ve serinlememiz için bir yol düşündüğün için teşekkür ederim. Burası inanılmaz bir yer."

İçimi çektim. Tanrım, onu memnun etmek çok kolaydı ve çok düşünceliydi. I

Geçmişimde yemek hazırladığım için bana teşekkür edecek tek bir erkek bile düşünemiyorum.

"Annem yemek yapmayı ve pişirmeyi severdi," diye paylaştım, Leo'yla bazı ailevi şeyleri paylaşma konusunda bu kadar rahat hissetmeme şaşırmıştım. "Ama yoğun bir işi vardı, bu yüzden her zaman mutfakta geçirecek zamanı olmazdı. Ondan anında iyi bir yemek yapma konusunda çok şey öğrendim."

"Peki ya baban?" Leo sordu.

Gülümsedim. "Yemek yemeyi severdi, bu yüzden bulaşıklara yardım ederdi. Hepimiz yaptık."

Leo yemek kaplarını getirdiği sırt çantasına koymaya başladı. "Ben kesinlikle bulaşık işleriyle ilgilenirdim," diye itiraf etti. "Mutfakta pek iyi değilimdir. Pişirebildiğim tek şey İngiliz krepleri. Onları pişirebilmemin tek nedeni de kardeşlerim ve benim ailemizle birlikte yapmamız. Bu ailece yaptığımız bir şeydi ama bunun dışında bizi her gün besleyen bir aşçımız vardı. Kesinlikle ayrıcalıklıydık."

Sesi o kadar suçlu geliyordu ki cevap verdim. "Eğer birini tutacak paran varsa bunda yanlış bir şey yok. Baban devasa bir şirkete sahip milyarder bir düktü ve annen hala hayır kurumları için her gün yapması gereken milyonlarca şey varmış gibi görünüyor. Eminim sizin evinizde zaman para demekti ve çok zaman alan küçük şeyleri yapacak birini bulmak çok daha kolaydı. Şu anda senin için yemek yapacak birinin olmamasına şaşırdım."

Sırt çantasının fermuarını çekti ve suyunu aldı, "Aslında hiç kendime ait bir evim olmadı. Palm Springs'teki

Benim ilkim. İngiltere'deki koruma merkezimde, kritik bir durum olduğunda personelin ara sıra kalması gerektiğinden, yatacak yerlerin olduğu bir alan var. Merkeze gittiğimde orada kalıyorum. Şehre yakınsam, annemi görmek için oradayım, bu yüzden malikanede kalıyorum. Bir süreliğine bir yerde kalmam gerekirse kiralamak da bir seçenek. Çoğu zaman seyahat ediyorum. Şimdiye kadar bir ev sahibi olmanın anlamını hiç görmedim."

Gözlerim büyüdü. "Neden şimdi?"

Sırıttı ve kalbim o şeytani gülümseme karşısında titredi. "Artık büyüdüm," diye cevap verdi. "Asıl ikametgahımın bir süre daha burada olacağını biliyorum ve seyahatlerimi yavaşlatmaya başladım. Gerçek bir yatakta daha sık uyumak güzel olurdu. Ekibimi keşif için göndermeye devam edeceğim ama her zaman onlarla birlikte olmak zorunda değilim. Bu koruma merkezi benim için önemli ve İngiltere'deki merkezde de daha fazla zaman geçirmek istiyorum. İyi personelim var ama benim yokluğumda yapabilecekleri çok şey var. Bu kadar çok iletişim halinde olmadığım için bazı yardım fırsatlarını kaçırdım."

Leo için ne kadar rahatsız edici olduğunu hiç düşünmemiştim. Ormanda uyumak... ya da bir ormanda... ya da dağlarda... ya da nesli tükenmiş hayvanları bulabileceği kadar uzak herhangi bir yerde. Evet, bazıları heyecan verici olabilirdi ama bunun yalnızlık olduğunu zaten kabul etmişti.

"Gençken kamp yapmayı severdim," diye itiraf ettim. "Ama bunun her zaman yapmak isteyeceğim bir şey olduğunu sanmıyorum."

Omuz silkti. "Sanırım buna alıştım çünkü nesli tükenmekte olan vahşi yaşamın yaşadığı yerlere gitmek istiyorsam bu işle birlikte geliyor."

Ona bakarken başımı salladım. "İnanılmazsın Leo." Ve Tanrım, o gerçekten inanılmazdı.

Kaç zengin adam vahşi yaşam tutkusunun peşinden gitmek için çok rahat bir hayattan vazgeçer?

Pek çok erkek zoolog, yaban hayatı biyoloğu ve egzotik hayvan veterineri tanımıştım. Çok azının Leo'nun yıllardır yaptığı şeyi yapmak için gerekli olan rahatsız edici koşullarla başa çıkmaya istekli olduğuna bahse girmeye hazırdım.

Sırıttı. "Sanırım böyle düşünen tek kişi sensin. Diğer herkes benim deli olduğumu düşünüyor."

İşaret parmağımı ve başparmağımı birbirine yaklaştırarak, "İçinde birazcık delilik de olabilir," dedim.

Başını iki yana salladı. "Çok geç. Benim harika olduğumu zaten itiraf etmiştin. Bu fikrimi koruyacağım."

Güldüm. Kendime engel olamadım. Leo muhteşem olduğu kadar eğlenceliydi de.

"Her zaman tarlada olmayı özleyecek misin?" diye sordum.

"Çoğunu, hayır," dedi bana. "Özleyeceğim tek şey, bir türü tamamen öldürmeyi başaramadığımıza dair bir umut bulmak olacak. Kişisel olarak araştırmak isteyeceğim bazı vakalar olacağından eminim, ancak burada ve İngiltere'deki merkezde koruma için yaptığım çalışmalar da önemli. Bir türün var olduğuna dair kanıt bulduğumuzda sahada hiçbir şey bitmiyor. Bu sadece bir başlangıç. O türü kurtarmak için her gün yapılması gereken zorlu çalışmalarla devam ediyor."

O haklıydı. Nesli kritik derecede tehlike altında olan bir türün varlığı kabul edildikten sonra, onları vahşi doğada bulmaktan çok daha fazlasını yapmak gerekiyordu.

"Burada olan her şeyi görmek için sabırsızlanıyorum," dedim heyecanla.

"Bu

Tutsak yetiştirme programlarına dahil olmak da memnuniyet verici olmalı."

Omuz silkti. "İşe yaradıkları zaman. İkimiz de biliyoruz ki tutsak yetiştirme söz konusu olduğunda bazen başarısızlıklar başarılardan daha fazla olabiliyor. Özellikle de onları yeniden doğaya salmak istediğinizde. Bazen heyecan verici, bazen de ruh öldürücü olabiliyor."

Başımı salladım. "Sadece hayal edebiliyorum. Sanırım devam etmenizi sağlayan şey başarı hikayeleriniz."

"Her zaman," dedi vurgulayarak. "Bir başarı, bir çok başarıyı telafi edebilir.

birkaç başarısızlık."

"Anlıyorum," diye kabul ettim. "Benim için kurtarılan bir hayvan hayatı, bir diğerini kaybettikten sonra beni desteklemek için yeterli. Elimizden geleni yapıyoruz, değil mi? Ve bu bir fark yaratıyor."

"Bir fark yarattığımızı düşünmeseydik bunu yapmazdık" demeden önce bir yudum su yuttu.

"Merkezinizin büyümesini izlemek için etrafta olacağıma memnunum," dedim dürüstçe.

Leo'nun kaşları çatıldı ve derin bir nefes aldı. "Macy, seninle buradaki merkez hakkında gerçekten konuşmak istiyorum."

"Sorun mu var?" Endişeyle sordum.

"Hayır. Seninle sorunlar hakkında konuşmak istemiyorum. Sanırım bir iş teklifine nasıl yanıt vereceğin konusunda seni anlamaya çalışıyordum ama pek başarılı olamadım. Bir veteriner sağlık müdürüne ihtiyacım olacak. Bir meydan okuma arayışında olduğunu söylemiştin. Bu işin senin kriterlerine uyup uymadığını merak ediyorum."

Leo'ya bakakaldım, bir an sessizliğe gömüldüm.

Tüm dünyada sadece iki Lancaster koruma merkezi vardı ve Leo Lancaster bana bunlardan birinin tıbbi direktörü olmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sormuştu.

Tamamen. Nutkum tutuldu.

Bu, kariyerinizde birkaç on yıl geçtikten sonra, yolun ilerisinde bir yerde kalifiye olacağınızı umduğunuz türden bir işti.

Evet, egzotik veterineriydim. Bu niteliklere sahiptim.

Evet, üç yıl boyunca gerçekten etkileyici bir ihtisas yapmıştım ve bu bana tüm farklı vahşi yaşam türleriyle ilgili bir ton deneyim kazandırmıştı.

Bununla birlikte, bu kurumdaki yetiştirme programlarıyla ilgili edindiğim tüm deneyimler

Hayvanat bahçesi kıdemli bir veteriner tarafından yoğun bir şekilde denetleniyordu çünkü tutsak yetiştirme konusunda deneyimim yoktu.

Evet, ben de birkaç yıldır çok saygın bir büyük kedi kurtarma merkezinde çalışıyordum.

Ama kahretsin, hiçbir şey beni *bu* iş teklifine hazırlayamazdı.

Leo'nun prestijli, son teknoloji koruma merkezinde çalışmak her zoolojik veteriner için rüya gibi bir iş olurdu ve benden çok daha nitelikli egzotik veterinerler olduğunu biliyordum.

"L-Leo," diye kekeledim. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Tanrım, teklifinizi geri çevirecek bir egzotik veteriner düşünemiyorum. Yaptığınız her şey teknolojinin ve veteriner tıbbının en ileri noktasında. Ama ihtiyacınız olan deneyime sahip değilim. Daha önce hiçbir tutsak yetiştirme programında yer almadım."

"Tıbbi direktörüm Jaya'ya İngiltere'deki merkezde aynı işi teklif ettiğimde bana aynen böyle söylemişti. Senin yaşındaydı Macy, benzer bir geçmişi vardı. Verdiğim en iyi kararlardan biriydi. Evet, tutsak yetiştirme konusunda tüm türleri kapsayan bazı bilgiler var, ancak çoğunlukla, yetiştirmek için her yeni tür aldığınızda, her şeyi yeniden öğreniyorsunuz. Her biri farklı. Üreme alışkanlıkları farklı. Tutsak yetiştiriciliği için yeni bir tür aldığınızda, çalışanlarım uzmanlar olmadan da işleri rahatça halledebilecek hale gelene kadar, uzmanlar o tür hakkında çalışanlarımı eğitiyor. Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsanız, kendinizi daha rahat hissedene kadar Jaya'yı size yardım etmesi için getirebilirim. Sanırım bunu yapmaktan mutluluk duyacaktır. Becerinin yanı sıra, bu iş için gerekli olan tek şey tutkudur. Sizde bu var. Buradaki ekibe inanılmaz bir katkı sağlarsınız ve destek personeliniz için yaptığım her görüşmede benimle birlikte olursunuz. Kendini rahat hissettiğinde benim katkıma ihtiyacın olacağını sanmıyorum."

"Peki ya rehabilitasyon merkezi?" Hala şaşkın bir şekilde sordum.

"Merkezin tıbbi direktörü olacağınız için siz denetleyeceksiniz, ancak rehabilitasyonun günlük işleyişi için personel tutacağız. Zamanınızın ve sorumluluklarınızın çoğunu tutsak yetiştirme programlarındaki hayvanlara ayıracaksınız ve lütfen bunu tek başınıza yapmayacağınızı bilin. Her tür için bütün bir ekip gerekiyor."

Konuşmayı bıraktığında başım dönüyordu.

Heyecandan çılgılık atmak ve ona tabii ki işi kabul edeceğimi söylemek istedim.

Ama tereddüt ettim.

Onu hayal kırıklığına uğratmayacağımdan emin olmak istedim.

"Bunu düşünmek için biraz zaman alabilir miyim? Ve sorumlulukları hakkında fikir edinmek için Jaya ile konuşmamın bir sakıncası var mı?"

Başını salladı. "Tabii ki. Ben veteriner değilim, bu yüzden işin nasıl bir şey olduğu konusunda size bir veterinerin bakış açısını veremem."

Ona özlem dolu bir bakış attım. "Beni yanlış anlama, kabul etmek istiyorum Leo. Her veteriner bu işi almak ister. Ben sadece bu pozisyon için doğru kişi olduğumdan emin olmak istiyorum."

Leo ciddi bir ses tonuyla, "Öyle olduğunu düşünmeseydim teklif etmezdim," dedi. "Sana yalan söylemeyeceğim ve senden etkilenmediğimi söylemeyeceğim, ama bunun bu iş teklifiyle bir ilgisi yok. Acele etme ve senin için doğru olduğundan emin ol. Her gün merkeze gelmen için bir ya da iki ayımız var, ancak daha fazla personel almak için çalışmaya başlayabilmemiz için bundan önce bir cevaba ihtiyacım var. Mabede haber vermeniz gerekeceğini biliyorum."

"Çoktan yaptım," dedim usulca. "Müdürü aradım ve önümüzdeki hafta sonunda ayrılacağımı bildirdim. Birkaç ay önce Karma gittikten sonra ayrılacağımı söyledikten sonra yerime birini işe aldı. Onun için sorun değil. Hazırlıklı. Aylardır ayrılacağımı biliyordu ve Karma gittikten sonra orada kalmamın benim için ne kadar zor olacağını anlıyor. Hayatıma devam etmek ve yeteneklerimi başka bir yerde kullanmak istediğimi biliyor."

"Pazartesi günü mabede geri mi dönüyorsun?" Leo sordu, sesi endişeliydi. "İyi olacak mısın?"

"İyi olacağım. Dikkatimi dağıtacak bazı ciddi kararlar almam gerekecek," dedim ona küçük bir gülümsemeyle. "İş arayacağımı sanıyordum ama belki de öyle olmaz..."

"Maaş çekine ihtiyacınız varsa daha erken başlayabilirsiniz, ancak fiziksel varlığınız hemen kritik olmayacaktır" dedi.

"Ben iyiyim," diye paylaştım, maddi durumumu düşünmesi beni duygulandırmıştı. Onun kadar varlıklı çoğu insan muhtemelen bunu yapmazdı. "Ailem zengin değildi ama çocukluğumun geçtiği evi sattıktan sonra bankada biraz param oldu ve

Sığınaktayken birikim yapabildim. Okulu öğrenci borcu olmadan bitirdiğim için şanslıydım. Başka bir işe girmeden mabetten ayrılabilcek kadar rahattım. Çalışmam gerek ama zamanım var. Dürüst olmak gerekirse, biraz ara vermenin bana iyi geleceğini düşünüyorum. Bugün bana arada bir dinlenmek için biraz zaman ayırmanın ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlattı."

O kadar uzun süredir acı ve üzüntümden kaçmaya çalışıyordum ki aslında nasıl yavaşlayacağımı unutmuştum.

İlk defa, şu konu hakkında konuşabileceğimin de farkına varıyordum kayıplarının kör edici acısını yaşamadan ailemle geçirdiğim güzel zamanları hatırlayacağım.

"Boş zamanının bir kısmını benimle geçirmek istersen çok mutlu olurum," dedi umutla.

Leo Lancaster'la birlikte olmak bağımlılık yapmaya başlamıştı ve bu gerçekten bırakmak istemediğim bir alışkanlıktı, bu yüzden "Eğer boş zamanın varsa, olmayı tercih edeceğim başka bir yer düşünemiyorum" diye cevap verdim.

BÖLÜM 11

Leo

M *Sanırım Hunter seni özliyor. Bütün hafta surat astı. Onu biftikle beslediğin ve suyla oynamasına izin verdiğin için senden nefret ediyorum.*

musluktan geliyor.

Macy'nin mesajına bakarken sııttım çünkü şaka yaptığını biliyordum.

Onu bu hafta sonu getirin, ben onu düzeltirim. Barınakta işler nasıl gidiyor?

Lanet olsun! Onun güzel yüzünü özlemiştim ve geçen Pazar gittiğinden beri sadece birkaç gün geçmişti.

Çarşamba g e c e s i y d i ve mesaj attığında yatağında uzanmış, onun burada olmasını diliyordum.

Her gün telefonla ya da mesajla iletişim halindeydik.

Şimdiye kadar, sığınaktaki son haftasında iyi olduğunu söyledi, ama ben hala onun için endişeleniyordum.

Karma'nın boş muhafazasını görüp, onun için kolay olduğundan şüpheliydim.

bu konuda melankolik olmak.

Nasıl olmasın ki?

Macy: *Uzun bir gündü. Leoparlarımızdan biri hastaydı ama şimdi daha iyi.*

Leo: *Nasılsın?*

Dayanıyorum.

Leo: *Bu hafta sonu buraya geldiğinde seni daha iyi hissettirmenin bir yolunu bulacağım.*

Macy: *Leo, bunu düşünüyordum ve her hafta sonu oraya gelmemin iyi bir fikir olduğundan emin değilim.*

Oh, hayır. Şimdi benden vazgeçemezdi.

Belli ki çok fazla düşünüyordu ve boş zamanlarının bir kısmını benimle geçirmekten vazgeçmişti.

Öyle bir şey olmayacak, güzelim.

Numarasına tıkladım ve onu aradım.

"Her hafta sonunu birlikte geçirmek iyi bir fikir değil de ne demek? Bence bu mükemmel bir fikir. Aslında hafta içi de öyle," dedim ona cevap verir vermez.

Macy iç çekti. "Sadece düşünmem gereken çok şey var ve sürekli beni eğlendirmek zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum."

"İstemiyorum," dedim açık açık. "Senden benimle biraz zaman geçirmeni isteyen bendim, hatırladın mı? Seni burada istiyorum, ama arabayla gitmekten sıkılırsan, ben sana gelirim. Bu gerçekten önemli değil."

Onunla birlikte olmak istedim. Nokta. Bunun nasıl olduğu umurumda bile değildi. "Mesele o değil," diye karşı çıktı.

"O zaman sorun ne? Çünkü görmek istemeyen kesinlikle *ben* değilim. *Sen*," diye gürledim.

İkimizin paylaştığı o lanet öpücüklerden sonra, onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istediğimi şimdiye kadar anlamış olmalıydı.

Ve bu sadece onun kıvrımlı vücudunu arzulamamla ilgili değildi. Evet, onu soymak istiyordum ama büyüyen ilişkimizde seksten daha fazlası vardı...

"Bunu konuşmuştuk," diye cevap verdi. "İlişkiler konusunda berbatım ve şimdi senin çalışanın olabileceğim için işler gerçekten... kafa karıştırıcı. Jaya ile konuştum. Bir patron olarak sizi övüyor ve haklısınız. İngiltere'deki merkezde işe başladığında onun geçmişi de benimkine benziyordu. Rolüne uyum sağladığını hissedene kadar ona her adımda destek olduğunuzu söyledi."

"Yani işi kabul etmeye sıcak bakıyorsun?"

Kahretsin, istediğimin bu olduğunu biliyordum ama ona işi teklif etmenin, ikimiz arasındaki çılgın bağı ve kimyayı keşfetme konusunda onu tereddütte bırakacağını fark etmemiştim.

Nasıl hissettiğime bakmaksızın ona pozisyon teklif etmeyeceğimden değil, ama belki de zamanlamam tam olarak doğru değildi.

Yüksek sesle bir nefes verdi. "Mabetteki bu haftayı bitirir bitirmez iş hakkında uzun uzun düşüneceğim."

Yapacak çok işi olduğunu biliyordum ve ona baskı yapmak istemedim, hatta

Yine de görevi kabul etmesini umuyordum.

"Yeterince makul," dedim ona. "Ama bu işin bizimle ne ilgisi var?"

"Eğer biz... çıkıyorsak, bu her türlü çatışmayı beraberinde getirir, Leo,"

usulca söyledi.

"Hayır, öyle değil," dedim ona sıkıca.

Onun becerilerini eleştirebilecek doğrudan amiri ben değildim. Egzotik bir veteriner olmadığım için bu mümkün değildi. O tamamen farklı bir seviyede bir profesyoneldi.

"Öyle," diye itiraz etti.

"Gerçekten... çıkacağımızı kim söyledi?" Ben sordum.

Çıkacaktık ve umarım bundan sonra daha fazlası olacaktı, ama bu noktada neredeyse her şeyi denemeye hazırdım.

Sonunda birlikte olduğumuz sürece, istediği her şeyi söyleyebilirdi.

Kadın homurdandı. "Sen buna ne derdin? Dilini boğazıma soktun."

Lanet olsun! Bunu hatırlamıyor değildim!

Onun içinde umutsuzca istediğim tek şey dilim değildi. Aslında öpüşmelerimiz Macy ile ilgili fantezilerime kıyasla oldukça uysaldı.

Doğrusu, keşfetmek istediğim şey sadece aramızdaki cinsel kimya değildi.

Macy ile aramızda başka bir şey vardı, daha önce hiç yaşamadığım bir bağ...

"Birbirimize eşlik etmekten hoşlanıyoruz," diye ısrar ettim. "Birlikte olmaktan hoşlanıyoruz." "Öyle," diye hemen kabul etti. "Biz çıkıyoruz, Leo. Bunu yapmamın hiçbir yolu yok.

Benim gibi seni arzulamak ve seninle çıkmamak. Bu bir arkadaşla takılmaya hiç benzemiyor. Benim için değil."

Yatak başlığıma yaslandım. "Benim için de değil, tatlım.

Bekle! Beni arzuluyor musun? Bunu bana daha önce söylediğini neden duymadım?"

"Çünkü bu, bir kadının hiç tanımadığı bir adama söyleyeceği bir şey değil," diye cevap verdi, sesi kızgındı. "Ama yalan söylemeyeceğim, şu anda bir numaralı fantezim sensin."

"Senin tek sevgilin olmak isterdim," dedim tok bir sesle. "Bu fantezilerini paylaşmak ister misin?"

"Hayır!" dedi aceleyle.

"Benimkini duymak ister misin?" Boğuk bir sesle sordum. "Benim hakkımda mı?" diye ciyaktadı.

"Evet."

"Kesinlikle olmaz," diye karşılık verdi. "Bu beni tamamen çıldırtır. Leo, işte bu yüzden her hafta sonu birbirimizi görmemeliyiz."

Sesi çok telaşlı geldiği için sııttım. "Ellerini benden uzak tutamayacağın için mi? Gerçekten umursayacağımı mı sanıyorsun?"

"Sana istediğim şekilde dokunmama izin verir misin?" dedi nefes nefese.

Hay sikeyim! Sesindeki umut dolu nota beni neredeyse öldürüyordu.

Birkaç saniye sonra ekledi, "Bunu sorduğumu unut."

"Bunu öylece geri alamazsın," dedim ona. "Bu yıllardır duyduğum en seksi teklif."

Homurdandı. "Ben gezegendeki en az seksi kadınıym," diye beni bilgilendirdi. "Ben hiçbir zaman kız gibi bir kız olmadım, Leo. Yürümeye ve konuşmaya başladığımdan beri erkek fatma gibiydim. Çok gerekli olmadıkça elbiselere karşı alerjim var ve çoğu zaman tedavi ettiğim hayvanlar gibi kokuyorum. Kimsenin görmediği iç çamaşırlarımı saymazsak, hiç seksi değilim."

Sertçe yutkundum. "İç çamaşırın mı?"

"Gerçekten hoş, güzel, kadınsı iç çamaşırlarına karşı bir ilgim var," dedi isteksiz bir itiraf gibi görünen bir sesle. "Tanrım, bunu sana az önce söylediğime inanamıyorum. Her gün giymiyorum çünkü her gün giyecek kadar pahalı şeyler almamın imkânı yok. Kendimi iyi hissetmediğimde ya da desteğe ihtiyacım olduğunda yaptığım bir şey. Ben elbise giymem. Her gün güzel bir kıyafet giyeceğim türden profesyonel bir işte çalışmıyorum ve gerçekten de her iş gününü çoğu zaman hastalarım gibi kokarak bitiriyorum. Bu yüzden zor bir gün olacağını bildiğimde güzel bir iç çamaşırı takımı giyiyorum. Beni yargılamayın. Bu sadece garip bir tuhafılık."

Bu bilgiyi içime sindirebilmek için bir an sessiz kaldım. "Siktir, hayır, seni yargılayacak değilim. Seni iyi hissettiren her şey benim için işe yarar. Sadece bir dahaki sefere o günkü ruh halini iyileştirmek için o iç çamaşırını kullandığında bir uyarı istiyorum. Zihnim tamamen çıldırdı ve aletim o kadar sertleşti ki neredeyse dayanılmaz hale geldi."

"Benim tek seksi günlerim güzel bir iç çamaşırı giydiğim zamanlardır ve bu da pek sık olmaz," dedi sanki sözleri bir uyarıymış gibi.

Sanki onu her gördüğümde sikim kalkmayacakmış gibi, seksi külotu olsun ya da olmasın?

"Hayır, onlar senin tek seksi günlerin değil," diye karşı çıktım boğuk bir sesle. "Her gün muhteşem oluyorsun, Macy. Lanet olsun! Hiç aynaya bakmıyor musun? Ne giydiğinin bir önemi yok. Kesinlikle göz kamaştırıcısın."

"Sen tamamen delisin" demeden önce bir süre sessiz kaldı.

"Eğer öyleysem, beni bu hale sen getirdin," diye çıkıştım. "Şimdi bana bu hafta sonu birbirimizi göreceğimizi söyle. Seni deli gibi özlüyorum."

"Ben de seni özlüyorum," diye cevap verdi hüzünle. "Ama seni özlediğimde şaka yapmıyordum."

İlişkileri beceremediğimi söyledi Leo. Annemle babam ölmeden önce de berbattım ama annemle babam ve kardeşim öldükten sonra denemeyi bıraktım. Ne anlamı var ki? Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez ve bu kadar önemsemek acı verici.

Sadece değer verdiğiniz bir Şeyin ya da birinin sizden koparılması için."

Siktir!

Macy'nin bana anlatmaya çalıştığı Şey sonunda kafama bir balyoz gibi indi.

Ciddi ilişkiler yaşamadığından değildi.

Demek istediği, yakın ilişkiler kuramıyordu çünkü bunlar onu çok korkutuyordu.

Ailesini kaybetmek o kadar çok canını yakmıştı ki, bir daha kimseyi bu kadar nemsemekten korkuyordu.

Motivasyonlarının ne olduğunu tam olarak anladığından bile şüpheliydim ama onları görebiliyordum.

"Anlıyorum," dedim. "Bunu yavaştan alabiliriz, Macy. Tamam, belki çıkıyoruz ama acele etmemiz için hiçbir neden yok. Birlikte zaman geçirip nereye gideceğini göremez miyiz?"

Bundan çok daha fazlasını istiyordum ama şu anda kaldıracabileceği kadarıyla yetinecektim.

Macy Palmer tüm ailesini bir çırpıda kaybetmişti; çoğu insanı tamamen yıkıma uğratacak bir felaket. Yine de kendini toparlamış ve devam etmişti çünkü ailesinin de bunu isteyeceğini biliyordu.

Kabul ediyorum, yıllardır durmaksızın meşgul kalarak ve yeni ilişkilere girmeyerek bu acıdan kaçmaya çalışıyordu, ama bu başa çıkma mekanizmalarını kullanarak hayatta kalmıştı, bu yüzden yöntemlerini eleştiremezdim.

Çoğu insanın bu tür bir ruh ezici kayıptan sonra hala onun kadar işlevsel ve sıcakkanlı olabileceğinden şüpheliydim.

Neden hayatındaki hiç kimseyi ya da yeni bir Şeyi önemsemek istemediğini anlasam da, kısa bir süre önce Hunter'ı evlat edinmiş olması, benim için de bir şans olabileceğine dair umut verdi.

Sadece sabırlı ve ısrarcı olmalıyım.

O eski korkularından kurtulmasının ne kadar süreceği umurunda değildi. Bıraktığında yanında olmaya kararlıydım.

"Hâlâ müstakbel patronum olman gibi küçük bir sorunumuz var," diye hatırlattı bana.

Sırıttım çünkü Palm Springs'e tekrar gelmeyi ciddi ciddi düşünmeye başladığını anlayabiliyordum.

"Henüz işi kabul etmedin ve önümüzdeki birkaç gün içinde de etmeyeceğini tahmin ediyorum," dedim. "Bu hafta sonu gelmenle bir çelişki yok."

İş kabul ettikten sonra patronla çıkma konusunda onunla tartıştım. Gerçekten büyük bir sorun olmazdı.

Uzun bir iç geçirdi. "Tamam, orada olacağım. Sadece ilişkiler konusunda berbat olduğum konusunda seni uyardığımı unutma."

Onun hoşnutsuz ses tonu karşısında daha da geniş sırıttım. "Beni kesinlikle birkaç kez uyardınız. Kendi riskimi alarak memnuniyetle devam edeceğim."

Belki de o yapmamıştı. kabul edildi benimDavetiye ile
oldukça olarak çok

Tercih ettiğim gibi coşkuluydu, ama önemli olan tek şey Cuma gecesine kadar benimle birlikte olacağı gerçeğiydi.

BÖLÜM 12

Macy

E Muhtemelen yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen, sonraki iki haftayı Leo ile geçirdim.

Ve sadece hafta sonları değil.

Şu anda çalışmadığım için, fırsatımız varken Palm Springs bölgesinde görülecek her şeyi kontrol edebileceğimize beni ikna etmişti.

Aslında, Leo'nun tur rehberi olarak hareket ederken, ona Palm Springs bölgesinde ve çevresinde bulunduğum yerleri tanıtırken zaman akıp gitmişti.

Karşılığında beni akşamları gerçekten iyi restoranlara götürmek için ısrar etti. Palm Springs'te bolca bulunan şeylerden biri de harika yemek yerleriydi.

Hatta birkaç günlüğüne Newport Beach'e geri dönmüştük, böylece tüplü dalış yapmak için denizde bir gezintiye çıkabilecektik. Leo kadar uzman değildim ama ona ayak uydurmayı başarmıştım.

Beni yakalayıp daha birçok kez öpmesine izin vermiştim ama Leo paylaştığımız o tutkulu öpüşme seanslarından başka bir şey için zorlamamıştı.

Bu durum bazı açılardan onunla planladığımdan daha fazla zaman geçirmemi kolaylaştırdı ama aynı zamanda işleri daha da zorlaştırdı.

Leo Lancaster'ı hayatım boyunca başka bir erkeği istemediğim kadar çok istedim.

hayat.

Tek kelimeyle nefes kesiciydi. Başka bir şekilde düşünemedim Onu tarif etmek. Güzel ve mükemmeldi, ki öyle de olmalıydı.

Göz korkutucuydu, ama bunun nedeni Leo'nun onun kusursuz olmaktan uzak olduğunu düşünmesi değildi.

Onu bu kadar çekici yapan her şeyden habersizdi.

Bana her baktığında parlak mavi gözlerinin ruhuma ulaşmasını umursamıyor gibiydi.

Çılgın, dalgalı sarı saçlarının kendi başına bir aklı olması umurunda değil gibiydi, bu da onu yataktan yeni kalkmış bir seks tanrısı gibi gösteriyordu.

Gittiğimiz her yerde kadınların iki kere bakmasına neden olan bir vücuda sahip olması umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

O. Basitçe. Yaptı. Yapmadı. Dikkat edin.

Belki alçakgönüllü gibi davranan bazı erkekler vardı, ama Leo gerçekten, tamamen bilgisizdi.

Muhtemelen genellikle fiziksel görünümüyle ilgisi olmayan bir şeye odaklandığı içindir.

Kendi dizüstü bilgisayarında çalışmasını izlerken sessiz bir iç geçirdim. Palm Springs'teki evinde kanepenin diğer ucunda oturuyordum.

Aynı alanda bir arada bu kadar rahat olabilmemiz ilginçti.

İkimiz arasındaki bağ daha da güçlenmişti ama bununla nasıl başa çıkacağımızı öğreniyor gibiydik.

Artık Leo'ya karşı sözlerimi nadiren saklıyordum ve onun da benimle neredeyse her konuda konuşabileceğini hissettiğini biliyordum.

Leo çalışmaları üzerine bazı makalelerini bir araya getiriyordu ve ben de bağımsız bir araştırma yapıyordum. İkimiz onun oturma odasında saatlerce çalışabilir ve aynı ortamda bulunmaktan memnun olabilirdik. Ara sıra ben ilginç bir şey paylaşırdım ya da o keşfettiği bir şeyi paylaşırdı. Bunun hakkında kısaca konuşurduk, ikimiz de fikir alışverişinde bulunurduk ve sonra hemen daha önce üzerinde çalıştığımız konuya geri dönerdik.

İkimiz aynı alanda çalışırken o kadar rahattık ki bu benim için gerçekten alışılmadık bir durumdu.

Ve... biraz rahatsız edici.

Son beş yılımı boş oturma odalarında ve boş dairelerde geçirdim çünkü böylesi daha güvenliydi.

Artık alanımı Leo ile paylaşmanın bu kadar kolay olması neredeyse korkutucuydu.

Yakında bir iş kararı vermem gerekecekti. Çok uzun süre işsiz kalamazdım ve sonunda ölümüne sıkılacaktım ama Leo ile geçirdiğim bu zaman neredeyse büyülü olmuştu.

Sorun şuydu: Mutluluk geçiciydi ve bunu benden daha iyi kimse bilemezdi.

Sahip olduğum refah duygusuyla fazla rahatlamak istemedim. Onunlayken hep böyle hissederdim.

Ya da bazen bir odaya girdiğinde yaşadığım coşku.

Gerçekten böyle hissetmek *istemedim*.

"Lanet olsun!" Leo alçak bir baritonla haykırdı ve beni irkiltti. "Ne?"

Dizüstü bilgisayarımın başımı kaldırdığımda ona sordum.

Leo bana doğru kayd ve bilgisayarını kaldırdı. "Şuna bakar mısın? Ne yapıyorsun?"

Görüyor musun?"

Gözlerim bilgisayarının ışık seviyesine alışırken gözlerimi kısıtım ve elinde tuttuğu fotoğrafı inceledim.

"Kedi izleri," dedim kendimden emin bir şekilde. "Dört ayak parmağı ve ayak topuğu."

"Kesinlikle," dedi Leo, sesi muzafferdi. "Bu fotoğraflar Lanian Dağları'nın eteklerinde yerli bir biyolog tarafından çekilmiş. Lanian vaşağının muhtemelen hâlâ var olduğuna dair daha fazla kanıt gibi görünüyor, Macy."

Ona bakarken gözlerim büyüdü. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Öyle olduğunu biliyorum. Bu kesinlikle bir vaşak izi ve ülkede başka vahşi kedi türü yok. Prens Nick bana gönderdi. Ona şimdilik sessiz kalmasını söyledim, böylece tüm dünya

Kuzey Lania'ya fotoğraf çekmek için ya da nesli tükendiği düşünülen bir ganimet hayvanı almak için."

"Bu gerçekten olabilir mi?" Düşüncesinden iğrenerek sordum.

Leo bana şüpheli bir bakış attı. "Şaşıracaksın. Yeni bir tür keşfedilirse ya da eski bir tür yeniden bulunursa, vahşi yaşam dünyasından daha fazlası ilgilenecektir."

Başımı salladım. "Sanırım öyle. Bu yeni bir haber. Lanian vaşağının soyunun tükenmemiş olabileceğini düşünmek çok şaşırtıcı. Prens Lania'ya gitmeni istiyor mu?"

"Öyle," diye onayladı Leo. "Akdeniz'e bir geziye ne dersin? Hava güzel olmalı."

"Ben mi?" diye ciyakladım.

Başını salladı. "Ekibim başka bir keşifle meşgul ama ekibime ihtiyacım yok ve bunu sessizce yapmak istiyorum. Eğer video ya da fotoğrafik kanıt elde edebilirsek, Nick'in onları nasıl koruyacağını bulmasına yardımcı olabiliriz. İlk önceliğimiz bu izlerin Lanian vaşağına ait olduğuna dair reddedilemez bir kanıt. Yüzde yüz emin olmanın tek yolu hayvanın kendisini görmektir."

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Ne zamandır böyle bir şey yapmayı hayal ediyordum?

Bu keşif gezisi ne kadar heyecan verici olurdu?

Geçmişte kaç kez Leo Lancaster'ı maceralarından birinde takip edebilmeyi dilemiştim?

Başımı salladım. "Hayır. Hayır, Leo. Bu konuda kesinlikle hiçbir deneyimim yok.

saha çalışması. Ben bir yaban hayatı biyoloğu değilim."

Bana sırttı ve göz kırptı. "İkimize de yetecek kadar deneyimim var ve keşfedilmemiş bir bölgeye gitmiyoruz. İyi haritalanmış. Sadece uzak çünkü orada çok az insan yaşıyor ve bölge yıllarca süren isyancı işgali yüzünden harap olmuş. Uzakta bir kamp gezisine çıkıyormuşsunuz gibi düşünün."

Bilgisayarını sehpanın üzerine koydu ve kollarını

Ben.

Neredeyse tüm hayatım boyunca yapmak istediğim bir şeyi neden yapamayacağımı düşünmeye çalışırken Leo beklentiyle bana baktı.

Yapmamalıyım.

Ama Tanrım, gitmek istiyordum.

Belki tonlarca saha çalışması yapmış bir vahşi yaşam biyoloğu değildim ama egzotik bir veterinerdim, yani tamamen işe yaramaz biri değildim.

Çeşitli hayvan izlerini tanımlama konusunda iyiydim ve uzaktan bile olsa bir vaşağı kesinlikle tanımlayabilirdim.

Bir daha ne zaman böyle muazzam bir şey yapma şansım olacaktı?

"Bunu düşünme, Macy. Sadece benimle gel. Nick bizim için bir ana kamp kuracağını ve biz kanıt ararken bilgiyi gizli tutacağını söyledi," dedi Leo alnını benimkine yaslarken. "Her şeyi fazla düşünmeyi bırak."

"Ben... dikkatliyim," diye kekeledim.

"Belki de bu her zaman iyi bir şey olmayabilir," dedi Leo yüzüme bakmak için geri çekilirken sertçe.

"Kendimi toparlamama yardımcı olacaksa olur," dedim endişeyle. "Beni yanlış anlama. Baştan çıktım. Nasıl etkilenmeyeyim ki? Böyle fırsatlar öylece kucağıma düşmez. Benim başıma hiç gelmez."

"Fırsat zaten orada," diye yanıtladı Leo kısık sesle. "Tek yapman gereken onu yakalamak istediğini söylemek. Seni orada güvende tutacağım, Macy. Güvenli olduğunu düşünmeseydim, senden gitmeni istemezdim. Çoğunlukla, sadece iz kameraları kurmamız ve bir ya da iki kedi görüp göremeyeceğimizi görmek için biraz keşif yapmamız gerekecek."

Derin bir nefes alıp verirken ona baktım. "Bana reddedemeyeceğim bir şey teklif ettiğinin farkındasın değil mi?"

Ben de gidecektim.

Gezegende artık var olmaması gereken bir Lanian vaşağını görme şansını geri çevirmem mümkün değildi.

Sırıttı. "Belki de beni bir Lanian vaşasını görmek için kullandığın için aşağılanmalıyım, ama orada benimle olduğun sürece gerçekten umurumda değil."

Gözlerinin içine bakarken başımı salladım. "Senin orada olman da cazibenin bir parçası Leo."

Adam hâlâ soyu tükenmiş vahşi yaşamı bulma konusunda bir efsane olduğunu anlamamış gibiydi.

Cevap verirken gözleri yüzümü aradı, "Bunu yapmayı planlamamıştım. Yakın gelecekte herhangi bir seyahat planlamıyorum ama bunun gündeme gelmesine sevindim. Bunu seninle paylaşmak istiyorum, Macy."

Birden gözlerimden yaşlar boşandı.

"Kimseyle bir şey paylaşmaya alışık değilim Leo. Kimsenin benim yanımda olup olmadığını umursamasına alışkın değilim," dedim ona titreyerek.

Düşen gözyaşını silip süpürdü. "Buna alış tatlım, çünkü her zaman umursayacağım."

Kalbim yıllardır yaşamadığım bir özlemle sızladı.

Leo'nun beni umursamasını istiyordum ama aynı zamanda bu beni korkutuyordu.

"Yapmanı istediğimden emin değilim," diye itiraf ettim.

"Bunun olmasını engelleyemezsin, ben de engelleyemem," dedi ağzını benimkine yaklaştırırken.

Her zamanki gibi vücudum onun dokunuşuna anında karşılık verdi.

Ona açıldım ve beni tamamen mahvedene kadar yağmaladı, yuttu, ırzıma geçti.

Ellerini saçlarıma gömdü ve başımı tam olarak istediği yere yerleştirmek için bu tutuşu kullandı.

Başlangıçta içimde kabaran panik kayboldu.

Leo'nun beni nasıl hissettirdiğinden korktuğum kısa bir an vardı, ama kaçınılmaz olarak takip eden tutku içinde kayboldu.

Ellerimi güçlü pazularının üzerine koydum, ona dokunmanın verdiği hazzın tadını çıkarıyordum.

Böyle bir ihtiyaç hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bu tür bir arzu. Dürüst olmak gerekirse, daha önce böyle bir şey yaşadığımdan emin değildim.

Bu sadece onun sebep olabileceği bir çılgınlıktı.

"Leo," dedim nefes nefese bir iniltiyle, sonunda dudaklarımı bıraktığımda. "Tanrım, beni deli ediyorsun."

"Partiye hoş geldin tatlım," dedi tam kulağımın dibinde. "Taşaklarım neredeyse tanıştığımız andan beri mavi."

"Yapmadılar," diye karşı çıktım, yorumuyla eğlenmişim.

Geri çekildi ama kolunu sıkıca belime dolamaya devam etti. "Kesinlikle öyleydi," diye cevap verdi, sesi biraz hoşnutsuz geliyordu.

"Beni İngiltere'de fark etmedin bile," diye meydan okudum ona.

Kaşlarını kaldırdı. "Sence değil mi? Her zaman seni arıyordum, Macy. Nereye gidersen git. İlk tanıştığımız andan itibaren. Neden annemin evindeki kütüphaneye geldiğimde seni Karma için ağlarken bulduğumu sanıyorsun?" Cevap vermeme fırsat vermeden, "Sen kayıptın, ben de seni bulmaya gittim. O zamanlar ne yaptığının farkında olduğumdan bile emin değilim, ama şimdi nereye gidersen git seni takip etme dürtüsünü anlıyorum."

"Aslında özlemiyordum," derken bir tutam sarı saçı alnından geriye doğru taradım.

Omuz silkti. "O zaman belki de seni bir süredir görmediğimde bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettim. Belki başkalarının fark edeceği kadar uzun süre ortalıkta yoktun ama ben fark ettim."

"Ve sen beni buldun," diye fısıldadım.

"Oldukça kararlıydım," dedi sırtarak. "Düğün etkinliklerinin hiçbirinde ortadan kaybolmak gibi bir alışkanlığın yoktu."

Ona nereye gittiğimi neden umursadığını ya da neden iyi olduğumdan emin olma ihtiyacı hissettiğini sormak istedim.

Birbirimizi çok az tanıyorduk.

Neredeyse hiç konuşmamıştık.

İçimi çektim çünkü gerçekten bir cevaba ihtiyacım yoktu.

Leo olduğu için umursamıştı... ve ben gerçekten bulduğu için

Be mutluydum.

n.

BÖLÜM 13

Leo

"**I** ÖZÜR DİLERİM, LEO. Son konuştuğumuzda Macy'ye ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, yoksa sana söylerdim. Kylie olanları anlattı.

Bu tamamen berbat bir durum," dedi Dylan daha sonra telefonda sohbet ederken.

Akşam.

Macy ve ben barbeküye yemek atmış ve hava hâlâ çok sıcak olduğu için dışarıda yemiştik.

O Hunter'a yemeğini getirmek için içeri girdiğinde, Dylan'ı aramaya ve kaçınılmaz olarak eski arkadaşlarından biriyle buluşacağım bir keşif gezisine çıktığımı haber vermeye karar verdim.

Biramdan bir yudum aldım ve yan masaya geri koydum. "Bütün ailen yok olduğunda ne yaparsın?" Ona sordum.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı. "Kendimi tamamen kaybettim çünkü bana ve doğmamış çocuğuma değer veren bir kadını kaybettiğimi düşündüm. Sevdiğim herkesi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Sanırım bir kısmı kendini kapattı," diye düşündüm.

"Ben de aynısını yapmazdım diyemem," diye cevap verdi Dylan. "Leo, dikkatli olmalısın. Bu takip etmek isteyeceğin bir yol olmayabilir. Hem senin hem de onun iyiliği için."

"Bunun için artık çok geç," dedim ona. "O acı çekmiyor Dylan. Korkuyor ve bu korkuyu anlıyorum ama sırf temkinli diye ondan öylece uzaklaşamam. Ben de aynı şekilde davranırdım. Bu şekilde hissettiğim tek kadın o. Damian bana bir keresinde ona çok aşık olduğunu söylemişti.

Nicole çünkü Damian Lancaster'ı, yani adamı seviyordu, çoğu insanın gördüğü milyarder yüzünü değil."

"Ben de Kylie için aynı şeyi söyleyebilirim," diye itiraf etti Dylan. "Macy de senin hakkında böyle mi hissediyor?"

"Hiç değilse gerçek beni seviyor," diye açıkladım. "Paramın umurunda olduğunu sanmıyorum."

Dylan alaycı bir ifadeyle, "O zaman muhtemelen tamamen boku yemişsin," dedi. "Bizim dünyamızda bunu bulmak zor. Dürüst olmak gerekirse Leo, senin hiç kız arkadaşın olduğunu hatırlamıyorum. Dediğin gibi, uzun zaman oldu. Ama sonunda düştüğünde, sert düşeceğini hissediyordum. Macy için deli olmana şaşırmadım. Çekici, çok zeki ve senin vahşi yaşam tutkunu paylaşıyor. Ve senin zenginliğini umursadığından şüpheliyim. Muhtemelen yaptığın işten daha çok etkilenmiştir."

"Öyle," diye itiraf ettim. "Her zaman iş hakkında konuşmuyoruz ama aynı ilgi alanlarını paylaşan birinin olması güzel. Ona buradaki yeni merkezde tıbbi direktörlük pozisyonunu teklif ettim. Bunun için mükemmel olacağını düşünüyorum. Büyük kedi barınağından ayrılmaya hazırdı."

"Ne dedi o?" Dylan sorguladı.

"Hâlâ düşünüyor. Bence kabul edecek. Bir meydan okuma istedi ve bence bu ona kariyerinde istediği şeyi verecek."

"Bu onu sana da yakın tutacaktır," diye düşündü Dylan. "Ona bu yüzden teklif etmedim," diye itiraz ettim sinirli bir şekilde.

Lanet olsun! Dylan beni bundan daha iyi tanırdı.

"Bunu biliyorum," dedi. "Leo, merkezini tehlikeye atacak bir şey yapmayacağını biliyorum. Ben sadece ikiniz birlikte olursanız bunun senin için iyi olacağını söylüyorum."

"Sonunda birlikte olacağız," dedim ona kararlılıkla. "Orada bir şey var Dylan. Gitmeme asla izin vermeyecek bir bağ. Tanıştığımızdan beri var."

"Bu bağlantıyı anlıyorum, inan bana. Ona karşı sabırlı ol, Leo. Çok büyük bir badire atlattı. Beş yıl önce olduğunu biliyorum,

ama belki de kapattığı o yanını yeni yeni açmaya başlamıştır. Kylie ailesini kaybettiğinden beri kimseyle çıkmadığını söylüyor."

"Sanırım haklı olabilirsin," diye onayladım. "Benimle Lania'ya geliyor. Bütün bir ekibe ihtiyacım yok ve bence uzaklaşmak onun için iyi olacak."

Sonunda Macy'nin gözlerinin altındaki koyu halkaların kaybolduğunu ve güzel gri gözlerindeki kasvetin solmaya başladığını görmeye başlamıştım.

Lania'ya gitmek ve bir şeyler deneyimlemek konusunda umutluydum. yeni bir şey ona daha da yardımcı olur.

"İyi bir fikre benziyor. Kylie Macy için endişelendiğini söyledi. Karma ile olan durumun onu parçaladığını söyleyebilirdi. Macy'nin öldükten sonra ailesi hakkında hiç konuşmadığını, Kylie ve Nicole'ün de bunun onun için acı verici olduğunu bildikleri için hiç zorlamadıklarını söyledi." Dylan söyledi.

"Karma'yı kaybetmek onu çok yıprattı," diye onayladım. "Bu yüzden benimle Lania'ya gideceği için mutluyum. Biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Bana ailesinden bahsediyor, ölümlerinden değil ama onlarla ilgili tüm güzel anılarından."

"Bu da bir şeydir," diye yanıtladı. "İlk bir ya da iki yıl babamızla ilgili acı verici olmayan bir şey hatırlamanın ne kadar zor olduğunu hatırlıyor musun? Sonra daha iyi oldu. Sonunda mutlu zamanlarımızdan bahsedebildik. Umarım Macy de şu anda o noktadadır. Ondan sonrası biraz daha kolay olur. Onun durumunu ebeveynlerinden birini kaybetmekle kıyaslayamam ama yas tutma süreci biraz benzer olmalı."

Haklı olduğunu anlamıştım ama Macy'nin üzüntüsü, bu konuda konuşacak kimse kalmadığı için üç katına çıkmıştı. "Peki sen ve Kylie Amerika'ya ne zaman döneceksiniz?"

Dylan, "Eğer istediğimi elde edersem, siz ikinizi kısa bir süre sonra başka bir Lancaster düğünü için burada göreceğiz," dedi.

"Siz ikiniz randevulaştınız mı?" Ben sordum.

"Mekanlara bakıyoruz ve bir şeyler bulmaya çalışıyoruz."

"Senin adına mutluyum Dylan. Yaşadığın onca boktan şeyden sonra mutlu olmayı hak ediyorsun," dedim ona içtenlikle. "Damian'dan haber aldın mı? Balayından döndü mü?"

"Birkaç gün önce beni aradı ve bir hafta daha istediğini söyledi," dedi Dylan sesinde alaycı bir kızgınlıkla. "Sanırım ona borçluyum, bu yüzden onu idare edeceğimi söyledim."

"Annem nasıl?" diye sordum. "Bu hafta onunla hiç konuşmadım."

Dylan sert bir sesle, "Her zamanki gibi meşgul ve şimdiden Kylie'ye torun için güçlü ipuçları veriyor," dedi.

Kıkırdadım. "Önce senin evlenmene bile izin vermiyor mu?"

Hiç şaşırmadım. Annem hepimiz üniversiteyi bitirdiğimizden beri evlilik ve torunlarla ilgili imalarda bulunmaya başlamıştı. Oğullarından hiçbiri yakın zamana kadar işbirliği yapmamıştı.

"Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun," diye hatırlattı Dylan. "Ona biriyle çıktığını hemen söylemek istemeyebilirsin."

"Neyse ki sen ve Damian ona torununu vermeye daha yakınsınız. gerçekten istiyor," diye şaka yaptım. "Lania'ya gitmeden önce onu arayıp durumu kontrol edeceğimden emin olabilirsiniz."

"Nick'e İngiltere'ye daha sık gelmesi gerektiğini söyle. Onu gördün mü? düğünde?" Dylan sordu.

"Kılık değiştirdiği için onu ilk başta tanıyamadım ama evet, karşılaştık" dedim.

Prens Nick, Damian'ın ölümünden dolayı kraliyet yaygarası koparmamaya çalışmıştı.

Düğünde ve resepsiyona yaptığı kısa ziyaret sırasında dikkat çekmemeyi başarmıştı.

"Ona selamımı söyleyin," diye rica etti Dylan. "Daha önce savaştan zarar görmüş bir ülkeyi yirmi birinci yüzyıla çekmeye çalışma işini kıskanmıyorum."

Başımı salladım. "Esasen bir İngiliz olarak yetişmiş ve kendi ülkesine, halkına neredeyse yabancı biri olarak dönmüş olması ona garip geliyor olmalı."

"Alışacaktır," dedi Dylan. "Nick tanıdığım en sadık, en zeki adamlardan biri. Lania'yı ileriye taşımak istiyor ve taşıyacak da. Biraz zaman alabilir ama şu ana kadar takdire şayan bir iş çıkardı."

Dylan'a, "Bu durumda gerçekten çok yardımcı oldu," dedim.

"Eminim ülkesinde neslinin tükendiğini düşündüğü bir hayvanı bulduğu için çok mutlu olacaktır."

"Oldukça heyecanlı," diye katıldım. "Görünüşe göre, Lanian vaşağı Lania için ulusal bir simgeymiş ve bir zamanlar tören kıyafetlerinde ve bayraklarda yer alıyormuş. Nick onları tekrar bulmanın Lanian halkını birbirine yakınlaştıracak bir ulusal gurur kaynağı olacağını söyledi."

"Umarım hâlâ hayatta olan birkaç kedi bulabilirsin," dedi Dylan. "İzler umut verici görünüyor muydu?"

"Gerçekten umut verici," diye onayladım. "Ama kimlik tespiti için üzerinde gözlere ihtiyacımız var."

"Dikkatli olun," diye öğüt verdi Dylan. "Ülkenin bir turist merkezi haline geldiğini biliyorum ama kuzeyde durumun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Lania'da iç savaşın ne kadar uzun süredir devam ettiğini düşünürsek, ortalık karışabilir."

"Güvende olacağız," diye onu temin ettim. "Herhangi bir tehlike olduğunu düşünseydim Macy'yi yanıma almazdım. Orada yırtıcı hayvan yok ve hava da ılık olmalı. İzler deniz seviyesindeki ormanda görülmüş, bu yüzden dağlara kadar gitmemiz gerekeceğini sanmıyorum. Nick mümkün olduğunca rahat bir ana kamp yapacağını söyledi."

"Orada ne kadar kalacaksın?"

"Bir ya da iki haftadan fazla değil," diye paylaştım. "Burada çok uzun süre uzak kalamayacağım kadar çok işim var. Görünüşe göre iki ay içinde nesli kritik derecede tehlike altında olan bir çift kurt üreyecek. Onlar için hazır olduğumuzdan emin olmam gerekecek."

Biramı aldım ve parlattım.

"Buradaki merkezinde yaptığınız gibi halka açık olacak mısınız?"

Cevap vermeden önce bir ağız dolusu birayı yuttum. "Yakın zamanda değil. Bir rutinimiz olması biraz zaman alacak ve bu üreme için önemli."

Hayvanların kendilerini güvende hissetmeleri için sessiz kalmaları gereken alanlar. Eninde sonunda burayı İngiltere'deki merkez gibi işleteceğim ama bu hemen olmayacak."

İngiltere'de yerleştikten sonra, sınırlı saatlerde görüntüleme ve eğitim için açtım, böylece ücretler gelecek nesiller için koruma merkezini desteklemeye yardımcı olacaktı. Bir noktada aynısını ABD'de de yapacaktım ve rehabilitasyon merkezi ile acil durum hizmetleri devletten bir miktar destek alacaktı. Eğitim ve koruma merkezlerinin gelecekteki varlığı ile mevcut yerleşik hayvanların refahı arasında bir denge bulmak benim için önemliydi.

"Seninle ne kadar gurur duyduğumu daha önce söylemiş miydin Leo?" Dylan alçak bir ağabey tonuyla konuştu. "Bizim dünyamızda beklenenden bu kadar farklıyken kendi kariyer seçiminin peşinden gitmek senin için kolay olmamıştır."

"Bu seçimlerimi destekleyen bir ailem varken hiç bu kadar zor olmamıştı Dylan," dedim boğuk bir sesle. "Tek biriniz bile Lancaster International'ın eş CEO'su olmak istemediğim için bana kendimi değersiz hissettirmede."

Babam öldüğünde mirasımı almıştım ve bu miras çoğalmaya devam etmek için iyi bir yatırım olmuştu ve hala Lancaster'da küçük, sessiz bir ortak hissesine sahiptim. Kişisel olarak, işlerin bu şekilde yürümesinden daha mutlu olamazdım. Her Lancaster'ın mega şirketin yönetimine dahil olması gerekmiyordu.

"Ama aile dışındaki herkes bunu bekliyordu," diye düşündü Dylan.

Sırıttım. "Ailem dışındaki hiç kimse umurumda değildi. İnsanların, ormanda sürünüp pis hayvanlarla düşüp kalkmaktan başka bir şey yapmayan en küçük, barbar Lancaster kardeş hakkında konuştuklarını hiç duymadım sanmayın. Hatırlarsanız babam, konuşanlara saygı duymadığınız sürece insanların ne söylediğini umursamanın zor olduğunu söylerdi. Seçkinlerin ne söylediğini biliyordum. Sadece umursamıyordum."

Dylan kıkırdadı. "Böyle insanların çok fazla boş zamanı oluyor. Dinlemediğine sevindim."

"Bize bu tür şeylere aldırılmayı öğreten ebeveynler tarafından yetiştirildik," diye hatırlattım ona. "Mutluluğumu onlara uyum sağlamaya her zaman tercih ederim."

"Ben de," diye kabul etti. "Sanırım hepimiz seni daha sık görmek isterdik ama asıl önemli olan senin mutlu olman."

"Sürekli seyahat etmek işin en kötü yanı," diye onu temin ettim. "Ben de hepinizi özlüyorum ama sonsuza kadar dünyayı dolaşacak değilim. Lania'ya yaptığım bu gezi dışında yakın gelecekte daha fazla keşif yapmayı düşünmüyorum. Bu ikinci merkezle meşgul olacağım. Ekibimi gönderebilir ve bizzat orada bulunmadan bir keşfi finanse edebilirim."

"Ama orada olmayı dileyecek misin?" Dylan biraz tereddütle sordu.

Dürüstçe cevap vermeden önce sorusunu bir an düşündüm.

"Belki arada bir yaparım ama çoğunlukla, korumanın yapılması gereken diğer önemli kısımlarına odaklanmaktan memnun olacağımı düşünüyorum. Her iki merkezde de zaman geçireceğim ve hatta İngiltere'de bir ev satın almaya bile karar verebilirim. Gerçek bir yatakta uyumaktan keyif almaya başlıyorum."

"Yumuşuyorsun, değil mi?" diye şaka yaptı.

"Tam olarak değil," diye reddettim. "Sadece bazen yerden daha yumuşak bir şeyin üzerinde uyumaktan rahatsız olmayacağımı söylüyorum."

"Seni suçladığımı söyleyemem," dedi Dylan sempatiyle. "Yolculuğunda güvende kal, Leo."

Her zamanki gibi vedalaştıktan sonra ikimiz telefonu kapattık.

Sonrasında, Dylan'ın beni Lanian ormanının olası tehlikelerinden uzak durmam için mi uyardığını yoksa gerçekten kalbimi korumam için beni ikna etmeye mi çalıştığını merak etmek zorunda kaldım.

BÖLÜM 14

Macy

"İki gün sonra Leo'ya, "Lanian vaşağı hakkında bulabildiğim her şeyi okudum ve Lania'daki siyaset hakkında her şeyi öğrendim," dedim.

"Size yardım etmek için yapabileceğim bir şey olmadığına emin misiniz?"

Ayrıca ertesi sabah yola çıkmaya hazırdım. Ve o kadar heyecanlıydım ki fazla uyuyabileceğimden bile şüpheliydim.

Akdeniz'e gitmek üzere erkenden yola çıkıyorduk ve ben o kadar o kadar heyecanlı ve telaşlıydım ki yerimde zor duruyordum.

Tüm teçhizatını yere serdiği yerden bana sırtarak baktı. Her şeyin çalışır durumda ve hazır olduğundan emin oluyordu. "Şimdiden çok yardımcı oldun. Yapacak pek bir şey kalmadı. Öğrendiklerin hakkında beni bilgilendir."

Gözlerimi devirmiştım. Pek bir şey yapmamıştım. Ayrıca benim işim bitmişti ve Leo hâlâ yolculuğa hazırlanmak için çalışıyordu.

Evet, bu gece buzdolabını temizledim ve çamaşırların Böylece yarı yıkanmış, kokmuş kıyafetlerle geri dönmeyecekti ama buna tam olarak *yardım* etmek denemezdi. Aynı şeyi bir gün önce kendi evimde de yapmıştım ve Hunter'ı güvendiğim bir tesise yatılı olarak bırakmıştım.

Dizüstü bilgisayarımı bir kenara bıraktım ve kanepede rahat bir pozisyon aldım. "Sanki ödevini yapmadın mı?" Leo'ya alaycı bir şekilde sordum.

"Yine de söyle," diye ısrar etti, bir yandan da izlerinden birini kurcalarken.

Kameralar.

"Çok güzel hayvanlar," dedim iç çekerek. "Fotoğraflarla kanıtlanmış son görülme otuz yıldan fazla bir süre önceydi. Vaşak türlerinin en büyüğü olduğunu görünce şaşırdım. Erkeklerin ağırlığı seksen kilonun biraz üzerinde olabiliyor. Onlar bir alt tür değil. Bilinen dört vaşak türünden ayrı olarak kendi başlarına evrimleşmişler, ancak kimse kökenlerini ya da bir adada nasıl evrimleştiklerini gerçekten bilmiyor. Bir zamanlar çok sayıdaydılar ve ülkenin büyük bölümünde dolaşıyorlardı. Nüfus arttıkça, daha az nüfuslu kuzey bölgelerine doğru göç ettiler. Sanırım o ülkede iç savaş başladığında ne olduğunu biliyoruz. Tanrım, umarım hala oradadırlar."

Bu gezinin başarılı olmasını gerçekten umuyordum, çünkü sadece bir Lanian vaşağı görmek istediğim için değil, aynı zamanda alanımız için inanılmaz derecede önemli olacağı için.

Leo başını kaldırıp bana baktı ve şöyle dedi: "Gerçekten de bir nüfusun kalmış olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyorum. Sadece nüfuslarının yeniden oluşması için yeterli genetik çeşitlilik olmasını umuyorum. Sadece birkaç tane kaldıysa ve yakın akraba iseler işler oldukça çirkinleşebilir."

Başımı salladım. "Ben de öyle umuyorum. Nesli tükenen bazı hayvanların milyonlarca yıl hayatta kalmayı başarması ama insan ırkına dayanamaması gerçekten üzücü."

"Bir gün," dedi Leo hoşnutsuz bir ses tonuyla. "İnsanlar bizim kaderimizle bu hayvanların kaderinin iç içe geçtiğini anlamaya başlayacaklar. Gezegendeki çok fazla türü silmeye başlarsa, ekosistemler parçalanır ve dünya bozulmaya başlar."

"Klonlama yoluyla soy tükenmesi konusunda bazı ilerlemeler kaydediyorlar," diye düşündüm. "Yine de bunu doğru şekilde yapmanın biraz zaman alacağını düşünüyorum."

"Ve asla tam olarak aynı hayvan olmayacak," diye ekledi Leo. "Bu bir Büyüleyici bir alan ama ben sorunu hayvanlar ölmeden önce yakalamayı tercih ederim."

"Ben de öyle," diye gönülden katıldım onun başka bir iz kamerasıyla uğraşmasını izlerken. "Kameralar harekete duyarlı mı?"

"Evet," diye cevap verdi. "Onlardan bir demet kuracağım ve neler yakalayabileceğimize bakacağım."

"Bana onları kurmayı öğreteceksin," diye ısrar ettim. "Biz oradayken işin bir kısmını ben yapmak istiyorum. Ekibinden kimse olmayacak. Yardıma ihtiyacın olacak."

"Aslında Nick bu kadar uyumlu olduğu için oldukça şanslıyım. Beni tembelleştirecek. Akü gücü, propan ve oradayken rahat etmemiz için gereken diğer her şey dahil olmak üzere tüm ana kampı kuruyor," dedi Leo.

"Prens Nick'in bazı resimlerini gördüm. Çok genç," diye yorum yaptım. Leo başını salladı. "Dylan ve Damian'ın yaşlarında."

"Görünüşe göre, şehirdeki en uygun bekarlardan biri olarak görülüyor. Dünya. Acaba genç ve inanılmaz derecede çekici olduğu için mi, veliaht prens olduğu için mi, yoksa çok zengin olduğu için mi? Ya da sanırım bunların bir kombinasyonu olabilir," diye şaka yaptım.

"Sen ne düşünüyorsun? Sence çekici biri mi?" Leo ilgisiz görünmeye çalışarak sordu.

Ama ben daha iyi biliyordum.

Prens Nick'in seksi olduğunu düşünüp düşünmediğini sordu. "Yakışıklı sanırım," diye cevap verdim.

"Piç kurusu istediği zaman çekici de olabiliyor," diye homurdandı Leo.

"Beni uyarmaya mı çalışıyorsun?" Gülümseyerek sordum. "Ben de senin aslında onu sevdim."

"Evet, seni uyarıyorum," dedi aniden. "Ve eğer onun çekici olduğunu düşünüyorsan, artık o piçten hoşlandığımdan emin değilim."

Gülmeye başladım. Kısa bir kıkırdama olarak başladı. Artık onun yüzüne bakıyordum. "Oh, Leo. Senden daha çekici bir erkek olmadığını bilmiyor musun?"

Nick'le aynı listede olduğunu fark etmemiş gibi davrandı. Büyük olasılıkla, bunu düşünme zahmetine girmedim.

Sırıttı. "O zaman belki Nick'ten hâlâ biraz hoşlanıyorumdur."

Cidden. Adamın ne kadar kalp durdurucu olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Homurdandım. "Kısa bir süre önce bana sorduğun soruyu ben de sana sorabilirim. Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı? Bakmadıysan, bakmalısın. Kesinlikle genetik piyangoyu kazandın. Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamsın."

Daha geniş bir şekilde sıırıttı. "Tamam, sanırım Nick ve ben tekrar arkadaş olabiliriz.

Önemli olan tek şey sizin görüşünüzdür."

"Sen imkânsızsın," dedim kocaman bir gülümsemeyle. "Çok güzelsin," diye karşılık verdi bana.

Sözlerinin gerçekten uzak olduğunu bilsem de, bunu duymak iyi hissettirdi, özellikle de arzulamayı bırakamadığım bir adamdan.

"Sen bir delisin," dedim ona. "Yapabileceğim başka bir şey yoksa, sanırım yatağa gitmeliyim, ancak şu anda uyuyamayacağımdan oldukça eminim. Yolculuk için hâlâ çok heyecanlıyım ve saat daha erken."

"O zaman bana eşlik et," diye önerdi. "Burada işim neredeyse bitti. Kendini yormak istersen yüzmeye gidebiliriz."

Bu kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu. "Bunu yapabilirim," dedim. "Ayrıca iş teklifinizi kabul etmeye karar verdiğimi de söylemek istiyorum. Size resmi bir cevap vermeyi geciktirmek için bir neden yok. Bana bu fırsatı vermen hakkında ne diyeceğimi bilemiyorum Leo. Tek söyleyebileceğim, pişman olmaman için elimden geleni yapacağım."

Leo, ekipmanlarını birkaç sırt çantasına yerleştirmeye başlarken, "Memnun değilmişim gibi davranmayacağım bile," diye cevap verdi. "Ve sana bu pozisyonu teklif ettiğim için asla pişman olmayacağım, Macy."

"Jaya geleceğini söyledi," diye Leo'yu bilgilendirdim. "Ama sanırım FaceTime ve video konferans yapabilirsem iyi olacağım. İşin tıbbi kısmı konusunda endişeli değilim. Sadece tutsak yetiştirme konusunda tereddütlüyüm ve eğer gerçekten tür uzmanları getirecekseniz, sanırım iyi olacağım."

"Jaya hayal kırıklığına uğrayabilir," dedi Leo, ses tonu eğlence doluydu.

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Kendimi bildim bileli Amerika'yı ziyaret etmek istiyordu.

Henüz gelmedi."

"Whoops!" diye haykırdım. "Belki de ona burada şahsen ihtiyacım olduğu konusundaki fikrimi değiştirmeliyim."

"ABD'yi görmek için buraya gelmesinin tek yolu bu olabilir," dedi bana. "Merkezden çok sık tatile çıkmasını sağlayamıyorum."

"O zaman belki de bu işi ona bırakmalısın," diye önerdim. "Ben sadece onu buraya gelme zahmetinden kurtarmaya çalışıyorum. Açıkçası gerginim ama aynı zamanda heyecan verici yeni bir meydan okuma bu."

"Bence seveceksin," dedi Leo kendinden emin bir şekilde. "Henüz maaş hakkında konuşmadık."

"İçimden bir ses büyük kedi barınağından biraz daha fazla ödeyebileceğinizi söylüyor," dedim dikkatlice.

Eski işimde aldığım para oldukça kısıtlı bir bütçeyle çalışan bir sivil toplum kuruluşu için makuldü, ancak bir zoolojik veteriner için oldukça düşüktü.

Leo hala kar amacı gütmeyen bir kuruluşu yönetiyor olsa da, bu bir Lancaster koruma merkeziydi, bu da en son teknoloji ve çok özel işler yapan üst düzey profesyonellere layık maaşlar anlamına geliyordu.

Leo daha sonra ağzımı açık bırakan bir maaş söyledi.

Daha önce kazandığımın neredeyse iki katıydı.

"Bu... gerçekten çok iyi," dedim, sesimin bir şey söylüyormuşum gibi çıkmasını engellemeye çalışarak.

bir aptal.

"Pazarlık yok mu?" Leo alaycı bir şekilde sordu.

"Hiç. Bu, sığınakta kazandığımdan çok daha fazla Leo ve Jaya bana bazı inanılmaz faydalardan bahsetti bile."

"Bu çok büyük bir sorumluluk," diye hatırlattı Leo. "Tüm merkezin tıbbi patronu olacaksın, Macy. Maaşın da uygun."

Maaşın iyi olacağını biliyordum ama kesinlikle beklediğimden daha fazlaydı. "Sonunda bir ev alabilecek duruma gelebilir ve kiradan vazgeçebilirim."

Düşündüm.

Muhtemelen kirayla başlamak zorunda kalacaktım. Bu bölgedeki evler çok pahalıydı. Leo'nun evinin ona kaç mal olduğunu tahmin etmek bile istemiyordum. Milyonlar, kesinlikle. Sadece kaç milyon olduğundan emin değildim.

Leo başını salladı. "Belli ki daireni bırakıp buraya taşınman gerekiyor. Çöl için sahilden vazgeçmek senin için sorun olur mu?"

Cevabımın ne olacağı konusunda biraz endişeli gibiydi. "Böyle bir iş için tabii ki sorun değil" dedim.

Gölmek. "İstersem sahile gidebilirim."

Bazı açılardan, bu kadar çok anısı olmayan bir yerde yeni bir başlangıç yapmak benim için iyi olabilir.

Leo sonunda iki sırt çantasının fermuarını çekti ve oturduğu yerden kalktı.

zemin. "Son kararını verdiğin için rahatlardım ama bir an için bile hâlâ çıkmayacağımızı düşünme."

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Vazgeçiyorum. Sanırım nasıl gideceğini göreceğiz çünkü senden vazgeçmeye niyetim yok."

Sahiplenici bakışları üzerimde gezinirken kısık bir sesle, "Harika. Çünkü gitmene izin veremem. Yüzmeye hazır mısın?"

Ellerini uzattı ve ben de hiç düşünmeden ellerimi onunkilerin içine koydum.

Birkaç saniye sonra beni ayağa kaldırdı.

"Nasıl oldu da senin gibi biriyle tanışacak kadar şanslı oldum?"

Okyanus mavisi güzel bakışlarıyla karşılaştığımda ona usulca sordum.

Leo Lancaster tam bir paketti. Zekiydi.

Eğitimli.

Nazik.

Düşünceli.

Ayrıca kadınların arzuladığı harika bir vücuda sahip, çok ateşli biri olduğundan bahsetmiyorum bile.

Ayrıca aramızdaki çılgın bağ ve kimya, Leo Lancaster'ı ondan önce başka bir erkeği hiç istemediğim kadar özlememe neden oldu.

Bana her dokunduğunda, bu beni tamamen çıldırtıyordu, ama garip bir şekilde, kendimi güvende hissetmemi de sağlıyordu.

Evet. Tam güvenlik diye bir şeyin olmadığını benden daha iyi kimsenin bilemeyeceği düşünülürse bu oldukça saçmaydı.

Hiçbir şeyin garantisi yoktu, bu yüzden fazla bağlanmamak daha iyiydi. Şimdi bu stratejiyle ilgili sorunum Leo'ydu.

Onu istememek, kendimi bir şekilde ona bağlamak istememek çok zordu.

Kendime milyonlarca kez onunla yatıp yatamayacağımı sordum. biraz kopuk.

Ne yazık ki bu sorunun cevabı muhtemelen *hayır* olacaktı.

Belki başka bir erkek olsaydı, savunma duvarlarımı yerinde tutabilirdim, ama Leo ile değil. Leo'yla asla.

"Benimle tanıştın çünkü en iyi arkadaşın kardeşimle evlenerek onu dünyanın en şanslı piçi yapmaya karar verdi," diye yanıtladı Leo onunla tanışacak kadar nasıl şanslı olduğuma dair sorumu. "Bu başka türlü gerçekleşemeyecek bir şans karşılaşması olabilirdi, bu yüzden Nicole'ün Damian'ı aptal olduğu için affetmeye karar vermesine minnettarım."

Leo eğilip, tanıştığımıza ne kadar memnun olduğunu gösteren bir öpücükle ağzımı alırken iç geçirdim.

Aynı açgözlü kucaklama bana şu andan itibaren beni asla bırakmak istemediğini de ilettili.

BÖLÜM 15

Leo

LO GECE, yatağında uzanırken vücudum gerildi, beynim uyku ile uyanıklık arasında bir yerdeydi.

Başucumdaki saate bakmak için bir gözümü açtım.

İki mi?

Gece yarısı gibi yatağıma girdim. Duşa girdikten hemen sonra çünkü Macy'ye bu kadar yakın olmak beni tamamen çıldırtıyordu.

Siktir!

Bir sonraki nefesimi almak ister gibi onu soymak istiyordum ama cinsel tatminden daha fazlasını istediğim için onu çok fazla zorlamamam gerektiğini biliyordum.

Kollarımın arasında eridiği o anları hiçbir şeye değişmezdim ama kendime sabırlı olmamı söyleyip dursam da o biçimli bedenin bana yaslandığını hissetmek beni rahatsız ediyordu.

Beni uyandıran şeyin ne olduğunu merak ederek diğer gözümü açtım.

Yıllardır tarlada olduğum için hafif uyurdum, ancak doğru olmayan bir şey duymadığım veya hissetmediğim sürece kalkmam gerekene kadar genellikle dışarıdaydım.

Bir şey duymuştum.

Yatak odamın kapısının yavaşça kapanma sesini duyduğumda kaslarım daha da sıkıştı.

Beni uyandıran şey bu muydu? Odamın kapısının açılması mı?

Işık loştı, odadaki tek aydınlık pencerelerden gelen ay ışığıydı. Başımı çevirdiğimde yatak odasının

Macy'nin küçük formunun odayı geçip büyük, kral boy yatağıma doğru ilerlediğini görece kadar aydınlıktı.

Sadece küçük bedenini değil, yatarken giydiği uyku şortunu ve büyük boy bluzunu da tanıdım. Onları çamaşırhanede birkaç kez görmüştüm.

Yüzüm yatağın boş tarafına dönüktü ama içeri tırmanıp yorganla biraz boğuştuktan sonra bana dokunmadan olabildiğince yaklaştığında bunu hissedebiliyordum.

Belki de başlangıçta, yatağımda benimle birlikte çarşafı yakmadan evimde bir gece daha geçiremeyeceğini umuyordum, ama durumun kesinlikle böyle olmadığını anlamam uzun sürmedi.

Hemen arkamda hızlı nefes alışını ve şiddetli titremesinin titreşimini duyabiliyordum.

Hemen onunla yüzleşmek için yuvarlandım. "Macy? Neyin var?" Mümkün olduğunca sakin olmaya çalışarak sordum, ki bu kolay değildi çünkü onu üzen ya da korkutan her neyse anında yok olmasını istiyordum.

"Özür dilerim," diye cevap verdi, vücudu hâlâ titriyordu. "Seni uyandırmak istemedim."

Uzandım, onu bedenime çektim ve kollarımı etrafına doladım. "Ne oldu, tatlım?"

Macy ve ben haftalardır bu evi paylaşıyorduk ve o bir kez bile koridorun sonundaki misafir odası dışında bir yerde uyuma ihtiyacı hissetmemişti.

Isınmaya çalışır gibi bana sokuldu ve cevap verdi: "Kötü bir rüyaydı. Bir süredir rüya görmemiştım ve sadece tepki verdim. Yalnız kalmak istemedim."

İlk tepkisinin bana gelmek olduğunu, bana bu kadar güvendiğini bilmek içimi acıtıyordu.

Birlikte geçirdiğimiz akşamı düşündüm ve ne olabileceğini merak ettim. onun için bir kâbusu tetiklemişti ama ben bir şey bulamadım. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Yaklaşmak için içime girmeye çalışırken eğildim ve başının üstünü öptüm.

Tatlı kokusu tanıdık ve sarhoş ediciydi ama zihnimin dağılmasına izin vermemeye çalıştım.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı. "Ama belki de görmeliyim. Tüm ailemin öldüğü günden beri aynı rüyayı tekrar tekrar görüyorum. O rüyada, o gün ailemle birlikte oradaydım. Helikoptere birlikte binmiştik ve çok eğleniyorduk. Helikopterin motoru arızalandığında babam hala bayat espriler yapıyordu. Suyu doğru düşerken hepimiz el ele tutuşuyorduk. O rüyada başaramayacağımızı biliyorum, ama bununla bir sorunum yok çünkü olmam gereken yer orasıymış gibi hissediyorum. Her zaman suya düşüp ölmekten hemen önce uyanıyorum."

Kollarım içgüdüsel olarak Macy'ye sıkıca sarıldı. "Lanet olsun!" Küfrettim. "Bu gece gördüğün rüyanın aynısı mı?"

Panik ve dehşet içinde uyanmasına şaşmamalı.

"Bu sefer biraz farklıydı," diye açıkladı ağlamaklı bir sesle. "Ailemle birlikteydim ama nedense beni son dakikada aile çemberimizin dışına ittiler. Birdenbire sadece üçü el ele tutuştu ve ben daha çok bir gözlemciydim. Tek başımaydım ve helikopter gökyüzünden düşerken onları izliyordum. Her zamanki gibi çarpışmadan hemen önce uyandım."

"Daha önce hiç böyle olmamış mıydı?" Ona sessizce sordum, ağzım Kulağının hemen yanında.

"Hayır, ne anlama geldiğinden ya da gerçekten bir şey ifade edip etmediğinden emin değilim," dedi. "Bu diğerlerinden daha korkutucuydu. En azından diğer rüyalarda hâlâ ailemin bir parçasıydım. Hepimizin kaderi birbirine bağlıydı. Olması gereken de buydu Leo. O gün o yolculukta olmam gerekiyordu. Ailemin geri kalanıyla birlikte ölmeliydim."

"Hayır, Macy," diye kulağına fısıldadım, kalbim göğüs duvarına çarpıyordu.

Macy'nin o gün ailesiyle birlikte olduğunu düşünemedim bile.

"Evet," dedi ısrarlı bir fısıltıyla. "Cuma günüydü ve ben de o kutlamaya katılmayı planlamıştım. Son anda iptal ettim çünkü yeni bir batı ova gorili yavrumuz doğmak üzereydi,

ve doğum çok önemli olduğu için kaçırmak istemedim çünkü nesilleri kritik derecede tehlike altındaydı. Babam bebek doğana kadar San Diego'da kalmamı çok destekledi. Brandon bile kalmamı ve bebek doğduktan sonra Newport Beach'e gelmemi istedi. Gelecekte birlikte daha pek çok kutlama yapacağımızı ve bu kutlamanın böyle bir olayı kaçırmaya değmeyeceğini söyledi. Ama yanılıyordu. Bir daha asla birlikte olamadık. Yanlarında olmalıydım Leo. Kazadan sonra, keşke yanlarında olsaydım dediğim o kadar çok an oldu ki."

"Yapma," diye cevap verdim tok bir sesle.

Macy ile hiç tanışmamaya ne kadar yaklaştığımı düşündükçe vücudumdaki her kas gerildi.

Bir ova gorilinin doğumu onu hayatta tutan tek şey olmuştu. o helikopterde olmaktan.

Hayatta kalması bir şanstı, o gün ölmesini engelleyen gerçekten şanslı bir olaydı.

Derin bir nefes alıp verdim. oldu.

Macy'nin şu anda onu dinlememe ihtiyacı vardı. Konuşmaya ihtiyacı vardı ve ben de onu dinlemek için buradaydım.

"O helikopterde olmadığına sevindim," dedim kısık sesle. "Aileni kaybettiğin için çok üzgünüm tatlım, ama şimdi burada benimle olduğun için mutluyum."

Uzun bir iç geçirdi. "Çok zordu Leo. Bir yetişkindim ama her şeyi tek başıma nasıl halledeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Cenazede birkaç akraba vardı, hepsi eyalet dışından gelmişti ve hiçbiri cenaze törenlerini planlayacak kadar aileme yakın değildi. Annem ve babam Wisconsin'den lise aşıklarıydı. Etraflarında başka bir aile olmadan Kaliforniya'ya taşınmışlar. Büyükanнем ve büyükbabam ölmüştü, yani sadece ben vardım. Bir vasiyetleri vardı ama hepsi birlikte ölürse ne yapılacağına dair bir talimatları yoktu. Sonunda hepsini yan yana bir mezarlığa yatırdım.

güzel bir anıt parka bakan mezarlık. Başka ne yapacağımı bilemedim."

Kaybolmuş ve yalnız bir Macy'nin tüm ailesini nasıl gömeceğini bulmaya çalıştığını düşündükçe lanet olası göğsüm ağrıyordu.

Evet, bir yetişkindi ama hâlâ çok gençti.

Keşke orada olsaydım da onu bir şekilde korumaya ve desteklemeye çalışsaydım. "Sen kesinlikle doğru olanı yaptın, tatlım," diyerek onu yatıştırdım.

"Bu hiç kimsenin üstesinden gelmeye hazır olabileceği bir durum değil."

"Etrafta şaşkın şaşkın dolaşıyordum, kafam çok karıştı. Büyük bir parçam onlarla birlikte olmam gerektiğini hissediyordu ve onlar gömüldükten sonra mezarlıktan nasıl ayrılacağımdan bile emin değildim."

Vücudunu yavaşça salladım ve onu rahatlatmaya çalışarak cevap verdim, "Sanırım ben de aynı şekilde hissedirdim. Kendini gitmeye nasıl ikna ettin?"

Konuşmaya ve o gerçekten acımasız anılardan bazılarını bırakmaya ihtiyacı olduğunu hissettim.

"Karma," dedi açıkça. "Barınakta gönüllü olmam gerektiğini hatırladım. Ona gittim ve o da aklımı başıma getirdi."

Neyse ki o zamanlar kaplanı vardı. Karma'ya bakmak Belli ki Macy'yi zor günleri atlatmasına yetecek kadar sakinleştirmiş.

Macy sözlerine şöyle devam etti: "Nicole ve Kylie de vardı. Çoğunlukla uzaktan iletişim kuruyorduk ama yeterliydi." "Rüyamın neden aniden değiştiğini merak ediyorum" demeden önce durakladı.

Başımı salladım, "Emin değilim bebeğim. Belki de gerçekten o helikopterde olmaman gerektiğine inanmaya başlıyorsundur."

"Kendime orada olmamamın bir nedeni olduğunu söylüyordum," diye paylaştı. "Leo'ya inanmak zorundayım. Bu yüzden kendimi asistanlığımın geri kalanına odaklanmaya ve mümkün olduğunca Karma ve arkadaşlarımla yanında olmaya zorladım."

Bana göre o gün ölmemesinin pek çok nedeni vardı, bunlardan en önemlisi de dünyanın onsuzluğa hazır olmamasıydı.

"Kaç hayat kurtardığını düşün," diye mırıldandım ona. "Yaptığın ve gelecekte yapman gereken tüm önemli şeyleri düşün. Kahretsin! Sensiz ne kadar zavallı olacağımı bir düşün. Sana ihtiyacım var Macy ve bu dünyadaki hiçbir şey beni tanışmamamız gerektiğine inandıramayacak."

Muhtemelen hayatım boyunca tek bir ifadeyi bundan daha fazla kastetmemiştim.

Macy Palmer benim olmalıydı ve hiç kimse Aksi halde bana.

Belki de bunu ona söylemek için çok erkendi.

Belki de onunla hissettiğim derin bağı anlamaya çalışmamın zamanı gelmemiştir.

Belki de *neden* birlikte olmamız gerektiğini tam olarak anlamamıştım.

Doğru olduğunu biliyordum.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim Leo," dedi pişman bir ses tonuyla. "Ama o rüyadan sonra tek istediğim sana yakın olmaktı."

Elimle saçlarını hafifçe okşadım ve başını göğsüme doğru çektim. "Gerçekten yatağıma girmenden şikâyet edeceğimi mi sandın?"

Üzücü şeyleri göğsünden atmaya başlamıştı.

Benimle zor şeyler, üzücü şeyler hakkında konuşuyordu.

Bir noktada, uzun süredir bastırdığı üzücü duygular ve olaylarla başa çıkması gerekiyordu.

Bana ihtiyacı olduğunda her zaman bana gelebileceğini bilmesini istedim, bu yüzden yatağıma tırmanmasının uygunsuz olduğuna dair tüm fikirlerini boşa çıkardım.

Çünkü öyle değildi.

Hiç de değil.

Yatağımda ben onu sikerken adımı haykırmasa bile.

Omzuma zayıf bir tokat attı. "Sen bir sapıksın, bu yüzden eminim bu durumun çok daha farklı olacağını hayal etmişsindir," diye alay etti.

"Yatağımda olman söz konusu olduğunda, alabileceğim her şeyi alırım," diye takıldım.

"Leo?" dedi usulca.

"Evet?"

"Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Karma'nın ölümü bittiğini sandığım pek çok duyguyu yeniden canlandırdı. O çılgın rüya gibi."

Macy'nin hâlâ iyileşmesi gereken pek çok eski yarası olduğunu hissediyordum ama her yeni şey su yüzüne çıktığında ben de orada olacaktım.

Tüm bunlarla yeterince uzun süre tek başına mücadele etmişti.

"Bana ihtiyacın olduğunda her zaman burada olacağım, Macy," diye cevap verdim boğuk bir sesle.

"Umarım öyledir," diye yanıtladı biraz korkulu bir sesle.

Belki "her zaman" ve "sonsuz kadar" artık inandığı kelimeler değildi, ama sonunda hiçbir yere gitmediğimi anlayacaktı.

"Kendimi daha iyi hissediyorum," dedi. "Belki de artık kendi yatağıma dönmeliyim."

"Uyu. Kal ve başka kötü rüya görürsen seni korurum," dedim ısrarla. "Sabah erkenden uçağımız var. Şimdi buradasın, gerçekten kaçmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Sanki gerçekten kaçmak *istiyormuşum* gibi mi?" diye mırıldandı uyukulu bir şekilde. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun Leo."

Yüzünü boynuma gömüp derin bir nefes daha aldığında neredeyse inliyordum.

"Uyu kadın," diye homurdandım, sabrımın tükenmeye başladığını biliyordum.

İnce.

Muhteşem kıcını okşamaktan ve nefis vücudunun her santimini keşfetmekten kıl payı uzaktaydım.

Beni durduran tek şey, bana henüz buna hazır olduğuna dair hiçbir işaret vermemiş olmasıydı ve şu anda onu becermeye ihtiyacım olduğundan daha çok bana güvenmesini istiyordum.

İç çekti ve sonra tam olarak istediğim şeyi yaparken nefes alış verişini yavaşladı.

Uyudu.

BÖLÜM 16

Macy

"Bu güzel özel jetle ikinci kez uçacağıma İNANAMIYORUM," dedim Leo'ya, satranç oyunumuzu beni jete bindirerek bitirmesini izlerken. Şah mat.

Birkaç saattir havadaydık ama Lania'ya varmadan önce uçmamız gereken daha uzun bir yol vardı.

Bana sıırttı. "İyi oynudu, ama bence sen gerçekten dikkat ediyor."

Kanepenin diğer ucundaki pozisyonumdan ona gülümsedim, satranç tahtası ikimizin arasındaydı. "Nasıl yapabilirim ki? Nesli tükenmiş bir vaşığı aramak için Akdeniz'e gidiyorum. Eninde sonunda kaybedecek değilim ya. Bence sen neredeyse yenilmez bir oyuncusun, ben ise en iyi ihtimalle vasatım. Kardeşim ve ben küçükken sadece eğlence için oynardık ve o zamandan beri fazla pratik yapmadım."

"Erkek arkadaşlarının çoğunun satranç oyuncusu olmadığını varsaymalı mıyım?" diye sordu satranç tahtasını tekrar bir araya getirirken.

Homurdandım. "Biz üniversitedeyken hiçbirinin satranç oynamakla ilgilenmediğini varsaymalısın. Bir kız öğrenci birliğinde olmama ve yarı zamanlı bir işte çalışmama rağmen mükemmel notlar almayı başardım, ancak kardeşlik erkekleri tamamen partilerle ilgiliydi. Üniversiteden sonra uzun vadeli kimse yoktu. Veterinerlik okulu vardı ve oyun zamanım bitmişti. Sana uzun zamandır düzenli bir erkek arkadaşım olmadığını söylemiştim."

"Sen de ister miydin?" Leo meraklı bir baritonla sordu.

Başımı eğdim ve cevap vermeden önce bir süre sorusunu düşündüm. "O kadar da özlediğimi sanmıyorum. Belki de doğru adamla tanışmadığım ve veterinerlik okuluna başladıktan sonra gerçekten çok meşgul olduğum içindir. Bir süre çıkmayı denedim ama sonra vazgeçtim. Çoğu erkek, sadece vahşi hayvanlarla ilgilenmek için yıllarca yüksek öğrenim görmek isteyen bir kadını anlamıyordu. Ayrıca veterinerlik okulunda benimle birlikte bekar ve ilgi çekici kimse yoktu."

"Anlardım," diye cevap verdi Leo ağırbaşlı bir şekilde.

Başımı kaldırdım ve gözlerimiz satranç tahtasının üzerinde kilitlendi.

Muhteşem mavi gözlerindeki ciddi ifade beni büyüledi.

Başımı yavaşça salladım ama bağlantımızı koparmadım. "O zamanlar seninle tanışmamıştım," dedim usulca, nefes nefese ve gergin hissederek.

"Daha gençken tanışmış olsaydık, okulunu ve tüm eğitimini bitirmeni beklerdim. Sırf daha fazla boş zamanı olduğu için başka biriyle birlikte olmaktansa, birlikte geçirebileceğimiz azıcık zamanı tercih ederdim," dedi kararlılıkla.

Tanrım! Başka bir erkek bunu söyleseydi saçma bir cümle olurdu ama Leo için öyle değil.

İfadesine tamamen inandım. Muhtemelen aldığı eğitimden dolayı onun için de önemliydi, o yüzden anladı.

"Ben de seni beklerdim," diye mırıldandım, bakışları hâlâ beni hipnotize ediyordu. "Eğer daha önce tanışmış olsaydık."

Bazı açılardan, belki de Leo ve ben birbirimizi bekliyorduk.

O, İngiltere'deki çalışmalarında.

Ben, veterinerlik okulunda ve sonra ihtisasımda.

Bu düşünce karşısında afalladım ve aniden göz temasını kestim. Ne düşünüyordum ki?

Ben ciddi ilişkiler yaşamam.

Leo'yla öylesine çıkıyordum; onunla evlenmiyordum.

Ona fiziksel olarak gerçekten ilgi duyuyordum ve bir insan olarak ondan çok hoşlanıyordum. Onunla vakit geçirmekten keyif alıyordum.

Olayları tekrar gözden geçirmeye ihtiyacım vardı.
Tesadüfen tanışmıştık, birlikte olmamız
gerekmiyordu.

Leo'nun devasa deri kanepeye geri dönüp yanıma oturmadan önce
satranç tahtasını oyunu tutmak için yapılmış masaya geri koymasını
izledim.

Bir kolunu belime doladı ve beni vücuduna çekti, ben de ona izin
verdim.

Kokusuna bayılırdım.

Onun sert vücudunun benim yumuşak vücudumu sarmasını seviyordum.
O bana yakın olduğunda hissettiğim doğruluk duygusunu seviyordum.

Belki sonsuza kadar böyle birlikte olamayacaktık ama bu adama yakın
olmak bağımlılık yapıyordu ve onu istemek kaçınılmazdı.

Yanına dizlerimin üzerine çöktüm ve kollarımı boynuna doladım. "Öp
beni, Leo?" Rica ettim.

Kaşlarını kaldırdı, ellerini belime koydu ve beni üzerine oturtana kadar
kaldırdı. "Belki de beni öpmenin zamanı gelmiştir," diye homurdandı.
"Eğer bir şey istiyorsan, gel ve al."

Bir şey ister misin?

Onu istiyordum ve o da bunu biliyordu.

"İstediğimin peşinden gitmeyeceğimi mi sanıyorsun?" diye sorarken
ona baktım. Sana baktığımda istediğim milyonlarca şey var," dedim
dürüstçe.

Kollarını iki yana açtı. "Almak için seninim. Hoşuna giden bir şey
görürsen, al."

Benimle oynuyordu ve ben de oyunu sevmeye başlamıştım.

Tişörtünü iki elimle kavradım ve nefesini dudaklarımda hissedene
kadar başımı eğdim. "Böyle mi?" Dudaklarımı cesurca onunkilerin üzerine
koymadan önce masumca sordum.

Leo da katıldı ama her zamanki gibi kontrolü ele almadı.

Ben de keşfetmeye devam ettim.

Ellerimi onun muhteşem saçlarına götürdüm ve parmaklarımı ipeksi
saç tellerine geçirdim.

Kulak memesini hafifçe ısırđım ve fısıldadım, "Çok güzelsin Leo. Gördüğüm her şey hoşuma gidiyor. Bu hepsini alabileceğim anlamına mı geliyor?"

Leo'nun aniden bedeni mi kaldırıp beni sırtüstü fırlattığını hissettiğimde irkildim.

Bir nefes daha alamadan üstümdeki ona bakıyordum.

Ellerini başımın yan tarafına koydu ve sonra beni öptü. Bu nazik bir kucaklama ya da alaycı bir dokunuş değildi.

Leo ağzımı sanki ona aitmiş ve çok uzun zamandır ondan ayrıymış gibi aldı.

Ona yapışmamı ve daha fazlası için yalvarmamı sağlayan bir vahşilikle yağmaladı ve talan etti.

Dudaklarımı serbest bırakıp ağzını boynumun derisinde gezdirirken "Leo," diye nefes nefese kaldım.

Tenimde tüylerim diken diken oldu ve her sahiplenici dokunuşun tadını çıkardım.

Aramızdaki temel bir şey az önce muazzam bir değişim geçirmişti ama bundan şikâyetçi değildim.

Onu çok uzun zamandır istiyordum.

"Evet," diye inledim başımı geriye atıp istediği her şeye erişmesine izin verirken.

Saçlarını avuçladım ve cinsel hisler beni ele geçirmeye başladığında nefes nefese kalarak ona tutundum.

"Seni hemen boşaltmayı ne kadar çok istediğimi biliyor musun? Şimdi mi?" Leo kulağımın dibinde törpüledi. "Ya da bu olurken seni izlemeyi ne kadar çok istediğimi mi?"

"Hayır," diye cevap verdim nefes nefese.

Kahretsin! Leo'yu hiç bu kadar dünyevi ve şehvet dolu görmemişim ama onun arzusu, tam olarak anlayamadığım bir arzuyla nefes nefese kalana kadar kendi ihtiyacımı besliyor gibiydi.

Leo gömleğimin eteklerini kavrayıp başımın üzerinden çekerek yere düşürürken itiraz etmedim. "Lanet olsun!" diye kısık sesle küfretti. "Neden

Bugünün ruh halini iyileştirme günü olduğu konusunda beni neden uyarmadın?"

Zihnimin ne dediğini anlayacak kadar çalışması bir an aldı. Ne dediğini anladığımda usulca, "Bugün oldukça uysallar," dedim.

İpeksi yumuşaklıkta, uyumlu bir iç çamaşırı giyiyordum. Sütyen beyazdı ve üzerinde o kadar ince fildişi dantel çiçekler vardı ki meme uçlarımı neredeyse hiç kapatmıyordu. Külotlar ise kığımın çok az bir kısmını kapatan güzel Brezilya külotlarıydı.

Bugün kadınsı hissetmek istiyordum, bu yüzden aşırı cinsel olmayan ama şehvetli bir şey seçtim.

Leo sonunda ön tokayı açıp çıplak göğüslerimi avuçlamadan önce ince, fildişi dantelin arasından sertleşmiş meme uçlarımın izini sürdü.

Aşırı donanımlı değildim ama Leo'nun hoşuna gidecek gibi görünüyorlardı.

"Siktir! Çok güzelsin Macy," diye inledi hassas uçlardan birini ağzına almadan hemen önce.

"Oh, Tanrım," diye inledim, sert tepeleri hiç acımadan ısıırıp okşarken. "Evet."

Bir meme ucuna aynı şehvetli saldırıyı sürdürdü ve parmaklarını kullandı

Neredeyse aklımı kaçırana kadar diğer meme ucumu koparıp okşamaya devam etti.

Başım deriye çarpıyor, bacaklarımı Leo'nun beline doladığımda vücudum alevler içinde kalıyordu. "Sana ihtiyacım var, Leo. İhtiyacım var..."

Leo aramıza girip kapıyı açınca sesim kesildi.

"Sana dokunmam gerek, Macy." derken kotumun düğmesini ilikledi ve fermuarını indirdi.

Başımı hevesle salladım. "Evet. Lütfen."

Kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirebilmek için dizlerinin üzerinde geriye doğru çekilirken inledim.

Dizlerime geldiklerinde durdu ve öylece baktı. "Çok güzel külotlar," dedi yırtıcı bir bakışla. "Şu anda onları yırtıp kafamı kalçalarının arasına gömmeyi ne kadar çok istediğimi biliyor musun?"

Oral seks geçmişte benim için hiç iyi gitmemişti. Çoğu erkek bir kadına oral seks yapmaktan heyecan duymazdı ama Leo'nun coşkusuyla ağzını üzerimde hissetmek için can atıyordum.

Leo kısmen traşlı amımı ortaya çıkarana kadar külotu yavaşça indirdi.

Küçük bir iniş şeridi olarak buklelerimden küçük bir parça bırakmışım ama onun dışında çıplaktım.

Serin hava çıplak tenimin üzerinde gezinirken titredim.

"Leo, lütfen," diye yalvardım, ateşli bakışları bana tam olarak ne istediğini söylerken vücudum böyle savunmasız bir pozisyonda yatmaktan yanıyordu.

Benim de aynı şeye ihtiyacım vardı.

Gözlerimi kapattım ve ürperdim. "Becer beni, Leo."

Başparmağının klitorisimi bulana kadar yarığımın arasında gezindiğini hissettiğimde nefesimi içime çektim.

"Benim için çok ıslaksın, Macy," dedi Leo sıkıca. "O zaman sik beni," diye inledim.

Geri geldi ve beni öptü, parmakları hala amımla oynuyordu.

Dilim onunkine dolanırken altında kıvrandım, kalçalarım kalktı, Bana verdiğinden daha fazlası için yalvarıyordum.

Sonunda dudaklarımı serbest bıraktığında sert, hassas meme uçlarım hâlâ çıplaktı ve gömleğini aşındırıyordu.

O kadar uyarılmışım ki kendimi ham ve inanılmaz derecede muhtaç hissediyordum.

"Leo, lütfen. Lütfen," diye yalvardım bir gram utanç duymadan.

Bu adam ben hissizleşene kadar bedenimle oynayabilirdi.

"Sakin ol tatlım," diye yatıştırdı dişleri kulak mememi ısırmadan hemen önce. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"O zaman ver onu bana," diye nefes nefese

kaldım. "Şimdi. Becer beni." "Yapamam," diye homurdandı.

"Neden?" diye sordum. Leo klitorisime doğrudan baskı uygularken vücudum bir çılgınlığa dönüştü ve bana olduğum yoğun uyarımı vermeye başladı.

Özlem.

"Çünkü seni şimdi becerirsem, daha fazlasını isteyeceğim, Macy. Artık sıradan randevular yok, birbirimizi bu kadar çok görüp görmememiz gerektiğine dair şüpheler yok. Sadece sen, ben ve ne istediğimizle ilgili ciddi bir ilişkimiz olacak. İkimiz de tam olarak ne istediğimizi bilirken birbirimize eziyet etmek yok. Seni tekrar becermemi istemeden önce istediğinin bu olduğundan emin olmalısın. Çünkü seninle sıradan bir seks yapamam, güzelim."

Sözleri beynime kazınırken kalbim hızla çarpıyordu.

Ciddi bir ilişki yaşayamazdım.

Neden böyle bir şey istediğini anlamama rağmen ona tam olarak istediğini veremedim.

İkimizin paylaştığı çılgın bağ nedeniyle *daha fazlasına* ihtiyacım olduğunu anladım.

"Leo, sana veremem-"

"Önemli değil," dedi kısık bir sesle.

Parmakladığı hassas sinir demeti üzerindeki hareketlerini hızlandırdı ve neredeyse korkutucu bir şiddetle doruğa ulaştığımı hissettim.

Leo beni tamamen çıldırtan o seksi İngiliz aksanıyla, "Benim için gel, Macy," dedi. "Seni izlemek istiyorum. Tam olarak istediğin şeyi aldığını görmek istiyorum."

İhtiyacım olan her şeyi almam için beni davet ediyordu ve ben de aldım.

Bacaklarımı beline daha sıkı doladım, kalçalarımı kaldırarak göbeğimi eline bastırdım.

"Daha fazla," diye yalvardım, orgazmım ortaya çıkmaya başlamıştı. Bana daha fazlasını verdi.

Parmakları daha sert, daha hızlı okşadı ve zevk o kadar yoğunlu ki içim parçalandı.

Kısa tırnaklarım kaslı pazularına batarken "Leo," diye bağırdım. "Leo, bu çok iyi hissettiriyor."

"Asla çok iyi değildir, bebeğim," dedi aç bir şekilde ağzı benimkine inmeden önce.

Orgazmım beni sarsarken beni sert ve tutkulu bir şekilde kucakladı, sonra geri çekildi ve o kadar sert boşalırken yüzümü izledi ki yaşayacağımdan tam olarak emin değildim.

Sonunda doruk noktamdan aşağı inmeye başlayana kadar klitorisimdeki yoğun uyarımı durdurmadı.

Bundan sonra, başparmağının hassas tomurcuğu kızdırmasına izin verdi, her parçayı sıktı
aşağı inerken vücudumdan alabileceği zevki.

Leo kulağıma saçma sapan sevgiler mırıldanırken nefes nefese kalmış, hareket edemez halde yatıyordum.

Bana ne kadar güzel olduğumu, ne kadar tatlı, ne kadar seksi, ne kadar mükemmel olduğunu söyledi.
Öyle olduğumu sanıyordum.

Sonra ayağa kalktı ve hızlıca "Geri döneceğim" diyerek yatak odasına doğru yöneldi.

Düşün açıldığını duydum ve Leo'nun neden gittiğini hemen anladım.

Tamamen doymuştum.

Tek başına iniyor olması önemli olmamalıydı.

Yine de eylemde, içinde boğulduğum tensel uyuşukluğu delip geçen bir boşluk vardı.

Tanrım! Onunla birlikte olmayı neredeyse bir sonraki nefesimden daha çok istiyordum ama Leo'nun istediği bağlılığı gösterebilir miydim?

Sorun karşılıklı ihtiyaç değildi. Öyle olsaydı, hemen orada olurdum ve Git.

Hâlâ kendime bu soruyu soruyordum ki, o sadece bir çift
boxer külotumu, kot pantolonumu ve sütyenimi çıkardım ve uyku tişörtümü başımın üzerinden geçirdim.

Beni kaldırıp yatak odasına götürürken kollarımı boynuna doladım.

Uyku saatimizi Akdeniz saatine uydurabilmek için uyumamız gerektiğini bildiğimden ona sarılırken iç çektim.

Leo'nun nefes alış verişinin temposunun, kolları bedenime sıkıca sarılmış halde uykuya dalarken düştüğünü duydum.

Bedenim tatmin olmuştu ama zihnim hala meşguldü, bu yüzden onu rüyasız bir uykuya takip etmem normalden çok daha uzun sürdü.

BÖLÜM 17

Leo

"Y Burada rahat etmeniz için gereken her şeye sahip olduğunuzdan EMİN MİSİNİZ, dostum?" Prens Nick hepimiz ayağa kalkarken sordu

ana kampımızda. "Burası oldukça uzak."

Helikopterle on beş dakika önce gelmiştik.

Nick bizimle birlikte Kuzey Lania'ya gelmeye karar vererek beni şaşırtmıştı.

Uçağımın indiği başkentteki sarayda onunla ve babasıyla yediğimiz öğle yemeğinden sonra bunu kesinlikle beklemiyordum.

Anlaşılan Nick bu keşif gezisini çok ciddiye alıyordu ve ihtiyacımız olan her şeyin temin edildiğinden emin olmak istiyordu.

Macy'nin uzun bir helikopter yolculuğunun gerekliliği konusunda biraz şaşırmış olduğunu biliyordum.

Muhtemelen bunu ona gelmeyi kabul etmeden önce söylemeliydim ama Nick bu bölgede başka bir hava aracının inebileceği hiçbir yer olmadığı için bir helikoptere ihtiyaç olduğundan bahsettiğinde yüzünü görene kadar noktaları birleştirmemiştim.

Hakkını yemeyelim, gemiye tırmanmış ve başlangıçta elimi o kadar sıkı tutmuştu ki neredeyse o uzvumdaki kan dolaşımını kesecekti.

Daha sonra, büyük bir helikopter olduğu için rahatlamış görünüyordu ve yolculuk son derece yumuşaktı.

Sonunda, yolculuktan keyif almış gibi görünüyordu.

"Kesinlikle hazırız," diye onu temin ettim.

Dürüst olmak gerekirse, Nick aşırıya kaçmıştı ve ihtiyacımızdan çok daha fazlasına ve beklediğimden çok daha fazlasına sahiptik.

On ayak tavanlı ve yürümek için bolca alanı olan son derece büyük iki uyku çadırı kurmuştu. Çadırlarda büyük hava yatakları ve küçük masalar bulunuyordu.

Ayrıca, geçici bir laboratuvar ve küçük bir mutfak için mükemmel olabilecek ekipmanlar için birkaç uzun masanın bulunduğu birkaç gölgelik çadır da vardı.

Ayrıca bir kamp duşu ve diğer olanaklar da vardı. beklemiyordum.

Nick düşünceli bir ifadeyle, "Bu bölgede neredeyse hiç zaman geçirmediğim," dedi. "Küçük bir çocukken bile işgal altındaydım ve başkentte olup bitenlerle o kadar meşguldüm ki kuzeyi keşfetmek için buraya pek gelmedim."

Macy Nick'e gülümseyerek, "Burası çok güzel," dedi. "Leo ile buraya gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

Nick de Macy'ye sevimli bir gülümsemeyle karşılık verdi. "İstediğin her yere davetlisin.

Lania'yı istediğin zaman misafirim olarak kabul edebilirsin."

Macy kampta dolaşırken Nick'e dirsek attım. "Cazibeni biraz azalt dostum," diye homurdandım.

Küçük piç bana sırtıttı. "Kendini biraz güvensiz mi hissediyorsun Leo?"

"Seni ilgilendirmez," diye alçak sesle cevap verdim, böylece Macy beni duyamadı.

"Lanet olsun! Geri çekil," dedi Nick kayıtsızca. "Ben hiçbir zaman başka bir erkeğin kadınına dokunan bir erkek olmadım. Sadece ikinizin de hoş karşılandığınızı hissetmesini istedim."

"Kendini aşmışsın," dedim, onu boğmak istediğimi biraz daha az hissederek. "Sahilde turizm işleri nasıl gidiyor?"

"Beklediğimden daha iyi," diye yanıtladı Nick. "Şehri çevreleyen plajlar dünyanın en güzel plajlarından bazıları. Muhteşem tüplü dalış ve şnorkelle dalış yapmak isteyen insanlar için de popüler bir yer olmaya başladık. Hiçbir şeyin bir gecede gerçekleşmeyeceğini biliyordum ama Lania

Yavaş yavaş çok cazip bir turizm merkezi haline geliyor ve bu da pek çok insanımızın iyi bir yaşam sürmesine yardımcı oluyor."

Başımı salladım. "Planlarının iyi gitmesine sevindim."

Nick'in bir veliaht prens olduğunu hatırlamakta zorlandığım zamanlar olsa da, konumuna alıştığı için mutluydum.

Üzerinde bir kot pantolon, bir polo tişört ve ayağında iyi kullanılmış bir çift spor ayakkabı vardı.

Normal bir İngiliz gibi yürüyor ve konuşuyordu, ancak gerçek unvanı çok uzaktı

İngiltere'deki çoğu unvandan daha yüce.

Nick omuz silkti. "Hiçbir şey tam olarak yolunda gitmedi. Hayatımın büyük bölümünde uzakta olduğum için herkes beni veliaht prens olarak kabul etmiyor ama işler yavaş yavaş iyiye gidiyor. İstedğim saygıyı görmek için ne kadar mücadele etmem gerekse de buradaki yerimi alacağım."

"Sabırlı ol Nick," diye öğüt verdim. "İnsanlar yola gelecektir. Lania son birkaç yılda pek çok değişiklik yaşadı."

"Tahmin edebileceğinden de fazla," diye mırıldandı Nick. "Ve ben beklerdim ki

kendimi kanıtlamak zorundayım. Babam akli başında olduğu nadir anlarda, işlerin yoluna girmesine yardımcı olması için statü sahibi bir Lanianlı kadınla evlenmem gerektiğini düşünüyor ama insanların beni kabul etmesine yardımcı olmak için görücü usulü bir evliliği kabul etmem mümkün değil. Bu ya benim başarılarımla olacak ya da hiç olmayacak."

"Burada görücü usulü evlilik yapıyorlar mı?" Merakla sordum.

Nick başını salladı. "Benim yönetimim altında kesinlikle caydırıcı olacak ama babamın neslinde bu çok kabul gören bir uygulamaydı. Annemle babam görücü usulüyle evlenmişti. Neyse ki birbirlerini severek büyüdüler. Ben bu riski almak istemiyorum."

"Seni suçladığımı söyleyemem dostum," diye dert yandım.

"Peki ya sen?" Nick sordu. "Geleceğinde evlilik görüyor muyum? Dylan evliliğe adım atmaya hazır gibi görünüyor. Sen gelmeden hemen önce onunla konuştum."

"Dylan kesinlikle benden önce bu adımı atacak," diye onu bilgilendirdim. "Macy ve ben hâlâ... bazı şeyleri çözmeye çalışıyoruz."

Bazı açılardan, Macy'nin teklifini kabul etmediğim için hâlâ kendi kışıma tekme basıyordum. Aramızdaki fiziksel çekimi keşfetmeye tamamen istekliydi ama bunun asla yeterli olmayacağını biliyordum.

Onunla değil.

Sadece cinsel bir ilişkiden çok daha fazlasını keşfetmek istediğimde değil.

Sadece bir sikişten fazlasını istediğimde değil.

Ne istediğimi biliyordum ve menfaatleri olan arkadaşlar ya da menfaatleri olan gündelik flörtler radarımda bile değildi.

Nick sırtımı sıvazlarken şöyle dedi: "Her şeyi yoluna koyacaksın. Hiçbir şey olmasa bile, burada biraz yalnız zaman geçireceksin. Yani, gerçekten yalnız. Etraftaki en yakın şeyin yürünebilecek mesafede olmayan bir balıkçı köyü olduğunun farkındasın değil mi?"

Omuz silktilim. "Alıştım artık. Sadece bizi almak için buraya döndüğünden emin ol.

yukarı."

Nick başını salladı. "Ben çıkıyorum. Bu akşam bir sözüm var. Bu akşam bir sözüm var.

İhtiyacınız olursa uydu telefonları. İyi şanslar. Lanian vaşacağını bulursanız benim için çok anlamlı olur. Halkım çok şey kaybetti. Vaşığı geri almak Lanialılara kutlayacakları bir şey verecektir."

"Elimden geleni yapacağım Nick, ancak kesin bir kanıt elde edersem, onları korumanın bir yolunu bulmaya hazır olmalısın. İhtiyacın olursa yardım için ekibimi gönderebilirim."

"Bu koruma neye benziyor olabilir?" Nick düşündü.

"Duruma göre değişir," diye açıkladım. "Eğer önemli bir nüfus varsa, yeniden çoğalabilmeleri için korunmaları gerekebilir. Eğer yoksa, iyileşmeleri için yardıma ihtiyaçları olabilir. O köprüye geldiğimizde geçeceğiz. Şu anda sadece hâlâ hayatta olduklarına dair kanıt ihtiyacımız var."

Nick başıyla onayladı. "Yardımcı olabileceğim bir şey olursa beni arayın."

Macy geri döndü ve biz de Nick'le birlikte helikopterin beklediği açıklığa doğru yürüdük.

Nick'in elini sıktım ve Macy ona sarılırken dişlerimi sıktım.

Hay sikeyim! Kendimi kaybediyordum. Başka bir adamın ona dokunduğunu görmeye bile dayanamıyordum, kötü bir şey olmadığını bilsem bile.

Nick'in helikopterinin havalanması ve uçup gitmesi uzun sürmedi.

Kampa dönmeye başladığımızda Macy, "İlginç bir gündü," dedi. "Az önce bir veliaht prense sarıldığıma inanamıyorum. Nick gerçekten iyi bir adam ve çok alçakgönüllü."

"Helikopter konusunda seni uyarmadığım için özür dilerim, Macy. Kaza nedeniyle helikoptere binmekte tereddüt edebileceğini hiç düşünmemiştim," dedim pişmanlıkla.

Başını iki yana salladı. "Daha önce de bir tanesine girmiştim. Bunu tekrar yapabilmek için kendimle küçük bir moral konuşması yapmam gerekti. Gerçekçi olmak gerekirse, bir uçağın içinde uçmanın nispeten güvenli olduğunu biliyorum."

"Korku her zaman mantıkla ortadan kalkmaz," diye hatırlattım ona.

"Ben iyiyim," dedi kararlılıkla. "O yoldan geçmeye hâlâ korkuyor olsaydım sana söylerdim. Konu sen olunca, ağzımı açıp aklıma geleni söyleyiveriyorum."

Ona sıırıttım. "Kendini tutmamana sevindim."

Gözlerini devirdi. "O konuda endişelenme."

"O zaman belki dün gecedten sonra iyi olup olmadığını bana söylersin," diye önerdim.

Bütün gün onun jette olanlardan rahatsız olup olmadığını merak etmişim.

Bu sabah kalkmış, duş almış -ne yazık ki birlikte değil- ve ikimiz de kahvelerimizi içtikten kısa bir süre sonra inmiştik.

Günün geri kalanında misafirlerimiz vardı, bu yüzden ilk kez gerçekten konuşabildik.

Kampımızın ortasına geldiğimizde bana döndü. "Sanırım bunun benim için iyi olduğunu biliyorsun. Aramızda bir şeyler var Leo. Daha önce hiç böyle bir kimya deneyimi yaşamamıştım. Sadece tatmin olduğumdan emin olmak için mümkün olan her şeyi yaptıktan sonra tamamen yalnız kalman konusunda ne hissettiğimden emin değilim. Bu pek adil bir takas değildi."

Onu terk ettiğimde tam olarak ne yaptığımı bildiğinden kesinlikle emindim.

Kendimi bir tür rahatlama bulmaktan alıkoyamıyordum ve Macy bana daha fazlasını vermeye bu kadar istekliyken kendime güvenmiyordum.

Onun bu kadar sert boşalmasını izlemek oldukça etkileyiciydi. "Ne yapmamı tercih edersin?" diye sordum.

"Sana dokunmama izin vermeni tercih ederim," diye cevap verdi. "Seni tercih ederim beni de duşa götür."

"O zaman ne olacağı hakkında bir fikrin var mı?" diye gürlerken yumruklarımı sıktım. Seni istiyorum, Macy. Bu gerçeği hiç saklamadım. O güzel kışını çırılçıplak soyup duş kabininin duvarına dayardım."

"Ve bu benim için sorun olmazdı," diye öfkeyle karşılık verdi. "Ben de seni istediğimi açıkça söyledim. Tanrı aşkına, beni becermen için sana yalvardım."

Hay sikeyim! Kararımı ikinci kez düşünmeye başlamıştım. Belki de olmasına izin vermeliydim.

Belki de birbirimizin içinde o kadar kaybolurduk ki birimiz ilişki *asla* bir sorun haline gelmezdi.

Belki bir taahhüt daha sonra gelebilir...?

Lanet olsun!

İlerlemek istememiştim çünkü Macy'nin derinlerde bir yerde hâlâ kırılğan bir parçası olduğundan şüpheleniyordum.

Belki de içgüdüselde çünkü Macy'nin Karma'nın ölümüne ne kadar üzüldüğünü görmüştüm.

Ayrıca bir iki kez, oğlunun ölümü üzerine benim omzumda ağlamıştı. Ailesi.

Ancak, bu olayların hala içinde gömülü olan yoğun ıstırabın yanında hiçbir şey olduğundan şüpheleniyordum.

Belli ki, hiçbir zaman tam olarak yas tutmasına ya da olanlarla başa çıkmasına izin vermemişti.

Üstesinden gelmiş ve hayatta kalmıştı ve ben onun gücüne hayranlık duyuyordum, ancak trajedinin onda yarattığı hasarı tamamen iyileştirebileceğine inanmakta tereddüt ediyordum.

Belki de bu konuda tamamen yanılıyordum ama ona tatmin edici bir sikişten başka bir şey sunmayarak daha fazla zarar vermek istemedim. Özellikle de daha fazlasını istediğimi zaten biliyorken.

Batırmış mıydım?

İlişkinin Macy'nin istediğı gibi gitmesine izin mi vermeliydim?

O mu?

"Bence bu kararını yeniden gözden geçirmelisin," dedi sessizce. sırt çantasıyla çadırlara doğru yürüdü.

"Belki de haklısın," dedim geri çekilen figürünün ardından, bu sözleri duyması için çok geç olmasına rağmen.

BÖLÜM 18

Macy

I Sonraki birkaç günü Leo ile birlikte iz kameraları kurarak ve Lanian biyologlarının bulduğu genel alanı keşfederek geçirdi. izler.

Kedilerin hâlâ var olduğuna dair çok daha fazla iz ve başka kanıtlar bulmak zor olmamıştı.

Vaşağa çok benzeyen tonlarca dışkı örneği almıştık. Kaka ve bu gezide bir Lanian vaşağına rastlamama ihtimalimize karşı birkaç kıl tuzağı da kurmuştuk.

Kıl ve dışkı DNA testine tabi tutularak hayvanların hâlâ hayatta olduğu, Lania ormanlarına dışkıladığı ve kıl bıraktığı kanıtlanabilir.

Gerçi henüz kedinin kendisini görememiştik ama göreceğimize dair umut doluydum.

Sessiz bir anlaşma gibi, Leo ve ben buradaki görevimize odaklanmak için seks konusundaki tartışmamızı geride bırakmıştık.

Leo kendi çadırında, ben de benimkinde uyudum.

Çoğunlukla ilişkimiz medeni ve arkadaşça kaldı, ama beni bir fişek gibi patlatmadan önce olduğu kadar kaygısız değildi.

Altta yatan gerilime rağmen, çok iyi bir ruh haline bürünmüştüm Lania'nın güzelliği ve son derece ılıman hava her gün beni daha da heyecanlandırıyordu. "Bak Leo," dedim heyecanla oyun yolunda çömelirken

daha fazla kamera kurmak için yürüyorduk. "Daha fazla iz."

Lanian vaşağı tarafından yapıldığını ikimizin de bildiği izlere bakmak için yanıma çömeldi.

"Her yerdeler," diye yanıtladı Leo. "Sadece bu da değil, çok sayıda tavşan gördük, bu yüzden tavşan nüfusunun sağlıklı olduğunu biliyoruz. Bir kedi görmemiz uzun sürmez. Vaşaklar sadece çiftleşmek için bir araya gelen yalnız hayvanlardır, bu yüzden bu kadar çok iz görmemiz cesaret verici. Bunun farklı kediler anlamına geldiğini umuyorum çünkü izlerin hepsi çeşitli boyutlarda gibi görünüyor."

"Henüz hiç in görmedik," diye hatırlattım ona.

"Muhtemelen kameraları yerleştirmek için av izlerini takip ettiğimiz içindir," diye cevap verdi. "Bu inler gizli olacak. Tüm hayvanların tatlı suya ulaşmak için takip ettiği yollardan uzakta olacaklar."

Ana kampımızdan bir mil kadar uzakta küçük bir göl vardı ve dağın eteklerinde bu tatlı suya giden av patikaları keşfetmiştik. "Haklısın," diye onayladım doğrulurken. "Sanırım ben sadece Heyecanlıyız çünkü zaten burada olduklarına dair çok fazla kanıt bulduk."

Leo sırtarak yanıma geldi. "Merak etme. Onları bulacağız. Bu muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en kolay keşif gezilerinden biri olacak. İşaretler her yerde. Önce tüm zemin çalışmalarını yapmamız gerekiyor ama yarın ya da ertesi gün bazı kör noktalarda oturup onları doğrudan tespit edip edemeyeceğimizi görmeye başlayacağız."

Ona gülümsedim, hiçliğin ortasında ne kadar rahat görüldüğüne bakarken heyecanım neredeyse elle tutulabilirdi.

Leo kendi ortamındaydı ve bu ortam ona rahat bir eldiven gibi uyuyordu.

O kadar formdaydı ki muhtemelen terlemeden kilometrelerce yürüyebilirdi ama beni beklemekten ya da benimkine uymak için hızını yavaşlatmaktan hiç şikayet etmedi.

Üzerinde bir çift haki yürüyüş pantolonu, yürüyüş botları ve ormana uyum sağlaması için nötr renkte uzun kollu bir tişört vardı.

Leo yanımda getireceklerimi seçmeme yardım ettiği için ben de benzer şekilde giyinmişim.

Leo, "Yanımda getirdiğim her iz kamerası için iyi bir nokta bulduk," dedi. "Işık kaybediyoruz. Kampa dönmeye hazır mısınız? Sonra

Kızılötesi drone'u kaldırıp bölgede ne kadar gece faaliyeti olduğunu görebilirim."

Kızılötesi drone'u çalışırken görmek gerçekten ilgimi çekti.

Bize orada tam olarak ne olduğunu söyleyemezdi, ancak hangi hayvanları görebileceğimizi boyutlarına ve hızlarına bakarak tahmin edebilirdik.

Leo'nun biraz mesafeli tavrından dolayı kendimden nefret ederek onun yanında yürümeye başlarken başımı salladım.

Daha önce olduğu kadar savunmasız olmaması benim hatamdı. Cinsel tatminin nasıl olması gerektiği konusunda küçük bir anlaşmazlık yaşamıştık.

Son iki gün boyunca Leo'nun şartlarını kabul edemeyeceğim konusunda kendimi defalarca sorgulamıştım.

Tanrım! Ona istediğini vermek *istemiyor değilim*, ama bir yanım aramızdaki bu şeyi sıradan bir flört ya da arkadaşlıktan başka bir şey olarak adlandırmaya başlamaktan hâlâ korkuyordu.

Ama dürüst olmak gerekirse... zaten özel değil miydi?

Çıkmak istediğim başka bir erkek yoktu ve Leo ile görüştüğümüz sürece asla başka biri olmayacaktı.

Her şeyden önce, dünyada Leo Lancaster gibi başka bir adam yoktu.

İkincisi, çok uzun zamandır çıkmayı deneyecek kadar istediğim tek erkek oydu.

Yani teknik olarak, özel bir ilişki olacaktı. Bu yeterli miydi?

Leo için yeterli olur mu?

Sadece tek eşli olduğumuzu mu bilmek istiyordu?

Dürüst olmak gerekirse, bu ayrıcalığı istediği için onu suçlayamazdım, *yine de benimle* bunu istediği için hayrete düşmüştüm.

Artık çocuk değildik ve bir erkekle yatıyorsam, onun da başka kadınlarla birlikte olmasını istememin mümkün olmadığını biliyordum.

O ve ben birlikte soyunduktan sonra resimde başka bir erkek olacağını gerçekten düşünüyor muydu?

Bu benim için mümkün bile değildi.

Evet, "paylaşmak yok" şeyini kolayca yapabilirdim. Peki Leo'ya bunu söylemekte neden bu kadar tereddüt ettim?

Oh, evet. Bu doğru. İlişkiler beni çok korkuttu ve uzun süreli bir kadın değildi.

Görünüşe göre, Leo Lancaster hayatıma girdiğinde bunu yarı yarıya unutmuştum.

Leo'yla yatıp sonra da çekip gitmek ya da onu tedavi etmek istemedim. sıradan seks gibi. Aramızda bir arkadaşlık ve ikimizin de tam olarak anlayamadığı o çılgın bağ da vardı.

Görünüşe göre, o da aynı şekilde hissediyordu.

Peki, bunu kabul etmek benim için neden bu kadar zordu? Muhtemelen aşırı tepki vermiştim.

Eğer onun ciddi bir ilişkiden anladığı sadece ikimizin birbirimize saygı duyması ve cinsel bir ilişki içinde olduğumuz sürece başkalarıyla görüşmememiz olsaydı, bununla başa çıkabilirdim.

Kampa yaklaştığımızda Leo, "Eğer kullanmak istersen kamp duşu hazır olmalı," dedi. "Daha önce kullandıktan sonra suyu doldurdum. Sanırım Nick burada bütün bir yıl kalmaya yetecek kadar su bıraktı."

İnlemek istedim.

O duşu istemediğimden değil ama o lanet olası kamp duşunun benden nefret ettiğine yemin edebilirim. Çok uzun süren düzgün bir su akışı elde edemiyordum.

Su sıcaktı çünkü güneş enerjisiyle çalışıyordu ve burada sıcak hava ve güneş ışığı bol miktarda vardı. Burada güneş enerjisiyle çalıştırabileceğimiz her şey güneş enerjisiyle çalışıyordu. Küçük kamp ocağı ve fırın propanla çalışıyordu ama kullandığımız küçük buzdolapları bile yedekli güneş enerjisiyle çalışıyordu.

Her gün duş alabilme imkanına sahip olmak güzeldi. Kamp duşu biraz sinir bozucuydu.

"Teşekkürler," diye cevap verdim sonunda.

Oh, kahretsin, eğer bir damla sudan daha fazlasını almanın bir yolu olsaydı, sonunda aptal duşu çözerdim.

Şu anda yaşadığım harika şeylerin yanında bu küçük bir sorundu.

Lania'daki dağ ve orman manzaraları nefes kesiciydi ve Lanian vaşacağını arayışımız şimdiye kadar yaptığım en heyecan verici şeydi.

"Duşa girmek istersen akşam yemeği için bir şeyler hazırlamaya başlayayım. Buzdolabında ızgarada yapabileceğim birkaç şey var," diye teklif etti Leo.

Onlarca kilometre boyunca başka kimse olmadığı için, uyku çadırlarının arkasına kurulan açık hava duşundan başka bir şeye ihtiyaç yoktu.

"Tamam, uzun sürmez," dedim ona, temiz kıyafetler almak için çadırıma doğru ilerlerken. Eğer duş alırsam, kirli kıyafetleri tekrar vücuduma giymek istemezdim.

Çamaşırları yıkayabilmemizin tek yolu elde yıkamak ve kurutmak için Akdeniz esintilerini kullanmaktı, ama işe yaradı.

Kampta giymek için temiz bir şeyler ve bir havlu aldıktan sonra, büyük uyku çadırlarının arkasına koştum ve kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Vahşi doğada çıplak olma konusundaki tereddütlerimi aşmıştım.

Bölgedeki hayvanların hiçbiri kıyafetimle ilgilenecek gibi değildi.

Soyunurken ılık esinti tenimi öptü. Bu özel duşun kabini olmadığından şikayet edecek değildim. Doğal güzelliklerle çevrili olmak çok muhteşemdi.

Söz verdiği gibi, Leo devasa duş çantasını tepesine kadar doldurmuştu ve cildimi ve saçlarımı ıslatırken küçük su akışı güzel ve sıcaktı.

Biyolojik olarak parçalanabilen sabuna uzandım ve önce vücudumu temizledim, Prens Nick'in gerçekten her şeyi düşünmüş olmasına minnettar oldum.

Garip bir şekilde durulandıktan sonra, doğada çözünebilen şampuanı almaya giderken tereddüt ettim.

Saçımı durulamak muhtemelen vücudumdaki sabunu temizlemek için yeterli suyu yavaşça almaktan biraz daha zahmetli ve zor olacaktı.

Saçımı yapmak için gerçekten biraz daha hacme ihtiyacım vardı.

Kahretsın! Sırf uygunsuz olduğu için saçımı yıkamadan duş almayacağım.

Elime bir topak şampuan alıp saçlarımda gezdirmeye başlarken iç çektim. Önümüzdeki bir ya da iki hafta boyunca kirli saçlarla dolaşacak değildim.

Sadece vücudumu ve saçlarımı temizlemek için sabırlı olmam gerekecekti.

Köpüklendikten sonra ayak pompasına bastım ve ardından başlığı çalıştırdım. Su salyangoz hızıyla saçlarıma damlıyordu.

"Kahretsın! Kahretsın! Kahretsın! Kahretsın!" Küfür ettim.

Belli ki bu biraz zaman alacaktı.

BÖLÜM 19

Leo

I Macy'nin yüksek sesle ve sinirli bir şekilde küfrettiğini duyduğumda sırt çantamdan günün erken saatlerinde göl kenarında bulduğum yabani meyveleri çıkarıyordum:

Kahretsin! Kahretsin! Lanet olsun!

Son kalan yaban çileklerini bir kaba atarken telaşlansam mı yoksa biraz eğlensem mi bilemedim.

Sinirli küfürünü takip eden küçük bir çığlık duyduğumda karar verdim Muhtemelen araştırmalıyım.

"Macy?" Çadırımın kenarında dururken seslendim. "İyi misin?" "Şu lanet olası kamp duşu yüzünden," dedi sinirli bir ses tonuyla. "Duş alamıyorum. doğru çalışması için."

Evet, onu daha önce de çıplak -ya da neredeyse çıplak- görmüştüm ama eğer onun için sorun değilse duşunun ortasına adımımı atmayacaktım. "Girmek için izniniz var mı?" Ses tonumdan mizahı uzak tutamayarak sordum.

Uzun bir iç geçirdi. "Sanki hepsini daha önce görmemişsin gibi."

Aslında tamamını görmemiştim ama iddiasına itiraz edecek değildim.

Köşeyi döndüğümde hayatımda gördüğüm en büyüleyici manzaralardan birini gördüğümde yüzümdeki gülümsemeyi engellemeye çalıştım.

Macy Palmer giyinikken çok güzeldi.

Üzerinde hiçbir kıyafet yokken daha da muhteşemdi.

Çıplak vücuduna pervasızca bakarak otuz birci olmamaya çalıştım ama görmezden gelmek kolay değildi.

"Neyin var?" Yanında durduğumda sordum.

"Su akışı berbat," diye beni bilgilendirdi. "Bir kafa dolusu şampuanım var ve alabildiğim tek şey bir damlama. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum. İnternete girip sorun giderebileceğim bir şey değil."

Ayak pompasına bastı ve sonra bana ne demek istediğini göstermek için başlığı uzattı.

Yüzünden şampuan aktığı için derme çatma duş başlığından küçük bir su akarken gözleri hâlâ kapalıydı.

Lanet olsun! Sinirli olduğunda bile muhteşem bir görüntüsü vardı. Yanaklarından şampuan akıyordu.

Başlığı elinden alırken sırttım, elimi omzuna koydum ve onu ayak pompasından uzaklaştırdım. "Hazır mısın?" diye sordum.

"Dün," diye cevap verdi sertçe.

Torbadaki basıncı arttırdım ve su fişkirirken başlığı başının üzerinde tuttum.

"Aman Tanrım," diye inledi ellerini kaldırıp saçlarını durulamaya başlarken. "Düzgün bir su akışı elde etmek mümkün."

"Ben suyu tutayım, sen de saçını durula," dedim, Macy'nin ne kadar kıvrımlı bir kıcı olduğunu fark etmemeye çalışarak.

Tamam, belki de bakıyordum, bu da beni muhtemelen bir otuzbirci yapıyordu.

Fırsatım varken bu muhteşem kadına göz atmamak için lanet bir aziz olmam gerekirdi.

Ve ben kesinlikle azizliğe hazır değildim. "Bu harika," dedi inleyerek.

"Neden sadece bir damla suyla duş almaya çalışmak yerine benden yardım istemedin?" Gerçek bir duştan ne kadar keyif aldığını izlerken hâlâ

aptal gibi sırtarak sordum. Bekletme torbası kamp duşlarına göre oldukça büyüktü. Altında sonsuza kadar duramazdı ama iyi bir su akışı sağlıyordu.

hızlı bir duş alabilecek kadar uzun süre su.

"Bunu çözebileceğimi düşünmüştüm," diye cevap verdi hoşnutsuz bir sesle.

Eninde sonunda yapacağından oldukça emindim. "Torbada daha fazla basınca ihtiyacın vardı," dedim ona. "Tek yapman gereken daha fazla pompalamaktı. Aslında çok daha fazla."

"Şimdi sen söyleyince mantıklı geldi," dedi ıslak saç tellerini parmaklarının arasından geçirip durulandıklarından emin olurken. "Daha önce kampa gittiğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim kısa ve öz bir şekilde.

"Aslında kamp yaptığımı kastetmiştim... bir karavanda. İçinde duşu olan bir karavanda" diye paylaştı. "Biyolojik olarak parçalanabilen tuvalet kağıdı, kamp duşu, güneş enerjisi ya da havalı yatak yok. Havalı yataklardan şikayet ettiğimden değil çünkü gerçekten çok rahatlar."

Kendime engel olamadım. Başımı arkaya attım ve güldüm.

Kendimi topladıktan sonra, "Bu uzak kamp aslında oldukça lüks, ama daha önce hiç kullanmadığınız bazı şeyler hakkında size ipucu vermeyi düşünmediğim için üzgünüm" dedim.

"Çoğunlukla iyi idare ettim," dedi, sesi biraz savunmacı çıkmıştı. "Sanırım zor koşullara alışkın değilim, ama cep telefonum ya da televizyonum olmadığı için detoks geçirmiyorum. Aslında onları özlemiyorum."

Havlusuna uzanmaya başladığında sııttım.

Duş başlığını ona uzattım ve duşun kapanması için başlığı serbest bırakırken ona dürüstçe şunu söyledim: "Saha çalışmasına alışık olmayan biri için inanılmaz bir iş çıkardın Macy. Uzaktan çalışmaya alışkın olmayan çoğu insan ilk günden sonra huzursuz olur."

Yüzünü sildi ve duşta ona yardım etmeye başladığımdan beri ilk kez muhteşem gri gözlerini gördüm, "Dürüst olmak gerekirse hiçbir şeyi özlemiyorum. Bu o kadar muhteşem bir deneyim ki, gerçek olduğunu kendime hatırlatmak için günde birkaç kez kendimi çimdikliyorum. Burada, Lania'da Leo Lancaster'la birlikte olası bir tür kurtarması üzerinde çalışıyorum. Bundan daha iyisi olamaz."

"Kamp duşunu düşünmek istemiyorsan," diye takıldım ona, gözlerimi onunkilerden ayıramıyordum.

"Kaç tane pompa var?" diye sorarken utangaç bir ifadeyle bana baktı.

"Bu seferki için başlangıç olarak altı ya da yedi," dedim boğuk bir sesle, samimiyet

durumumuz beni etkilemeye başladı.

"Hay aksi!" dedi havluyu vücuduna sararken. "Sanırım daha çok ayak çalışmasına ihtiyacım var."

"Bana ne zaman ihtiyacın olursa sana yardım etmekten mutluluk duyarım."

kısık sesle onu bilgilendirdi.

"Nasıl kullanacağımı bildiğime göre artık gerek yok," diye küstahça cevap verdi.

"Belki de kaç pompa gerektiğini paylaşmamalıydım," dedim ona.

"Git de giyineyim," derken yüzü açık pembe bir renk almıştı.

Arkamı döndüm ve derme çatma mutfağımıza doğru yürümeye başladım. Aletimi sertleştirmiş olabilirdi ama bu küçük aradan çok keyif almıştım.

İkimizin arasını nasıl düzeltereçliğime dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu ama bunu çözmeye kararlıyım.

İlişkiler onun için zordu ve neden böyle davrandığı anlaşılabilirdi. öyle hissettim.

Daha sabırlı olmalı ve olaylara biraz daha farklı yaklaşmalıyım.

Ona baskı yapmamalıyım.

Bir kaplumbağa hızında ilerlese bile beklemeli ve olayların onun hızında gelişmesine izin vermeliydim.

Benimle çıkmasını sağlamanın bile ne kadar zor olduğunu düşünürsek, başka bir erkekle çıkmak istemesi pek olası değildi, değil mi?

En büyük sorunu bağılılıktı çünkü ciddi bir ilişki içinde olacak kadar önemseddiğini kabul etmek duygularının da işin içine girmesi anlamına geliyordu.

Hay sikeyim! Onun duygularının da işin içinde olduğunu zaten biliyordum, tıpkı onun benimkilerin de olduğunu bildiği gibi.

Macy'yi sonunda benim yapmak için bu çılgın dansı ne kadar süre yapmam gerektiği önemli değildi. Bana, onun için asla başka birinin olamayacağını söylemeye hazır olana kadar bunu yapacaktım. *Asla.*

Çünkü onun benim için doğru kişi olduğunu zaten biliyordum.

Kariyerimden daha önemli olan tek şeyi bulmuştum.

Macy Palmer.

O olmadan yaşayamayacağım tek kadındı ve gerçeği itiraf etmekte hiç sorun yaşamadım.

İşleri y o l u n a koymanın bir yolunu bulacaktım, çünkü *bulamazsam* benim için başka bir kadın var.

Bunu kendi adımı bildiğim kadar kesin olarak biliyordum.

"Teşekkür ederim Leo," diye mırıldandı Macy, artık tamamen giyinmiş bir halde tam önümde dururken. "Kendimi biraz aptal gibi hissediyorum."

Islak saçlarına ve ciddi gri gözlerine bakarken, "Yapma," diye mırıldandım. "Tüm bunlar senin için yeniyken neden kendini aptal gibi hissedesin ki? Sana her şeyi nasıl kullanacağını göstermeyi teklif etmeliydim. Burada bana yardım ediyorsun ve daha önce hiç sahaya çıkmadığını biliyordum."

Zayıfça gülümsedi. "Biraz kamp deneyimim olduğunu itiraf etmiştim ama fark ettim ki *kamp* yapmak var, bir de *gerçekten kamp yapmak* var. Cep telefonunuz, televizyonunuz, elektriğiniz, herhangi bir aletiniz, tuvaletiniz ya da akan suyunuz olmayacak kadar uzaklara gittiğinizde, bu oldukça gerçektir."

Ben de ona gülümsedim. "Benim dünyama hoş geldin."

"Bunu gerçekten lüks mü buluyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Kesinlikle. Bir ya da iki günde bir gerçek bir duş almak aslında oldukça büyük bir şey ve ateşte yemek pişirmek yerine bir mutfak ızgaramız bile var. Ve herhangi bir türde soğutma oldukça nadirdir."

"Ve eminim genelde havalı yataklarınız yoktur," diye ekledi. "Ama Nick'in bunları sağlamasını takdir ediyorum."

"Nick uçarak getirdiği için kullanacağımızdan daha fazla sudan bahsetmiyorum bile," diye ekledim. "Ekibim yanımdayken genellikle işleri bölüşürüz,

Ama ne kadar çok elimiz olursa olsun, genellikle bu kadar iyi olmaz. Her şey elimizdeki malzemelere ve doğadan ne alabileceğimize bağlı. Daha önce biraz böğürtlen bulmuştum." Derme çatma mutfak masasının üzerindeki çilek dolu kaba başımla işaret ettim.

Macy ganimete bakarken nefesi kesildi. "Çok büyükler. Bunlar böğürtlen mi?"

"Ve çilek," dedim ona.

"Bana yabancı yiyecekler uzmanı olduğunu hiç söylememiştin," diye azarladı.

"Hiç sormadın," diye şakayla karışık cevap verdim. "Açık havada çok zaman geçirdiğinizde, bunun otomatik olarak edinilmiş bir beceri haline geldiğini düşünüyorum. Yiyecek getiriyoruz ama özellikle de yolculuk gerçekten uzaksa, yiyecek tedarikinizi doğayla destekleyebilmeniz faydası oluyor. Özellikle de tüm ekibi sürekli beslemeye çalışıyorsanız."

"Sanırım taşıyabileceğiniz çok fazla şey var," diye düşündü. "Özellikle de bu kadar çok alet ve ekipmana ihtiyacınız varken."

"Bu sefer gerçekten de ek yiyeceklere *ihtiyacımız* yoktu," diye cevap verdim.

"Ama o meyveler oldukça iyi görünüyordu."

Gözleri parladı ve bana bakıp gülümsedi. "Harika görünüyorlar. Çilek ve böğürtlen en sevdiklerim."

Meyveleri toplamak için gereken zamanı boşa harcama konusunda daha önce tereddüt etmiştim.

Bol miktarda yemeğimiz vardı ve kameraları kurmayı bitirmek için sabırsızlanıyordum.

Şimdi, Macy'nin gülümsediğini görmek için harcadığım her saniyeye değdiğini biliyordum.

BÖLÜM 20

Macy

LO GECE, gök gürlerken ve yağmur çadırının çatısına yağmaya başlarken Leo'nun yatağına girmekte tereddüt etmedim.

Nedenini bilmiyordum ama ne zaman aynı rüyayı görsem ailem, uyandığımda ilk içgüdüm Leo'yu bulmaktı.

Çadırı benimkinin hemen yanında olduğu için bu sefer kolayca bulundu.

Gök gürültüsünün beni uyandırıp uyandırmadığından ya da rüyamın her zaman uyandığım kısmına ulaştığım için mi irkilerek uyandığımdan emin değildim.

Leo'nun hava yatağı çok büyüktü, bu yüzden sırtına sarılmadan önce üzerinde kaymak zorunda kaldım.

"Bu tehlikeli bir şekilde alışkanlık haline gelmeye başladı," dedi Leo eğlenerek.

Bariton. "Kötü rüya mı?"

"Aynısından," dedim sırtına yaslanıp titrerken. "Özür dilerim."

Leo döndü ve beni kollarının arasına aldı, başka soru sormadı.

Gözlerimi kapattım ve onun devasa, kaslı vücudunun sağladığı sıcaklığın ve ben daha istemeden basitçe verişinin tadını çıkardım.

"Ben buradayım. Y a n ı n d a y ı m , Macy," diye gürledi. "Bana ihtiyacın olduğunda bana gelmekten asla çekinme."

"Fırtına var," dedim, bariz olanı ifade ederek.

"Her şey geçecek ve bu çadırın dayanamayacağından kesinlikle endişe etmiyorum. Nick piyasadaki en iyi çadırı kurdu."

"Şimdiye kadar hava çok güzeldi," diye mırıldandım.

"Sabaha kadar hava açmış olur," dedi. "Tahmin edilen iyi havadan başka bir şey yoktu ve Nick beni uydu telefonundan arayacaktı."

ciddi bir şeydi."

"Endişelenmiyorum," dedim başımı omzuna yaslarken. "Bana tuhaf diyebilirsin ama aslında bazen yağmuru seviyorum."

Elini saçlarımin üzerinde gezdirirken, "Muhtemelen benim için sorun olmazdı.

Eğer yağmur bazı keşif planlarımı suya düşürmeseydi. Tam bir baş belası olabiliyor."

"Sanırım olabilir," diye dalgınca kabul ettim ve avuçlarımin onun görkemli çıplak göğsünde ve yırtık karın kaslarında gezdirebilmek için biraz geri çekildim.

Leo'nun bir çift boxer külot dışında çıplak olduğu çok açıktı ve ona dokunmaya o kadar çok ihtiyacım vardı ki ağırıyordu.

Bu rüya bana kendimi hep çok yalnız hissettirmiştir.

Belki de bu yüzden daha sonra hep Leo'yu arıyordum.

Ben aşağı inerken bilekleriimi nazikçe kavradı.

Leo alçak ve gergin bir sesle, "Dikkatli ol tatlım," dedi. "Tehlikeli bir bölgeye giriyorsun ve bu gece günaha karşı koyacak sabrım olduğundan emin değilim."

Bilekleriimi çekiştirdim. "O zaman yapma. Sana dokunmama izin ver Leo," diye ısrar ettim. "Aramızdaki ilişkinin şu anki halinden hoşlanmıyorum. İkimiz arasında özel bir ilişkinin benim için sorun olmayacağını sana söylemeliydim. Ben de senin başka biriyle yatmanı istemezdim. Sen varken neden başkasıyla çıkmak ya da birlikte olmak isteyeyim ki? Sadece aramızdaki her şeyi berbat etmediğimi umuyorum."

"Beni asla senden uzaklaşacak kadar kızdıramazsın," diye tısladı Leo. "Ve şu anda vermek istediğinden daha fazlası için ısrar ederek hata yaptığımı biliyorum. Her şeyi berbat ettiğimi sanıyordum. Bu senin kararın, tatlım. Bekleyebilirim Macy, özellikle de bize bir şans daha vermek istiyorsan. Sana tapıyorum. Hay sikeyim! Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın."

"Biliyorum ve bazen bunu korkutucu buluyorum," dedim ona dürüstçe. Neredeyse istediği her kadına sahip olabilecekken bende ne bulduğunu gerçekten anlamıyordum.

Leo güçlü bir çekişle beni üstüne çekti ve "Yapma. Seninle ilgilenmeme izin ver, Macy. Yeterince uzun süredir yalnızsın."

İçimde bir şeyler eridi. Leo'nun sevgisinden korktuğum kadar onu arzuluyordum da.

Bileklerimi bıraktı ve ona istediğim gibi dokunabilmem için bana özgürlük verdiğini biliyordum.

Ve Tanrım, istedim ki...

Onu kucakladım, göbeğimi kaya gibi sert sikiyle aynı hizaya getirdim ve hareketin samimiyetinin tadını çıkararak uzunluğunu yukarı ve aşağı sürdüm.

"Lanet olsun!" diye inledi.

"Çok büyüksün Leo," dedim huşu dolu bir sesle, bacaklarının arasına girip boxer külotunu bacaklarından aşağı çekerken.

Onları bir kenara fırlattım, büyük boy uyku tişörtümü başımın üzerinden çekiştirdim ve boxer külotunun yanına attım.

Elimi devasa sikinin etrafına sardım ve onu okşadım, şaftın çelik gibi sertliği üzerine gerilmiş derinin ipeksi hissinin tadını çıkardım.

"Tanrım! Beni burada öldürüyorsun, kadın," diye homurdandı Leo.

Yapının kapısındaki fermuara takılı küçük, güneş enerjili bir mikro fener dışında çadır karanlıktı. Fenerin ışığı, ihtiyaç halinde birinin kalkıp dışarı çıkabilmesini sağlayacak kadar küçük bir parıltı yayıyordu.

Neyse ki, ne yaptığımı görebilmem için ihtiyacım olan aydınlatmayı da sağladı.

Aletin ucundaki küçük nem damlasını kaydırdım ve tadına baktım o.

Ondan alabildiğim kadarını almak için eğildiğimde beni izlediğini hissedebiliyordum.

Ağzıma alabildiğim kadar.

Ben bir memnuniyet mırıltısı çıkarırken o inledi ve ellerini saçlarıma geçirdi. "Eğer durmazsan lanet olası bir ergen gibi döküleceğim, Macy," diye homurdandı.

Bunu gerçekten görmek ve tatmak istediğime karar verdim, bu yüzden geri çekildim, dilimin hassas kafayla oynamasına izin verdim ve sonra ona daha sert inmek için çabalarımı iki katına çıkardım.

"Siktir!" Leo tısladı. "Bununla ilgili fantezilerim vardı ama gerçek daha iyi. Durmalısın, bebeğim."

Cehennem gibi yapardım.

Leo'nun zevki benim zevkimdi.

Elimi kalçasından yukarı kaydurdım ve aşağı yukarı sallanırken taşaklarını nazikçe okşadım, Leo'nun saçlarımı tutarak hızını ayarlamasına izin verdim.

"Çok. Lanet. İyi," diye övdü Leo, sesi boğuk ve inanılmaz derecede seksiydi.

Oral seks konusunda uzman sayılmazdım ama o öyle görüldüğü için yaptığım şeyden zevk alıyordum, durmak üzere değildim.

"Lanet olsun! Sana dayanamayacağımı söylemiştim. Patlayacağım, Macy. Adil uyarı!" dedi şehvetli bir bariton sesiyle.

Daha sert ve daha hızlı emdim, Leo'yu benden daha fazla boşaltmak istiyordum.

Şu anda bu dünyada başka bir şey istemiyordum.

Leo gibi bir adamı tamamen kaybettirme yeteneğine sahip olmanın muazzam derecede güçlü hissettiren bir yanı vardı.

Ben de ona, uçak yolculuğunda beni yalnız bırakmadan önce verdiği kadar zevk ve tatmin vermek istiyordum.

Muhtemelen uzaklaşabilmem için elini başımdan çekti ama bu da olmayacaktı.

Onun tadına bakmak istiyordum ve o boşalırken açgözlülükle bunu yaptım. "Tanrım, Macy!" diye kükredi ben onun boşalmasını yutarken.

Çadırdaki tek ses Leo'nun sert nefes alış veriş ve yağmurun pıttırtısı olduğunda, vücudundan yukarı kaydım ve yüzümü boynuna gömdüm.

Kolları bana dolandı ve beni kendine doğru çekti, ben de ikimizin nihayet ten tene olmasının baş döndürücü hissi içinde yuvarlandım.

"Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldadım boynuna doğru.

"Az önce bana ne yaptın sen?" diye sorarken parmaklarını saçlarıma geçirdi.

Tenine karşı gülümsedim. "Jetinle bana yaptığın şeyin aynısını."

"Hayır bebeğim," dedi boğuk bir sesle. "Bu ondan çok daha iyiydi."

"Bu gerçekten fantezilerinden biri miydi?" Merakla sordum, birdenbire her fantezisini bilmek istedim, böylece onları gerçek hayatta gerçekleştirebilirdim.

Kıkırdadı. "Ne kadar çabuk bittiğini gördükten sonra bundan şüphe edebilir misin?"

"Seni mutlu etmek istiyorum Leo," diye paylaştım.

"Beni hayatım boyunca hiç olmadığım kadar mutlu ediyorsun," dedi boğuk bir sesle. "Ve bu her iki taraf için de geçerli. Ben de seni mutlu etmek istiyorum, tatlım."

"Seviyorsun," diye fısıldadım. "Birinin bana yaklaşmasına izin vermeyeli çok uzun zaman oldu."

Bir eliyle sırtımı okşadı. "Biliyorum bebeğim, ama bir uzvumu keserdim seni incitmeden önce."

"O zaman şu anda sadece zevke odaklanalım," dedim imalı bir tonda.

Leo başımı ellerinin arasına aldı ve beni öptü, ağzımın ırzına geçerken üste çıkana kadar yuvarlandı. Dudaklarımı bıraktığında, "Şu anda tek amacım bu," dedi. "Görünüşe göre seni ilk gördüğüm andan beri tam olarak istediğim yerdesin."

Kıkırdadım. Kendimi durduramadım. "Sanırım şu an için görevde değilsin."

"Uzun sürmeyecek," diye uyardı boynumun hassas derisini keşfederken. "Ve şu anda aklımda olan şey için değil."

Omzumdan göğsüme doğru yalayarak inerken nefesim kesildi. "Leo," diye nefes aldım, her inanılmaz hissin tadını çıkarıyordum.

Göğüslerimi avuçladı ve her ikisine de ilgi gösterdi, ikisini de ihmal etmemek için acele etmedi.

Isırdı ve emdi, ben "Evet!" diye ciyaklayana kadar hassas, sert tepelerle alay etti.

Daha fazlasını isteyerek, daha fazlasına ihtiyaç duyarak altında kıvrandım.

İhtiyaçlarımı hissetmiş gibi, iri eli parmakları sıırıslıklam külotumun üzerinde gezinene kadar uyluğumun iç kısmına doğru kaydı.

"Zaten çok ıslaksın, Macy," diye inledi Leo vücudumda aşağı doğru hareket edip nemli külotu bacaklarımdan aşağı indirmeye başlarken. "O muhteşem amını yalayabilmek için başımı kalçalarının arasına sokmayı ne kadar istediğimi biliyor musun?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye nefes nefese kaldım.

Tanıdığım hiçbir erkek benimle gerçekten yatmak istememişti.

Leo boğuk ve tamamen tahrik olmuş bir sesle, "Lütfen bunu yaparsam itiraz edeceğini söyleme," dedi. "İtiraz edersen hayal kırıklığına uğrarım."

"Çoğu erkek istemez-"

Külotu bir kenara fırlattı ve bacaklarımı iyice açtı. "Ben çoğu erkek gibi değilim ve adımı haykırarak boşalana kadar seni yemekten daha çok istediğim bir şey yok," diye ısrar etti çakıllı bir bariton sesiyle.

Tanrım! O böyle söyleyince...

"İtiraz yok," diye nefes nefese kaldım.

"Şükürler olsun!" diye homurdandı başını kalçalarımın arasına gömmeden hemen önce.

"Oh, Tanrım, evet. Leo, lütfen!" Dili amımı tüketmek ya da ölmek zorundaymış gibi işgal ederken yalvardım.

Bir eliyle kıcıımı kavrayıp sanki doyamıyormuş gibi beni ağzına doğru çekerken tüm vücudum titredi.

Zevk çok yoğun olduğu için sırtım kamburlaştı ve ellerimi onun ipeksi saçlarına gömdüm.

Aşağıdan yukarıya doğru tekrar tekrar yaladı, dili klitorisimin etrafında dönmeye başlamadan önce hassas etimin dokunulmamış bir milimetresini bile bırakmadığından emin oldu.

Alay ediyordu ve buna dayanabileceğimden emin değildim. "Daha fazla," diye ısrar ettim saçlarını okşarken. "Aklımı kaçırmadan önce beni boşalt Leo," diye yalvardım.

Tüm alaylar durdu ve Leo, umutsuzca ihtiyacım olan uyarımla klitorisimin üzerinden geçti.

O küçük sinir demetine uyguladığı gıdıklamayı bırakmadan kanalıma bir parmağını soktuğunda nefesim kesildi.

"Evet! Lütfen. Bu çok iyi hissettiriyor," diye inledim. Doruk noktamın yükseldiğini hissettim.

"Çok yaklaştım," diye nefes aldım, tüm bedenim paramparça olmaya hazırıldı.

Parmağıyla g noktamı aradı ve buldu ve tek gereken buydu. Beni harekete geçirdi ve haykırırken sırtım havalı şilteden yukarı doğru kalktı,

"Oh, Tanrım, Leo! Leo!"

Tamamen tükenene kadar şehvetli saldırısını sürdürürken, doruk noktam devam etti ve devam etti.

BÖLÜM 21

Macy

LEO SONUNDA vücuduma tırmandı ve beni öptü. Dudaklarında ve dilinde kendimi tadarken inledim.

Dudaklarımı bıraktığında hâlâ nefes almaya çalışıyordum. "Sikeyim Leo," diye yalvardım ellerimi sırtında gezdirirken, onun inanılmaz vücuduna asla doyamayacağımı biliyordum. "Güven bana. Biz birlikte olduğumuz sürece senden başka kimse olmayacak."

Havalı yatağın yanındaki küçük masanın üzerinde duran cüzdanına uzanırken kulağıma "Sana güveniyorum," diye fısıldadı. "Lanet olsun! Bunu senden daha çok istediğime eminim ama sürmesini istiyorum. Görünüşe göre söz konusu sen olduğunda hiçbir şey kontrolüm altında değil."

Masaya geri bırakmadan önce cüzdanından bir prezervatif çıkardığını gördüm.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde paketi elinden aldım ve sonra oturup açtım.

Ben prezervatifi takmaya başladığımda Leo tam orada, kalçalarımın arasındaydı.

"Sanırım tüm bunlar başlamadan önce beni bir seks tanrısı olduğun konusunda uyarmalıydın," dedim prezervatifi bitirip ambalajını masaya fırlatırken. "Gerçekten de orgazm olmanın ne kadar süreceğini hesaplayabilecek kadar tutarlı olabileceğimi düşünüyor musun? Çünkü dürüst olmak gerekirse Leo, bundan zevk alacağım ve umurumda bile değil. İkimiz için de uzun zaman oldu."

Kollarımı boynuna doladım ve tekrar uzandığımda onu da yanıma çektim.

"Hiçbir kadını seni istediğim kadar istemedim, tatlım" derken alnımdaki saçları geriye doğru taradı.

Çenesini kavradım ve parmaklarımı çene çizgisi boyunca uzanan kaba sakalların üzerinde gezdirdim. "O zaman göster bana Leo. Lütfen."

Güçlü bir hamleyle içime girdiğinde nefesim kesildi. "Leo," diye nefes nefese kaldım.

İri bir adamdı ve vücudum ona alışırken bir an rahatsızlık duydum.

"İyi misin?" diye sordu hareketsiz dururken, sesi kaba ve sertti. "Lanet olsun! Seni incitmek istemiyorum. Çok sıkıydın."

"Önemli değil," diye fısıldadım. "Sana alışmam sadece bir dakika sürdü. Bu

Gerçekten uzun zaman oldu. Ben iyiyim. Becer beni, Leo. Lütfen durma."

"Bebeğim, ikinci kez sormana gerek yok," diye cevapladı Leo çekilirken ve tekrar içeri itti.

"Evet," dedim uzun bir iniltiyle.

Beni gerdi, bedenime onu kabul etmesi için meydan okudu ve bu çok harika hissettirdi.

Bacaklarımı beline doladım ve o şehvetli bir şekilde Ham ve temel hissettiren bir ritim.

Vücudum onunkiyle buluşmak için yükseldi, ikimiz de bizi uçurumun kenarına gönderecek aynı yoğun, ham mutluluğu zorluyorduk.

"Çok iyi Leo," diye inledim bacaklarım onun etrafında sıkılırken.

"Sikeyim daha sert."

"Sikimin etrafında boşalmanı hissetmek için sabırsızlanıyorum" diye cevap verirken hızı neredeyse anında arttı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

Ben yavaş yavaş aklımı yitirirken o hâlâ kontrolü tamamen elinde tutuyormuş gibi konuşuyordu.

Kulak memesini ısırdım ve sonra dilimi boynundaki hızlı nabız boyunca gezdirdim.

Orgazmımın arttığını hissedebiliyordum. Doruğa ulaşmam için dileğini yerine getireceğinden hiç şüphem yoktu.

Bir elimi sırtında gezdirirken, tenini kaplayan ince ter tabakasını hissedebiliyordum, bu da vücutlarımızın mükemmel bir dansla birbirine kaymasını sağlıyordu. "Daha hızlı, Leo. Daha sert. Kendini çok iyi hissediyorsun," diye akılsızca mırıldandım, vücudum hazırды ve patlamaya hazırды.

Bana vurmaya başladı. Daha
sert.

Daha
hızlı.

Daha
sıcak.

"Evet, Leo," diye bağırdım. "O kadar-iyi-gelmek-zorundayım ki-artık-bir-daha-geri-duramam!"

Saçmaladığımın farkındaydım, ancak bu, üstesinden gelebileceğim tek konuşma biçimiydi.

"Sen benimsin, Macy. Her zaman benim olacaksın," diye homurdandı Leo, elini bedenlerimizin arasında gezdirip sert bir parmağıyla tıkanmış klitorisimi defalarca okşarken.

Leo'nun sahiplenici sözlerini duymak muhtemelen beni telaşlandırmalıydı ama telaşlandırmadı. Anında patladım, beklediğim orgazm beni hızlı ve öfkeli bir şekilde vurdu.

"Aman Tanrım, Leo!" Vücudum şimdiye kadar yaşadığım en yoğun doruk noktasıyla sarsılırken çığlık attım.

"Siktir, evet!" Orgazmım onu kendi serbest bırakmasına kadar sağarken Leo inledi.

"Çok yoğundu. Çok yoğundu. Çok yoğundu," diye mırıldandım aşağı inmeye başlarken.

Leo kollarını bana doladı. "Seni tuttum, Macy. Sana sahibim."

Leo ben onun üzerine çıkana kadar yuvarlanıp nefesimizi tutarken beni hafifçe sallamaya başladığında gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya başladı.

Belki de kontrolümü kaybedip uçuruma yuvarlanırsam Leo'nun beni

yakalamak için orada olacağını bilmeliydim.

Ama uzun zamandır kendimden başka kimseye güvenmemiştim.

Dudaklarımı yakaladı ve bana kalbimi sızlatan uzun, tatlı, şefkatli bir öpücük verdi.

"Ağlıyor musun?" diye sordu dudaklarımı bıraktığında, sesi şaşkıncı.

Gözyaşlarımı yüzümden silmek için elimi kaldırırken "Hayır," diye yalan söyledim.

"Öylesin," diye düzeltti. "Neden?"

"Emin bile değilim," dedim başımı omzuna koyarken. "Benim için çok uzun zaman oldu Leo ve hiç böyle olmamıştı. Çok uzun zamandır vibratörüm dışında hiç kimseyle ya da hiçbir şeyle yatağa girmedim."

Kıkırdadı ve ben de omzuna bir tokat attım. "Ben ciddiylim. Sadece ben oldum."

Çıplak kolumda nazikçe bir elini aşağı yukarı gezdirirken, "Biliyorum tatlım. Benim için de öyle. Ama dürüst olmak gerekirse seninle tanışana kadar yalnız olmayı umursadığımı sanmıyorum."

"Ben de bir şey kaçırdığımı düşündüğümü sanmıyorum," diye kabul ettim. "Ta ki daha önce sadece hayalini kurabildiğim bir adamla tanışana kadar."

"Vahşi yaşamın Indiana Jones'u," dedi sertçe. "Tatlım, eğer bir şey varsa, sen benim için fazla iyisin."

Homurdandım. "Elbette. Sifon takıntısı olan nevrotik evcil hayvanları evlat edinen bir kadınla çıktığın için şanslısın. Leo Lancaster, istediğin her kadına sahip olabilirsin."

Başımın üstünü öptü. "Gerçekten istediğim tek kadın sendin, muhtemelen kimsenin istemediği nevrotik evcil hayvanları sahiplenecek kadar iyi kalpli olduğun için."

"Kamp düşunu nasıl kullanacağımı ben de bilmiyorum," diye şakayla karışık hatırlattım.

"İşte bu," dedi iyi huylu bir şekilde. "Asla ama asla bir sorun olmayacak. Haftanın her günü orada durup senin için tutacağım."

"Sen bir sapıksın," diye takıldım.

"Pek sayılmaz," diye karşılık verdi. "Gezegende senin gibi güzel bir kadına kamp dışında yardım etmeyecek kırmızı kanlı bir erkek yoktur."

"Artık yardımınıza ihtiyacım yok. Artık nasıl kullanacağımı biliyorum." "Daha da acısı," diye cevap verdi sahte bir hayal kırıklığıyla.

Bedenimden çıktı ve prezervatifini çıkarıp ayaklarını botlarının içine sokmak için ayağa kalktı.

Çadırın fermuarını açmaya başladığında, "Herhalde sadece bir prezervatifi atmak için yağmurda dışarı çıkmıyorsun," dedim.

Yüzünü net olarak göremiyordum ama cevap verirken sesindeki eğlenceyi duyabiliyordum. "Öyleyim. İtiraf etmeliyim ki vahşi doğadayken prezervatif kullanma adabından emin değilim ama bir şekilde aynı olmalı. Az önce olanlardan sonra, kendine harika bir erkek bulduğunu ve seni kullanılmış bir prezervatifle paylaşmak zorunda bırakmadığını düşünmen için seve seve ıslanırım."

Çadırın kapısının fermuarını açıp dışarı fırladığında güldüm.

Hava tam olarak soğuk sayılmazdı ama çırılçıplaktı ve yağan yağmurun sesini duyabiliyordum.

Yağmurun hafıflediğini söyleyebilirim ama yine de...

Leo birkaç dakika sonra kapıdan geri döndü, botlarını çıkardı ve bir havluyla kurulandı.

"Biraz su aldım," dedi bana bir şişe uzatırken. Doğrudum ve şişeyi aldım. "Teşekkürler."

Gerçekten susamıştım ve tüm şişeyi çabucak bitirdim.

Kendi boş şişesini bir kenara koydu ve yatağına geri döndü.

"Tenin soğuk," dedim cırtlak bir kahkaha atarak, bedenimi kendine doğru çekerken.

"Seni tekrar ısıtacağım," diye söz verdi.

Hafif soğuk dış görünüşüne aldırmadan ona sarıldım. "Sabaha kadar yağmur durmazsa ne yapacağız?"

"Birkaç fikrim var," dedi müstehcen bir baritonla. "Ve hiçbirisi bu yataktan çıkmayı içermiyor."

"Aralarında uyumak da var mı?" Ben sordum.

"Genel olarak hayır, ama yorulduğumuzda belki yapabiliriz.

Muhtemelen ara sıra yemek yememiz de gerekecek," diye yanıtladı.

"Yağmurlu günlerde tarlada genellikle ne yaparsınız?" Şöyle bir sordum
Gülümse.

"Genellikle koşup iz kameralarını alırım, böylece onları indirebilir ve
tetiklendikleri tüm zamanlara göz atabilirim," diye yanıtladı.

"Ama şimdi başka fikirlerin mi var?" diye sordum.

"Şu anki şirket düşünüldüğünde, kesinlikle evet," diye homurdandı.

"Zamanımız var.

İz kameraları bekleyebilir."

Gülümsedim ve kaslı göğsünü öptüm, en son ne zaman sevişmek için
işten kaçtığını merak ediyordum.

Bunun pek sık olmadığından emindim.

"Şimdi yağmur yağmasını umuyorum," diye fısıldadım.

Kıçımı okşadı ve beni kendisine doğru daha sıkı çekti. "Kendi
yağmurlu günümüzü kendimiz yaratabiliriz, kadın. Burada bize
yapamayacağımızı söyleyecek kimse yok."

Kıkırdadım ve bir bacağımı vücudunun
üzerinde salladım. Buna itiraz edecek
değildim.

BÖLÜM 22

Leo

T SONRAKİ ALTI GÜN muhtemelen tüm hayatımın en iyi günüydü.

Lanian vaşağının varlığını kanıtlamak için son düzlüğe girmiştım ama daha da iyisi, bunu sevdiğim kadınla birlikte yapıyordum.

Evet, Macy Palmer'ı sevdiğimi biliyordum. Muhtemelen uzun zamandır biliyordum ama onun bu tür bir bağlılığa hazır olmadığını fark ettiğimden beri muhtemelen inkâr ediyordum.

Macy'yi daha fazlası için zorlamamaya çalışacaktım, ki ne istediğimi tam olarak bildiğim için bu kolay olmayacaktı.

Sadece zamana ihtiyacı olduğunu umacaktım.

Hiçbir yere gitmeyi ve onu yalnız bırakmayı planlamadığıma güvenme zamanı.

Doğru kişiyi bulduğunuzda risk almaya değer olduğunu keşfetme zamanı.

Zaman bizden yanaydı. Şimdilik, onun verdiklerini memnuniyetle kabul ederdim,

Gerisini sonra düşünürüz.

Son altı gün boyunca orada burada biraz zaman geçirdik.

Bir keresinde, birbirimize doyamadığımız için bütün gün yataktan çıkmamıştık.

Ayrıca sahile doğru yürümek için bir gün daha ayırdık çünkü kaçırılmayacak kadar güzel bir manzara olduğunu duymuştım.

Bu yürüyüşe kesinlikle değmişti.

Bugün çalışıyorduk ve sonunda bir kediyle göz göze geleceğimiz gün olmasını umuyordum.

İz kameralarını incelemekten kaçınmışım çünkü bu videolarda ihtiyacımız olan tüm kanıt bulacağımızdan emindim; dışkı ve kıl DNA'sı da tartışılmaz kanıtlardı. Ancak, benim ve Macy'nin Lanian vaşağına ilk bakışımızın bizzat olmasını istiyordum.

Bu, birlikte paylaştığımız ve asla unutmayacağımızı umduğumuz özel bir şey olacaktı.

"Aman Tanrım," dedi Macy hafif bir öksürükle. "Açıklığa koyduğunuz et berbat kokuyor."

İnşa ettiğim gizli gözlem alanının üzerine daha fazla yeşillik eklemeye devam ederken ona sııttım. "İşte bütün mesele bu. Bir vaşak için nefis kokacağını garanti ederim."

Eti olgunlaşması için bilerek dışarıda bırakmışım, böylece kokusu bizimkini örtecek ve aç bir yırtıcıyı çekecekti.

Perdenin üstüne daha fazla ölü yaprak koymama yardım ederken burnunu kırıştırdı. "Umarım öyledir çünkü bu insan için çürümüş ve iğrenç kokuyor."

Kıkırdadım. "Körlüğe girdiğimizde o kadar da kötü olmayacak." "Gerçekten bir tane göreceğimizi düşünüyor musun?" diye sordu.

Yüzündeki umut dolu ifadeye baktım.
Bu kadına neden aşık olduğumu hatırlattı.

Kalbi kesinlikle muazzamdı.

"Burada olduklarını zaten biliyoruz," diye hatırlattım ona. "Dağlara doğru giden bazı izler bile gördük. Sanırım bir tane göreceğiz."

"Her ihtimale karşı kamerayı hazırladım," diye beni temin etti.

Macy benden çok daha iyi bir fotoğrafçı olduğu için, buraya geldiğimizden beri fotoğraf makinesiyle düşük ııkta denemeler yapıyordu. Bütün fotoğrafları onun çekmesiyle ilgili bir sorunum yoktu.

"Kokmuş eti çıkardım," diye takıldım güneşe bakarken. Güneşin batmaya başlaması uzun sürmeyecekti.

Macy'yi benimle birlikte perdenin içine soktum ve hem kokumuzu hem de vücutlarımızı kapattım.

İkimiz de tamamen sessiz ve hareketsiz bir şekilde omuz omuza uzanmış, güneş gökyüzünde batmaya başlarken önümüzdeki yirmi dakika boyunca tüm dikkatimizi önümüzdeki açıklığa vermiştik.

Eğitimli gözlerim dürbünümle araziye defalarca taradı ve manzarayla iyi uyum sağlayacağını bildiğim bir şeyi yakalamaya çalıştı.

Sonra onu gördüm.

Bu vaşak çok büyüktü, bu da muhtemelen bir erkek olduğu anlamına geliyordu.

Yıllardır bu işi yapıyor olmama rağmen, teknik olarak nesli tükenmiş bir hayvanı gördüğümde hala o ilk anı yaşıyordum. Olayın etrafını saran gerçeküstü duygulara kendimi kaptırmam genellikle bir dakika kadar sürüyordu.

Ancak bugün, bu deneyimi Macy ile paylaşıyordum, bu yüzden ona bir kedi gördüğüme dair ince bir işaret verdim, eline hareketsiz bir baskı uyguladım ve o da bunu hemen fark etti.

Hareket etmedi.

Hiçbir şey söylemedi.

Fotoğraf makinesinin objektifiyle daha titiz bir şekilde aramaya başladı.

Kedinin kokulu ete yaklaştığını fark ettiği anı gerçekten hissettim.

Yemi insan kokusundan temizlemek için elimden gelen her şeyi yapmıştım, bu yüzden vaşağın fırsatçı bir yemek yemesini umuyordum.

Daha da yaklaştı ve kedi ona yaklaşırken ben de rahat bir nefes aldım. İlk ısırık.

Ten rengi kürkündeki çizgileri ve noktaları görebiliyordum ve bir kez açıklığa çıktığında onu tanımak kolaydı.

Dürbün olmadan görebileceğim kadar yakındı, ama dürbün kullanmaya devam ettim.

hayvanın sağlığına erişmeye çalışıyorlar.

Görebildiğim kadarıyla sağlıklı ve iyi beslenmiş görünüyordu.

Belli ki bu nadir hayvanın Dünya'da kalan bir popülasyonu vardı. Nick'in bu hayvanın ne kadar iç içe geçmiş ve birbirine yakın olduğunu görmek için hala yapacak çok işi vardı.

Bu hayvanların kim oldukları ve kaç tane kaldıkları bilinmiyordu ama huzur içinde bırakılırlarsa kurtarılabileceklerine dair bir umut vardı.

Hâlâ sessizce fotoğraf çekmekte olan Macy'ye baktım ve gözlerinden akan yaş izlerini fark ettim.

Onların sevinç gözyaşları olduğunu biliyordum.

Ona onu bu kadar mutlu edebilecek bir şey verebileceğimi bilmek bile bu harika günü benim için biraz daha güzelleştirdi.

Sessiz ve hareketsiz bir şekilde güneşin tamamen batışını izledik. Vaşak yemeğini çabucak bitirdi.

Kedi gözden kaybolduktan sonra bile ikimiz de bir an için konuşmadık.

Sessizliği ilk bozan Macy oldu ve fısıldayarak, "Aman Tanrım, Leo. Bu gerçekten oldu mu?"

Yüzündeki gözyaşlarını silerken "Öyle oldu," diye onayladım.

"Ne kadar rahatsız edici olursa olsun bunu neden yaptığını şimdi anlıyorum" dedi, sesi dehşete kapılmıştı. "Bu muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en olağanüstü şey. Dünyanın geri kalanına göre bu hayvanın nesli teknik olarak tükenmiş durumda. Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim Leo. Bunu asla unutmayacağım."

"Bir gün bunu tekrar yapamayacağımızı kim söyledi?" Ben sordum.

Bu kadınla bir ömür geçirmeyi planlıyordum. Bunu tekrar yapabileceğimiz bir fırsat çıkacaktı.

Gelecekte başka bir keşif gezisi daha olacaktı. Belki çok fazla seyahat etmeyi planlamıyordum ama Macy ve ben ara sıra gidebilirdik.

Sıkı bir muhafaza olmasına rağmen kollarını bana dolamayı ve sarılmayı başardı.

Bir anlığına ona sarıldım, kendiliğinden oluşan sevginin tadını çıkardım. "Peki şimdi ne olacak?" Macy sordu.

"Şimdi zor kısım başlıyor," dedim ona. "Nick'in kaç hayvan olduğuna dair bir tahminde bulunması ve muhtemelen hayvanların genetiğini ve sağlığını kontrol edebilmek için bazılarını dart etmesi gerekiyor. Eğer her şey yolunda görünüyorsa, sadece

yeniden çoğalmak için zaman. İlerlemeyi izlemek için takip etmek dışında herhangi bir müdahaleye ihtiyaç duymayabilirler."

"O kadar güzeldi ki," dedi biraz geri çekilip ellerini uzatırken. "Hâlâ titriyorum. Büyüklüğü nedeniyle erkek olduğunu varsayıyorum."

"Sanırım aynı şeyi düşünüyoruz," diye cevap verdim. "İri biriydi, o yüzden evet, ben de erkek olduğunu varsayıyorum."

Kendimi dikkatlice muhafazadan kurtardım ve Macy'nin dışarı çıkmasına yardım ettim.

küçük görün.

Hemen fotoğraflarını karıştırmaya başladı.

Omzunun üzerinden bakarken, "Gerçekten çok güzel oldular," diye gözlemledim. "Çok yetenekli bir kadınsın."

Elini tuttum ve kampa doğru geri döndük.

Vaşağı bir kez daha görmek istersek diye körlüğü şimdilik sağlam bırakırdım.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Elimizde bir sürü fotoğraf var. Biz mi

Kaliforniya'ya dönmek mi?"

"Tüm iz kameralarını ve saç tuzaklarını toplamam gerekecek. Elde edebildiğimiz kadar çok video ve örneğe ihtiyacımız olacak. Onları yarın toplayacağım ve ertesi gün yola çıkabiliriz. Burada ihtiyacımız olan her şeyi aldık," diye bilgi verdim.

Gitmekten neredeyse nefret ediyordum.

Bu bölgeyle ilgili çok güzel anılar biriktirmiştım.

"Çalışmaya başlayacağım için heyecanlıyım Leo. Merkezde en son koruma teknikleri hakkında öğreneceğim çok şey var. Bu benim için gerçekten yeni bir başlangıç gibi olacak. Yeni bir şehir, zorlu yeni bir iş ve hayatımda yeni ve harika bir adam. Sanırım sığınaktayken kendimi çok uzun süre arafta kalmış gibi hissettim" dedi.

"Newport Beach'ten ayrıldığınıza pişman olacak mısınız?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi. "Kylie ve Nicole artık tam zamanlı olarak orada yaşamadığına göre, sanırım taşındığım için memnunum. Kendimi gerçekten

artık onlar olmadan evde."

Ailesi de gittiğine göre, bu mantıklı geliyordu.

Derin bir nefes aldım ve kendi evine çıkmayıp benim yanıma taşınmak isteyip istemediğini sormamak için kendimi zor tuttum.

Ama muhtemelen çok erken olduğunu biliyordum.

Belli ki özel ilişki talebiyle zorluyordum. Lanet olsun! Kendimi yavaşlamaya zorlamam gerekecekti.

Bir gün kalbimin sahibi olduğunu anlayacaktı.

ama şimdi bunu ona söylemenin zamanı değildi.

Hayatında bir sürü değişiklik olacaktı. Yeni bir iş.

Yeni bir şehir.

Yeni bir ilişki.

Daha fazlası için kampanya başlatmadan önce en azından onun yerleşmesini bekleyebilirdim.

BÖLÜM 23

Macy

"İTİRAF ETMELİYİM ki bu manzarasını hâlâ kıskanıyorum," dedim
Leo'ya iki hafta sonra yemekten sonra verandasında otururken şakayla
karışık. "Ben yapamam

Evimin balkonundan beton dışında pek bir şey göremiyorum."

Lania'dan döndükten bir hafta sonra fiziksel hamlemi yapmıştım.

Palm Springs'te işime yarayacak bir daire bulduğum ve parasını
ödediğim için bir an önce taşınmamak için hiçbir neden göremiyordum.

Kendime Palm Springs'in diğer tarafında iki yatak odalı güzel bir daire
bulmuştum,

ama çoğu zaman Leo ile akşam yemeği yiyordum.

Hunter'ın ihtiyacı olan her şeyin onun evinde olduğundan emin
olmuştu, bu yüzden Hunter'ı yanımda götürmek istediğimde yanımda hiçbir
şey taşımama gerek kalmadı.

Söz verdiği gibi, Leo merkezde kadrolu personel için yapılan her
görüşmeye katıldı ve birlikte iki hafta içinde açılacak olan hastane ve
rehabilitasyon merkezi için mümkün olan en iyi ekibi işe aldık.

Şimdiye kadar taahhüt ettiği tutsak yetiştirme programları için yaşam
alanları üzerinde çalışan profesyonelleri vardı, ancak hayvanlar geldiğinde
ihtiyaç duyacağımız personelin bir kısmını işe almak için de birlikte
çalıştık.

Günlerimiz merkezde hazırlık, koordinasyon ve evrak işleriyle geçti.

Hastane ve rehabilitasyon açıldığında ve üreme çiftleri almaya
başladığımızda farklı bir yoğunlukla karşılaşacaktık.

"Bu da zamanının çoğunu benimle geçirmen için bir neden daha," Leo
imalı bir şekilde cevap verdi.

Homurdandım ve şezlongumun yan masasından şarap kadehimi aldım. "Sanki merkezde ve burada geçirdiğim akşamlar arasında beni yeterince görmüyorsun?"

Leo ve ben yan yana şezlonglarda oturuyorduk ve birbirimize o kadar yakındık ki aynı sandalyede oturuyor olabilirdik.

"Senin ofisin merkezin karşı tarafında," diye cevap verdi. "Bütün gün aynı yerde takılacak değiliz ya. Sen ofise girdiğinde de ancak gün ışığı oluyor. Çok fazla çalışıyorsun."

Şarabımdan bir yudum aldım ve bardağı tekrar masaya bıraktım.

O haklıydı. Dürüst olmak gerekirse, yıl boyunca birlikte çok fazla zaman geçirmedik.

Gün.

Leo'nun iş oldu için iş ile ve çeşitli kuruluşlar üzerinde ve

koruma planları.

Benimkisi, geldiklerinde bu hayvanlara bakmaya hazırlanmaktı.

Jaya'yı video konferans aracılığıyla Leo'dan daha fazla gördüm.

Gün.

"Saat farkı yüzünden erken geliyorum," diye hatırlattım ona. "Ben Jaya'dan çok şey öğreniyorum ama birlikte yaptığımız seansların onun için uygun olduğundan emin olmalıyım."

Burada sabahın erken saatlerinde Jaya ile konuştuğumda İngiltere'de öğleden sonra olmuştu bile.

Leo elime uzandı ve parmaklarımızı şezlongumun kolçağında birbirine doladı. "O zaman onu ABD'ye getireceğim," dedi bana. "Macy, sana bu pozisyonu her gün on iki saat çalışarak kendini öldüresin diye vermedim. Personelimi bu şekilde yıpratmam. Bu sağlıklı ve verimli değil."

"Sadece şimdilik," diye söz verdim. "Her şeyi doğru yaptığımdan emin olmak istiyorum."

Hayalimdeki işe sahiptim.

Her zorluğa hazır olduğumdan emin olmak istedim.

"Hepimiz bunu doğru yapacağız," dedi Leo kararlılıkla. "Bu bir takım çalışması, Macy. Her şeyi kendin yapmaya çalışma, güzelim." "Bu gece benimle kalır mısın?" diye sormadan önce tereddüt etti.

Cuma gecesi idi, bu yüzden muhtemelen gece ya da tüm hafta sonu kalmam kolay olurdu, ama Leo'ya bir cevap verme konusunda biraz tereddüt ettim.

Bütün gece onunla kalmak istemediğimden değil, ama seks bazen ikimiz arasında o kadar yoğunlaşıyordu ki neredeyse korkutucuydu.

Bazen aptalca bir şey söylemeden ya da yapmadan önce kaçmam gerekiyordu. "Yarın ofise gitmem gerekebilir," diye geçiştirdim.

"Bugün Cumartesi," diye hatırlattı Leo. "Kesinlikle olmaz. Eğer merkez ya da acil bir durumda, hafta sonları çalışmıyorsun. Lanet olsun, Macy. Hafta içi zaten zor saatler geçiriyorsun. Yarın orada olmanı gerektirecek kadar önemli olan şey ne?"

Hiçbir şey.

Ertesi gün merkezde bulunmamı gerektirecek kadar önemli bir şey kesinlikle yoktu.

"Sanırım gitsem iyi olacak," dedim şezlongdan kalkarken ve Şarap kadehim.

Gerçekten iyi bir gece geçirmiştik.

Yapmak istediğim son şey, çalışma saatleri hakkında bir tür anlaşmazlık yaşayarak bunu bozmaktı.

Leo ve ben tartışmıyorduk ve bu şekilde kalmasını istiyordum.

İlişkımız sıcak ama iddiasızdı. Çok iyi seks yapıyorduk ve neredeyse her şey hakkında konuşabiliyorduk.

Ben sürgülü kapıdan içeri girerken o da beni takip etti ve bardağımı bulaşık makinesine atmak için.

"Kalmak istemiyorsan bunu söyleyebilirsin," dedi tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken. "Geceyi benimle geçirmemek için manyak gibi çalışmana gerek yok."

Yaptığım şey bu muydu?

Muhtemelen.

Ama bunu yaptığımı gerçekten kabul etmek istemiyordum.

"Gece kalıp kalmamam ya da merkezde ne kadar çalıştığım neden önemli Leo?" Strese girmeye başlamıştım, sordum.

Bizim için işler böyle gitmedi.

Leo ve ben özel bir çift olarak çıkıyorduk ama birbirimizin işlerine pek karışmıyorduk.

Çok ateşli seks yapıyorduk ama ben genellikle gecenin sonunda kendi daireme dönüyordum.

Konuştuk, fikirlerimizi ve bilgilerimizi birbirimize aktardık.

Birlikte keyif aldığımız aktiviteler yaptık.

Birlikte çalışıyorduk ama Leo benim merkezdeki pozisyonuma hiçbir zaman kısıtlama getirmemişti... ta ki şimdiye kadar.

"Senin için endişeleniyor olabileceğim hiç aklına geldi mi?" Leo ondan daha önce hiç duymadığım sinirli bir ses tonuyla sordu.

Ona doğru döndüm ve biraz paniklemiş bir ses tonuyla sordum:

"Neden? Ben bir yetişkinim Leo ve uzun zamandır kendi başımın çaresine bakıyorum."

"Lanet olsun!" Leo küfretti, sesi şimdi kızgın geliyordu. "Yani sevişebilirsiniz, ama ben

Senin iyiliğin için hiç endişelenmemem mi gerekiyordu?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve alnımda boncuk boncuk terler oluştuğunu hissedebiliyordum.

Onunla tartışmak istemedim.

"İşler bu haliyle bizim için iyi, Leo. Benim için endişelenmene gerek yok. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim," diye cevap verdim.

Yavaşça ilerleyerek, "Şu anda her şey tam olarak istediğin gibi mi Macy? Akıllara durgunluk veren bir seks yapıyoruz ama sen genellikle bu gerçekleştikten sonra uzun süre kalmıyorsun."

Biraz daha sert nefes almaya başladım ve avuçlarım terlemeye başladı. O haklıydı.

Kıçımı kapıdan dışarı attım ve seks ne kadar fantastik olursa, çıkışa o kadar hızlı koştum.

"İlişkiler konusunda berbatım Leo. Bunu biliyorsun ve bu ilişkiye girerken de biliyordun," dedim gergin bir şekilde. "Neden basit tutamadığımızı gerçekten anlamıyorum."

Daha kolaydı.

Daha mantıklı geldi.

Bu da her türlü anlaşmazlığı önleyecektir.

Leo beni tezgâha doğru sıkıştırdı. "Basit tuttuğumu sanıyordum," dedi kısık sesle. "Senden bir şey istedim mi?"

Onun güzel mavi gözlerine bakarken başımı yavaşça salladım. "Hayır," diye fısıldadım. "Bu yüzden neden çalışma saatlerim ya da geceyi burada geçirip geçirmeyeceğim hakkında tartışmak istediğini anlamıyorum. Şu anda benden ne istediğini anlamıyorum."

"Çünkü belki de her şey benim için biraz fazla basit, Macy," dedi Leo gür bir sesle. "Ve biz ilerledikçe daha da basitleşiyorlar. Aramıza olabildiğince mesafe koyduğunu hissediyorum ve nedenini gerçekten anlamıyorum. Umurumda çünkü seni seviyorum, Macy. Kendini çok çalıştırman umurumda. Yeterince uyumaman umurumda. Senin iyiliğin ve sağlığıyla ilgili her şey umurumda. Birini sevdiğinde böyle olur, tatlım."

Gözlerimi kırptırdım ve gözlerim büyüdü. "Sen... beni seviyor musun?" O kadar kısık bir sesle söyledim ki zar zor duyuluyordu.

Ellerini nazikçe omuzlarıma koydu. "Gerçekten bana bunu zaten bilmediğini mi söyleyeceksin?" diye sordu. "Bir gün benimle evlenmeni ve beni bu acıdan kurtarmanı umduğumu bilmediğini mi söyleyeceksin?"

Kalbim o kadar hızlı ve sert atıyordu ki kulaklarımda güm güm attığını duyduğuma yemin edebilirdim. "Hayır Leo," dedim başımı sallarken. "Sen beni sevemezsin, ben de seni sevemem. Evlenemeyiz. Asla. Yapamam."

"Saçmalık!" Leo bakışlarımı tutarken sert bir sesle konuştu. "Seni zaten seviyorum ve evlilik bir hapis cezası değildir, Macy. Korktuğunu biliyorum ve belki de bunu sana çok erken söyledim ama bence sen de beni önemsiyorsun. Önemsemeseydin burada herhangi bir ilişki içinde olacağını bile sanmıyorum. Bana bizim için hiç şans olmadığını söyleme."

"Ben. Yapamam. Sevemiyorum. Seni," dedim daha güçlü bir sesle. "Ve senin de beni sevmeni istemiyorum."

"Beni sevemezsin ya da sevmeyeceksin," diye sordu hoyratça. "Hangisi Biri mi, Macy? Bunun üzerinde birlikte çalışacağız. Sabırlı olacağım. Sadece bir tür gelecek şansı olduğunu bilmeye ihtiyacım var."

Tutuşunu kırdım ve tezgahıtan çantamı aldım. "Hiçbir şey," diye bağırdım, tüm vücudum titriyordu. "Hiçbir şey olma ihtimali yok. Anlamıyor musun? Ben seni sevemem, sen de beni sevemezsin."

Bu açıklamayı yaparken gözyaşlarım yüzümden akıyordu.

Gözlerindeki acıyı görebiliyordum ve bu beni çok üzüyordu ama kendimi açıkça ifade etmek zorundaydım.

Onunla evlenemezdin.

Bizim için bir gelecek yoktu.

Bunun bir olasılık olduğunu düşünmesine izin veremezdin.

Ben kapıya doğru koşarken üst kolumu yakaladı.

"Seni seviyorum Macy," diye homurdandı beni kendisine doğru çevirirken. "Muhtemelen en başından beri seviyorum. Bundan kaçma. Senin de benim gibi hissettiğini çok iyi biliyorum. Bu tür bir bağı tek başıma hissetmiyorum."

Kolumu ondan çektim.

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil," dedim ona çaresiz bir sesle. "Bunu daha fazla yapamam Leo."

"Peki," dedi sertçe. "Beni sevmeni sağlayamam, Macy. Dikkatli sür."

Kapıya doğru koştum. "Bildirimi Pazartesi günü teslim edeceğim."

"Yapma," dedi çakıllı bir sesle. "Profesyonel olabiliriz. Dediğın gibi, bunu atlatacağıız. Bu yüzden işini bırakman için bir neden yok. Kalmanı istiyorum."

Başımı sallarken gözyaşlarım hâlâ yüzümden akıyordu.

Başka bir şey söyleyemeden kapıyı açtım ve kaçtım.

BÖLÜM 24

Leo

"Cumartesi sabahı saat sekiz," diye homurdandı Dylan telefonu açarken. "Bu iyi olsa iyi olur."

"Ben sadece mutlu olmadığın zaman ne olacağını bilmek istiyorum. Bitiyor mu?" diye sordum kardeşime, kendime bir kadeh daha iyi İrlanda viskisi koyarken.

Yeni eve taşındığımı bilen bir iş arkadaşımın hediyesiydi. Palm Springs'de bir ev satın almak. Hiç içmeyeceğimi sanmıştım. Yanılmışım.

"Leo?" Dylan daha uyanık bir sesle sordu. "Lanet olsun! Kahveye ihtiyacım var. Sen neden bahsediyorsun?"

Kylie olduğunu tahmin ettiğim uykulu bir kadın sesi duydum ve Dylan yatak odasından çıkarken ona uyumaya devam etmesini söyledi.

İçkiyi geri attım ve her şeyin biraz daha kötü görünmeye başladığını fark ettim.

biraz bulanık. "Bir erkeğin mutlu sona ulaşamadığında ne yapması gerektiğini bilmek istiyorum. Sevdiği kadın aynı şekilde hissetmediğinde. Kadın ona, onunla herhangi bir gelecek umudunun kesinlikle olmadığını çünkü onu umursamadığını söylediğinde. Kylie seni sevdi ve evleniyorsun. Mutlu son. Nicole Damian'ı seviyordu. Mutlu son."

"Bekle," dedi Dylan. "Dur tahmin edeyim. Macy seni sevmiyor ve bu mutlu bir son *değil* mi? Ne halt içiyorsun sen Leo? Sesin çok kızgın geliyor."

"İrlanda viskisi," dedim ona. "Şimdi bana mutlu son olmadığında ne olduğunu söyle."

Dylan, "Ne oldu?" diye cevap verirken arka planda demlenen kahvenin sesini duyabiliyordum. Seni içmeye itecek kadar kötü olmalı. Hiç sinirlendiğini hatırlamıyorum. Seninle daha kırk sekiz saat önce konuştum ve geleceğin hakkında mide bulandırıcı derecede mutluydun."

Dylan'a olanları anlattım.

"Kolay olmayacağını biliyordum," diye itiraf ettim Dylan'a. "Hâlâ iyileşmemiş bir parçası olduğundan şüpheleniyordum ama bana karşı hiçbir şey hissetmediğini bilmiyordum. Kesinlikle hiçbir şey."

Dylan alaycı bir tavırla, "Akşamdan kalmalığını atlattığında bunun kesinlikle doğru olmadığını anlayacağını sanıyorum," dedi.

"O da böyle söyledi, yani bundan şüpheliyim," dedim alaycı bir şekilde, kelimelerim bulanıklaşmaya başlamıştı.

"Yani öylece gitmesine izin mi vereceksin? Öylece?" Dylan sorguladı. "Korktuğu için kaçıyor ve sen de ona sırtını mı dönüyorsun?"

Sorusunu düşünerek doldurduğum içkiye ters ters baktım. "Siktir et!"

Hırladım ve lanet shot bardağını duvara fırlattım.

ve sadece şişeyi aldım. Daha kolaydı. "Onun umurunda bile değil Ben, Dylan. Kendini tuttuğu falan yok. Bunu yüzüme karşı söyledi."

Onu yüksek sesle ve net bir şekilde duymuştum.

"Şu anda çok hamsın Leo ve bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi anlıyorum. Neden gardını almak istediğini anlıyorum ama bunu yaparsan pişman olursun. Onun nerede olduğunu biliyorsun ve bazı zorluklarla karşılaşacağını da biliyordun ama buna degeceğini düşündüğünü sanıyordum," dedi Dylan.

"Yaptım," dedim aceleyle. "Ama söylediği gibi hissediyorsa hiç umut yok. Beni sevmesini sağlayamam Dylan."

"Sana şunu sorayım," diye cevap verdi. "Birlikte yattığınıza eminim. Gerçekten bunu yapabilecek bir kadın olduğunu düşünüyor musun ve kesinlikle

Senin için bir şey yok mu?"

Elimi masaya vurdum, sinirlenmişim. "Bir gün önce olsa kesinlikle olmaz derdim ama bu gecedен sonra bilemiyorum. Ona bir şey oldu Dylan. Haklısın. Muhtemelen korkmuştur ve ben de onu sevdiğimi söylediğim için korkutmuşumdur. Bunu zaten bilmediği hiç aklıma gelmemişti. Sadece bunu yüksek sesle söylediğimi hiç duymamıştı."

"Onu sevdiğini söylemenin bir tür tetikleyici olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sanırım bu onu uçurumun kenarına getirmiş olabilir. Gözleri dönmüştü ve dehşete kapılmıştı. Onu hiç böyle görmemişim. Bir erkeğin egosunu yerle bir etmek için yeterliydi," diye homurdandım.

Şişeden bir yudum aldım ve Macy'nin tam olarak ne zaman paniklediğini hatırlamaya çalıştım, ama sarhoş halim yüzünden anılarım silikleşmeye başlamıştı.

"Bence o viskiyi içmeyi bırakıp düşünmeye başlamalısın Leo. Bu kadını seviyorsun."

"Ne yapmamı öneriyorsun?" Sinirli bir şekilde sordum. "Beni sevmediğini ve bir geleceğimiz olmadığını söylüyor."

Dylan, "Başka bir kadın olsaydı, sana deli gibi kaçmanı söyledim," dedi.

"Ama bu Macy ve biz onun geçmişini biliyoruz. Ve kabul etsen de etmesen de onun kalbini biliyorsun. Seni sevmediğini bir saniye bile düşünmüyorum. Nasıl hissettiğiyle başa çıkamıyor. Bu, geçmişte işine yaramış bir savunma mekanizması. Aklını başında tuttuğu için bundan nasıl vazgeçeceğini hiç öğrenemedi. Artık buna ihtiyacı yok ama bunu bilinçli olarak anlamıyor."

Şişeyi masanın üzerine bıraktım. "Bunu nereden biliyorsun?" Aslında sözlerinde bir tür doğruluk payı olabileceğini düşünerek sordum."

"Bir sürü terapi," dedi sert bir sesle. "Macy'nin başına gelenleri atlatmak için herhangi bir yardım alıp almadığını merak etmeye başladım. Eğer almadıysa, kafasının gerçekten karışık olduğundan şüphem yok."

Geriye dönüp baktığımda, Macy'nin herhangi bir danışmanla görüştüğünden bahsettiğini hiç hatırlamıyordum. "Gittiğini sanmıyorum. İnkâr onun başa çıkma mekanizmasıydı. Hay sikeyim! Muhtemelen bunu yapmasını önermeliydim."

"Bence bu herkesin kendi başına vermesi gereken bir karar," diye karşılık verdi Dylan. "Şu anda beni ne kadar duyduğundan emin değilim. Kızgın ve umutsuz olduğumu söyleyebilirim ama şu anda pes etmen gerektiğini düşünmüyorum. Seni kendinden uzaklaştırıyor olabilir ama bence orada kalmamalısın. Ona biraz zaman ver. Sana ihtiyacı olduğunda yanında olduğunu bildiğinden emin ol, ama bırak tüm bunları kendi başına çözsün. Geri dönmek onun seçimi olmalı."

"Ve sen onun yapacağını mı düşünüyorsun?" Sorguladım.

"Gerçekten bilmiyorum Leo," dedi Dylan ciddiyetle. "Ama senin nasıl hissettiğini çok iyi biliyor, yani top onun sahasında."

"Nasıl ulaşılabilir olurum ve orada olduğumu bilmesini sağlarım ama zorlamam?" Ben sordum.

Macy'nin bu kadar kolay gitmesine izin veremezdim. Muhtemelen Dylan'ı aramadan önce bunu biliyordum. Sadece yaralı kalbimi atlatmaya çalışıyordum.

Dylan, "Bunu kendi başına çözmen gerekecek," diye tavsiyede bulundu. "Bu

Ona neyin yardımcı olacağını düşündüğüne bağlı. Ayıldığın zaman bunu düşün. Bu arada şişenin geri kalanını da at. Yarın pişman olacaksın."

Şu anda şişeyi açtığım için kesinlikle pişman değildim çünkü acıyı uyuşturmaya yardımcı oluyordu.

"Hayatımın geri kalanını onsuz yaşamak istemiyorum Dylan. En başından beri onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum. Bunu nasıl bildiğimden ya da nasıl fark ettiğimden emin değilim, ama sadece... biliyordum," dedim ona ciddiyetle.

"Daha ne kadar beklemek istiyorsunuz?" diye sordu.

Omuz silktim. "Sonsuza kadar. Eninde sonunda aklımı kaybedebilirim ama dışarıda benim için başka bir kadın yok."

Bu dünyada istediğim başka bir kadın yokken ne kadar beklediğimin ne önemi vardı?

Fikrini değiştirirdi ya da değiştirmezdi.

Fikrini ne kadar çabuk değiştirirse, tamamen sefil bir piç olarak o kadar az zaman geçirirdim.

"Anlıyorum," diye yanıtladı Dylan. "Ve muhtemelen cehennem gibi olacak çünkü bunu çözmek için gerçekten yapabileceğin hiçbir şey yok Leo. Her şeyi yoluna koyması için ona zaman tanınmalısın. Bir şey istediğinde hiçbir şey yapmama konusunda pek iyi değilsin. Seni gördüm. Azimlisin. Bu yüzden arkana yaslanıp beklemek kolay olmayacak."

"Fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum."

"Arka planda kalmanın yaratıcı yollarını düşün," diye önerdi. "Şimdi git ve biraz uyu ki gerçekten düşünebilesin. Uyu, akşamdan kalmayla başa çık ve sabırlı olmaya çalış."

Ayağa kalktım ve başım dönmeye başladı. "Kahretsin!" Küfür ettim. "On yıldan fazladır bu kadar sinirlenmemiştim."

"Zemin hareket ediyor mu?" Dylan sordu.

"Evet. Ve lanet oda dönüyor."

Tökezledim ve sonra bayılmadan önce odama varıp varamayacağımı görmek için ilerlemeye devam ettim.

Elimi duvara koyarak, uzun koridorda yatak odama doğru yürümek için kullandım.

"Hâlâ dik misin küçük kardeşim?" Dylan sordu.

"Odamı arıyorum," dedim ona.

Yavaşça hareket ettim, her şeyin dönmeyi bırakmasını diledim ama olmadı.

"Anladım," dedim Dylan'a sonunda yatak odamı bulup üzerine uzandığımda.

Yatağa.

"Artık güvende misin?" Dylan sordu. "Evet," dedim.

"Dylan?" "Ne var Leo?"

"Düşünmüyordum. Tek düşünebildiğim beni sevmediği için ne kadar üzüldüğümdü," dedim boğuk bir sesle.

"Sadece şu anda nasıl hissettiğine dair hiçbir fikri olmadığını hatırla. Belki bu işleri biraz daha kolaylaştırır. Biraz dinlen," dedi.

"Bunu mutlu sonla bitirmenin bir yolunu bulacağım," diye yemin ettim giyinmiş olarak yorganın altına girerken.

"Eminim öyle olacaktır," diye yanıtladı Dylan. "Başını kuma gömüp pes etmek istemek kolay. Biliyorum çünkü ben bunu milyonlarca kez yaptım. Hiçbir zaman iyi sonuçlanmadı."

"İyi geceler Dylan," dedim gözlerimi kapatırken.

"İyi geceler Leo," diye karşılık verdi.

Aramayı sonlandırmak için düğmeye basmamla bayılmam bir oldu.

BÖLÜM 25

Macy

I Pazar sabahı kapı zilinin çaldığını duydum ama duymazdan geldim.

Kimseyle konuşmak istemedim.

Fazla

uyumamıştım.

Yemek

yememiştim.

Ve yeni komşularımdan biriyle samimi bir konuşma yapacak durumda değildim.

Tek istediğim şu anda olduğu gibi kanepemde yalnız ve neredeyse katatonik olmaktı.

Bu şekilde, hayatımı nasıl mahvettiğimi düşünmek zorunda kalmıyordum.

Acıyı engellemek gittikçe zorlaşıyordu, bu yüzden odaklanmam gerekiyordu.

"Kapıyı aç, Macy. Göleti yeni dairenin kapısına bakmak için geçmedik," Kylie'nin sesinin kapı eşiğinden gürlediğini duydum.

Halüsinasyon görmeye başlayıp başlamadığımı merak ederek gözlerimi açtım.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm ve sonra dikkatlice "Kylie?" diye sordum.

"Evet. Ben de buradayım. Aç şu lanet kapıyı," dedi Nicole ilk kez konuşarak.

Kapıyı çekip açtım ve en iyi iki arkadaşımın seslerinin halüsinasyon olmadığını gördüm. "Siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz?" Şaşkınlıkla sordum.

Önce Nicole girdi. "Tanrıya şükür," dedi minnetle. "Dışarıda erimeye

başlamıştım ve saat daha sabahın on biri bile olmadı."

"Ben de," dedi Kylie, Nicole'ün peşinden daireye girerken. "Sanırım şu anda İngiliz havasını tercih ederdim."

Belki de bu şaşırtıcı değildi çünkü iki arkadaşım da son derece açık tenliydi. Nicole çarpıcı bir sarışın, Kylie ise ateşli bir kıızıldı. Palm Springs'teki kavurucu hava ve gülünç derecede sıcak güneş muhtemelen ikisine de iyi gelmiyordu.

"Burada olduğunuza inanamıyorum," dedim onları mutfağıma kadar takip ederken. "İkiniz de neden buradasınız?"

Nicole kahve aradı ve Kylie cezveyi suyla doldururken şöyle dedi: "Çünkü bizi her an buraya getirebilecek özel jeti olan harika bir kocam var. Bunu uzun zaman önce yapmamız gereken acil bir müdahale olarak düşünün ama bence önce hepimizin kahveye ihtiyacı var. Alınma Macy ama bok gibi görünüyorsun. Dylan bana Leo'yla aranızda olanları anlattı. Berbat durumda, biliyorsun. Leo dün erken saatlerde Dylan'ı aradı ve tamamen sarhoştı, bu garip çünkü Leo asla sarhoş olmaz."

"Sarhoş," dedim yavaşça, sisli kafamı toparlamaya çalışarak. "Leo sarhoş musun?"

Nicole bana döndü ve değerlendirici bir bakış attı. "Gerçekten kahveye ihtiyacın var," diye karar verdi.

Başımı salladım. "İkinizin de neden burada olduğunuzu hâlâ anlamıyorum. Yeni bir işe başladığınızı sanıyordum, Nic."

"Yarımdan itibaren bir hafta," dedi bana kahveyi hazırlarken. "İ bir arkadaşımınla geçirecek zamanım var. Umarım bu hafta burası biraz serinler."

Kylie'ye bakarken kaşlarımı kaldırdım.

Omuz silkti. "ABD'den Londra'ya gidip gelmeyecek değilim ya," diye hatırlattı. "Gerçi bu sefer iş için burada değilim."

"Damian ve Dylan nerede?" Kafam hâlâ tamamen karışmış bir halde sordum.

"Londra," diye cevapladı Nicole. "Bir kahve içelim ve konuşalım."

Sesi endişe vericiydi ama kahvelerimizi alıp oturma odasına geçerken ikisini de gördüğüm için ne kadar mutlu olduğuma odaklanmaya çalıştım.

Nicole benden sonra kanepenin diğer ucuna oturdu ve Kylie Nicole'den çok da uzak olmayan bir yerde, evinde, koltuğunda.

Eşofmanıma ve tişörtüme baktım, ikisinin yanında bir serseri gibi göründüğümü biliyordum.

Cuma gününden beri duş alma zahmetine girmemiştim ve oldukça saçlarımın fare yuvası gibi görüldüğünden eminim. "Geleceğinizi bilmiyordum," diye mırıldandım kahvemi yudumlarırken."

"Yolculuk tam olarak planlanmış değildi," diye bilgi verdi Nicole. "Kylie ve ben, sen tüm hayatını mahvetmeden önce buraya gelmemiz gerektiğini fark ettik."

Kylie nazikçe ekledi, "Leo'yla ilişkiden vazgeçersen, bence pişman olacaksın, Macy. Onu seviyorsun."

Başımı sertçe salladım. "Hayır."

Nicole'ün sesi daha da sertleşerek tekrarladı: "Onu seviyorsun. Bunu anlamak için ikimizin de seni görmesine gerek yoktu. Onunla bir ilişki içindeydin, ki onun için delicesine deli olmasan bu asla gerçekleşmezdi. Gerçekten Kylie ve benim kazadan beri hiç kimseyle çıkmadığını fark etmediğimizi mi sanıyorsun? Yaşadıklarını görmezden gelmiyoruz ama ikimiz de sana böyle bir trajediyle nasıl başa çıkacağını söylemek istemedik."

Kylie, "Ama şimdi fark ediyoruz ki seni zorlamalı, yavaşlamayı ve kaçmayı bırakmanı sağlamaya çalışmalıydık," dedi. "Ve olaydan hemen sonra sana profesyonel yardım aldirmaya çalışmalıydık. Başa çıkıyor gibi görünüyordun ama aslında çıkamıyordun. En iyi arkadaşların olarak keşke bunu fark edebilseydik. Belki de uzakta olmasaydık fark ederdik. Tekrar Newport Beach'te yaşamaya başladığımızda iyi görünüyordun ama yine de değildin."

"Sadece her şeyi nasıl daha iyi saklayacağını öğrendin," diye gözlemledi Nicole. "Çok fazla çalıştığını biliyorduk ve çalışmadığın zamanlarda da

Gönüllülük. Kylie ve ben şimdi anlıyoruz, Macy. Meşgul ve bitkin kalmalıydın yoksa içine gömdüğün tüm duygularla baş etmek zorunda kalırdın, değil mi?"

"Meşgul olmayı seviyorum," diye itiraz ettim.

Kylie kaşlarını çatı. "Bir meşguliyet vardır, bir de o kadar meşguldür ki gün içinde düşünecek vakit bulamazsın. Neler olduğunu daha önce fark etmeliydim."

"Ben de," diye karşılık verdi Nicole.

"Ben iyiyim," dedim onlara. "Leo ile işler çok yoğunlaştı. Beni bilirsiniz. İlişkiler konusunda berbatımdır. Bir gün daha fazlasını isteyecekti. Evlilikten bile bahsetti."

Nicole gülümsedi. "Bu dünyanın sonu değil, biliyorsun. Aslında hayatınızın farklı bir evresinin yeni bir başlangıcı gibi. Umarım çok mutlu bir evre olur. Bir gün Leo'yla evlenmek istemiyor musun? Onu seviyorsun."

"Şunu söylemeyi kes," diye cevap verdim sinirli bir şekilde. "O daha iyisini hak ediyor. Artık birini sevebilecek kapasitede değilim. Başka kimseyi sevmek istemiyorum."

Kylie konuşmadan önce yüzümü dikkatle inceledi. "Bu kimseyi sevemeyeceğin anlamına *gelmiyor. Sevmeyeceksin*," diye bir çıkarımda bulundu. "Çünkü bu çok fazla acı verebilir."

Ben konuşmadan Nicole elini kaldırdı. "Bu çok mantıklı Macy ve tüm aileni kaybettikten sonra bu olasılığı neden göz ardı ettiğini anlıyorum. Ama hayatının geri kalanını gerçekten bu şekilde mi yaşamak istiyorsun? Leo seni seviyor. Senin için her şeyi yapar. Eğer sevmeye değer bir adam varsa, o da odur ve eğer sen de aynı şekilde hissediyorsan, tüm bunları bir kenara attığını görmek istemiyorum."

Duygular sanki bir daha asla kapatamayacağım bir sel kapısı açılmış gibi beni karşılamaya koşarken sustum.

Cevap verirken gözyaşlarım yüzümden aktı, "Bunu yapamam. Bir daha böyle hissedemem. Bu beni öldürür."

Nicole ikimizi ayıran boşluğa doğru ilerledi ve Başım omzuna yaslanana kadar kolunu bana doladı ve yumuşak bir sesle, "Bu seni öldürmez, Macy. Sen bundan çok daha güçlüsün. Hayatın bazen başımıza bir sürü korkunç şey getirdiğini biliyorum ama

Leo'nun sizi sevdiği gibi birinin sizi sevmesi, üzerimize atılan tüm saçmalıkları telafi eden şeylerden biridir."

Kylie yere çökmüş ve ayaklarımın dibine oturmuştu, "Zor zamanlarımızda ikimizin de yanında oldun. En başından beri olmasını dilediğim gibi şimdi de biz senin yanında olalım."

"Sen de oradaydın," dedim ağlamaklı bir sesle.

"Keşke öyle olmasaydı," diye cevap verdi Nicole. "Daha iyi bilmemiz gerekirdi. İşlerin senin için iyiye gitmediğini ve kimsenin hayatına girmesine izin vermeyerek zar zor başa çıktığını bilmeliydik. En azından insan olan herhangi birini."

"Yapamadım," dedim hıçkırıklara boğulurken. "Hâlâ da yapamıyorum."

Kylie elini benimkinin üzerine koyarak, "Yapabilirsin. Belki daha önce bunu yapmanın zamanı gelmemişti ama Leo'dan gerçekten vazgeçmek istiyor musun?"

Çocukluğumdan beri yanımda olan iki kadının sevgisinin tam ortasında otururken, sonunda kırıldım. "Ona hak ettiği her şeyi verebileceğimden emin değilim ve beni neden sevdiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Nicole cevap verirken saçlarımı okşadı, "Tıpkı benim Damian'ın beni neden istediğini anlayamadığım ve Kylie'nin Dylan'ın ona neden ihtiyacı olduğunu anlayamadığı gibi. Aşk hiçbir zaman mantıklı olmayacak, kızım. Sadece oradadır ve doğru adam olduğunda o klik sesini, o bağlantıyı fark edersin."

Kylie, "Korkutucu olduğunu kabul eden ilk kişi ben olacağım, ancak bu korkuyu aştığınızda, bir inanç sıçraması yapmanın riske değer olduğunu anlıyorsunuz. Bize gerçekten Leo'ya deli gibi aşık olmadığını söylemeye devam edecek misin?"

Başımı salladım. Artık ne onlara ne de kendime yalan söyleyebilirdim. "Onu seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki şimdiden o kadar canım yanıyor ki dayanamıyorum. Bana nasıl hissettiğini söylediğinde panikledim. Panik atak sırasında verdiğim ani bir tepkiydi çünkü bir daha birini kaybetmekten çok korkuyordum. Ama onu çoktan kaybettim ve bu beni öldürüyor. Eğer beni sevmesine izin verseydim ve

Onu sevmeme izin verseydim, en azından acımı gösterecek daha fazla şeyim olurdu."

Nicole yatıştırıcı bir sesle, "Onun bir yere gideceğini sanmıyorum," dedi.

"Onu incittim, Nic. Sanırım onu çok kötü incittim," dedim gözyaşlarım boğazımı tıkayarak.

"İki insan birbirini bu kadar çok sevdiğinde bazen böyle olur," diye gözlemledi Kylie. "Bahsettiğimiz kişi Leo. Anlayışla karşılar ve eğer açıklarsan seni destekleyeceğini biliyorum, Macy."

Başımı Nicole'ün omzundan kaldırdım ve yüzümden süzülen gözyaşlarını silkelemeye başladım. "Eğer beni affederse, bunu ona tekrar yapamam. O çok daha iyisini hak ediyor."

"Biz de bu yüzden buradayız," diye açıkladı Kylie. "Dylan Leo ile konuştu ve sana önümüzdeki hafta izin vermeyi kabul etti. Sana bu bölgedeki en iyi danışmanı bulduk ve yarın seanslara başlayacaksın. Salı günü bir spa günü planladık ve haftanın geri kalanında birlikte takılacağız. Belki bana düğün mekanları hakkında fikir verebilirsiniz. Ama burada olmamızın tek amacı sadece konuşmak. Neler yaşadığını asla tam olarak anlayamayacağız, Macy, ama daha önce hiç konuşmadığımız gibi konuşacağız. Başından beri seni cesaretlendirmemiz gerektiği gibi. İyileşmen gerekiyor ki bunun bir daha asla olmayacağını bilesin."

İkisine de bakakaldım. "Bütün hafta kalacak mısınız?"

Nicole, "Cumartesi günü ayrılmamız gerekiyor, böylece yeni işime başlamak için zamanında geri dönebilirim, ancak o zamana kadar, bazı şeyleri konuşmanıza ve stres seviyenizi düşürmenize yardımcı olmak için buradayız. En son ne zaman kendinize ve ruh sağlığınıza zaman ayırdınız?"

Başımı salladım. "Asla. Ama merkezdeki işime yeni başladım. Bir hafta izin alamam."

Kylie bana gülümsedi. "Tabii ki yapabilirsin. Patronla çoktan anlaştık."

"Leo," diye nefes aldım. "Onun için sorun olmadığından emin misin?"

"Seni seviyor'un neresini tam olarak anlamadın?" Nicole alaycı bir tavırla sordu. "İhtiyacın olduğunu düşünseydi sana bir yıl izin verirdi. Tartışma, Macy. Buna ihtiyacın var. Kafanı toparlaman ve daha önce çözemediğin bazı şeyleri çözmen gerekiyor."

Leo ile bir ilişkiyi yürütmek için herhangi bir umudum varsa, zihnimde asla çözülmemiş şeyler ve hala üzerinde çalışmam gereken sorunlar olduğunu biliyordum.

Ve Tanrım, bunu istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki bu beni öldürüyordu. "Tartışmayacağım," dedim onlara. "Leo'yu seviyorum ve onun için çözmem gereken her türlü sorunla yüzleşeceğim."

Kylie kocaman bir gülümsemeyle, "Başlaman için buradayız," dedi.

Nicole'den Kylie'ye bakarken gözlerimden yine yaşlar aktı, bu iki kadına kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettarım. "Siz ikiniz olmasaydınız ben ne yapardım?" Sesim biraz titreyerek sordum.

Kylie yaklaşıp beni kocaman bir kucak için aşağı çekerken, "Şanslısın ki bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın," diye takıldı.

Kollarımı Nicole'e doladım ve hepimiz gözyaşları içinde kalana kadar üçümüz o grup kucaklaşmasında kaldık.

Üçlü kucaklaşmamızdan ayrılırken telefonumun çaldığını duydum.

"Leo'dan bir mesaj var," dedim telefonu açarken.

Baskı yok. Sadece seni sevdiğimi ve bana ihtiyacın olursa burada olduğumu bilmeni istiyorum.

Kısa ve tatlıydı. Tam anlamıyla.

Nicole nazikçe, "Sen hazır olduğunda o da orada olacak, Macy," dedi. "Hiçbir yere gitmiyor. Lancaster erkekleri için söyleyebileceğim tek şey bu, bir şey istediklerinde çok inatçı oluyorlar."

Derin bir nefes aldım ve hızlıca bir cevap yazdım.

Ben de seni seviyorum. Bana biraz zaman verir misin?

Cevabı neredeyse anında geldi.

Leo: *Ne kadar süreye ihtiyacın varsa.*

Parmağımı sözlerinin üzerinde gezdirirken gülümsedim.

Leo Lancaster gibi bir adamı hak etmek için ne yaptığımdan emin değildim ama gelecekte ona değer veren bir kadın bulacağından emin olacaktım.

BÖLÜM 26

Macy

LEO: *Bugünkü terapi randevunuz nasıldı?*

Ben: *Her zamanki gibi acımasız. Arkadaşım olmayan birine içimi dökmek hiç kolaylaşmıyor gibi görünüyor ama yardımcı olduğunu biliyorum, bu yüzden dökmeye devam ediyorum.*

Leo'yla sohbet edebilmek için kanepeye uzanırken içimi çektim.

İkimizin tam anlamıyla konuşmaya başlaması birkaç hafta almıştı.

Her gün beni kontrol ediyordu, temelde sadece beni sevdiğini hatırlatıyordu ve ben de hızlı bir yanıt veriyordum, ancak konuşmalarımız bir hafta önce başlamıştı.

Kızlarla geçirdiğim hafta, her zaman hatırlayacağımı bildiğim bir deneyim olmuştu.

O hafta danışmanlık almaya başlamamın yanı sıra Neredeyse hiçbir şey yapmama ve her anını sevme sanatının tadını çıkarın.

İlk haftadan sonra kendimi daha iyi hissetmiştim çünkü Nicole, Kylie ve ben çok fazla konuşmuştuk ve ondan sonraki her hafta danışmanlığım ve yaşam tarzımı değiştirmem sayesinde iyileşmiştim.

Koruma merkezinde çok çalıştım ve tutsak yetiştirme programı için damızlık çiftler elde ettiğimizden beri meşguldük.

Ancak çalışmayı ne zaman bırakacağımı da öğrenmiştim.

Leo ve ben birbirimizi merkezde gördük, ancak birbirimize karşı son derece profesyonel davrandık ve bu sırada kişisel bir tartışma olmadı.

İşteydik.

Evet, kendimi onun kollarına atmak ve hiç ayrılmamak istediğim zamanlar oldu ama çalışırken bu asla gerçekleşmeyecekti.

İnanılmazsın.

Derin bir nefes aldım ve sesli arama simgesine bastım.

Leo'nun bunu asla başlatmayacağını biliyordum çünkü benim kendi hızımda ilerlememi bekliyordu.

"Bence siz de oldukça inanılmazsınız Bay Lancaster," dedim cevap verdiğinde.

"İş hakkında konuşmadığımız zamanlarda sesini duymak güzel," diye cevap verdi sevdiğim seksi baritonuyla. "Seansların hâlâ zorlu geçiyor mu?"

Tanrım, onu çok özlemiştim.

İlişkimizi sürdürmeye çok hazırdım ama birbirimizi sevme şeklimiz konusunda tamamen rahat olduğumdan emin olmak istiyordum.

Leo bir daha asla hafife almak istemediğim bir hediye idi.

İç çekerek ona, "Daha kolay olacaklarından çok şüpheliyim," dedim. "Keşke uzun zaman önce başladığım bir şey olsaydı."

"Şimdi yapıyorsun," diye hatırlattı bana.

"Seni incittim Leo ve bunu nasıl telafi edeceğimden emin değilim," dedim dürüstçe. "Bunu hak etmedin."

"Tatlım, gerçekten biraz acıya dayanamayacağımı mı düşünüyorsun? Her şey bittiğinde hayatımı seninle mi geçireceğim?" diye sordu neşeli bir tonda.

"Çok seven insanlar bazen birbirlerini incitirler, sanırım," diye cevap verdim. "Ben de seni çok seviyorum Leo."

"Bunu duymak için ne kadar beklediğimi biliyor musun?" dedi.

Huskily. "Ve sen haklısın. Birbirimizi inciteceğiz. Bu kaçınılmaz. Ama ben de seni seviyorum Macy ve sanırım ikimiz de iynin kötüye ağır basmasını sağlamaya çalışacağız."

"Geri dönebileceğimizi sanmıyorum," dedim ona. "Bence bu çok saçma olur çünkü ben her şeyi berbat etmeden önce çok yakındık. Bence bunu farklı bir şekilde yapabiliriz. Hissettiğimde sana her zaman nasıl hissettiğimi söyleyeceğim ve sonra bunun hakkında konuşacağız. Umarım sen de her zaman aynı şeyi yapabileceğini hissedersin."

"Yani artık sıradan randevular yok mu?" diye umutla sordu.

"Hayır. Seni bunun için çok seviyorum Leo. Ayrıca seni duygusal bir bağ olmadan özel seks partnerleri için de çok seviyorum. Sana sahip olduğum tüm sevgiyi vereceğim ve her ne olursa olsun birlikte bir gelecek için hala var olmanı umacağım."

"Birlikte olduğumuz sürece nasıl görüldüğü umurumda değil" demeden önce uzun bir nefes aldığını duydum. Lania'dan ayrılmadan önce sana bir ev tutmayı bırakıp benimle yaşayıp yaşamayacağını sormak istedim ama çok erken olduğunu biliyordum. Benimle çık ve bazen geceyi benimle geçir, hazır olduğunda benimle yaşa, bunu tartışmaya hazır olduğunda benimle evlen. Önemli değil, Macy. Beni sevdiğin sürece, bu yeterli."

Yine de gerçekten yeterli miydi? Ben pek sanmıyorum.

Ona verdiğim her şeyi kabul etmek zorunda olmamalı.

Tam olarak istediği şeyi elde *etmesinin* zamanı gelmişti ve bunun bir ortaklık olacağını bilmesine ihtiyacım vardı.

Kelimelerin ucuz olduğu gerçeğini düşünürken gülümsedim.

Ona göstermek zorundaydım ve Tanrı biliyordu ki Leo'yu ikimizi de mutlu edeceği neredeyse garanti olan yeni şartlarla kabul etmeye hazırdım.

"Seni özledim," dedim nefes nefese bir sesle.

"*Meep!*" Hunter hemen yanımdaki koltuğundan yüksek sesle söyledi.

"Sanırım Hunter da seni özlediğini söylüyor" diye eklerken güldüm.

"Beni sadece çoklu su musluklarım ve ara sıra açık kalan tuvalet kapakları," diye şaka yaptı Leo.

Elimi Hunter'ın ipeksi başının üzerinde gezdirdim. "Sana hâlâ yeni bir Ficus ağacı borçluyum," diye takıldım.

"Olmuyor," diye homurdandı. "Sanırım bendekini çok seviyor." "Beni sev, nevrotik kedimi sev," dedim gülerek.

"İnan bana tatlım, biliyorum," diye yanıtladı Leo.

"Kedilerden bahsetmişken," dedim. "Lania'da ne oldu?"

"Henüz tüm veriler elimizde değil, ancak küçük ama sağlıklı bir popülasyon gibi görünüyor. Büyük olasılıkla benim tavsiyem onları izlemek ve sayılarının artmaya devam ettiğinden emin olmak olacak," diye yanıtladı Leo.

"Çok memnunum," diye cevap verdim. "Orada sayılarını artırabilecekleri bir yaşam alanları var."

"Öyle, ki bu nadir görülen bir durum," diye kabul etti. "Yine de kritik bir nesli tükenme tehlikesiyle karşı karşıya ama en azından artık soyları tükenmiş değil."

"Hâlâ yaşadığım en muhteşem deneyim," diye paylaştım.

"O zaman sanırım bir gün bunu aşip aşamayacağımı görmem gerekecek," dedi. "Seni istediğin her yere götürebilirim."

"Bu iyi bir şey çünkü iş dışındaki şeylerden nasıl zevk alacağımı öğrenmeye başlıyorum" derken gülümsedim.

"Anlat bana," diye ısrar etti.

"Daha yeni ikinci spa günümü yaptım," diye itiraf ettim. "Kylie ve Nicole ile gittiğimde gerçekten nefret edeceğimi düşünmüştüm ama oldukça rahatlatıcıydı. Çıktığımda kendimi gevşek bir erişte gibi hissediyorum ve ayak tırnaklarım çok güzel."

"Başka?" diye ısrar etti.

"Alışveriş yapmaktan hoşlanmaya başladım. Nedenini sormayın. Belki de çok cömert bir işverenim olduğu ve bana her günümü ruh halimi yükseltecek kadar iyi ödeme yaptığı içindir. Artık haftanın her gününü yedekli olarak geçiriyorum," diye paylaştım.

Leo inledi. "Bunu paylaşmak zorundaydın." "Sen istedin," diye hatırlattım ona.

"Onları görmek için gerçekten etrafta olsaydım sorun olmazdı," diye yanıtladı. "Aksi takdirde bu çok zalimce olur."

Sesin dudaklarımdan çıkmasına engel olamadan kıkırdadım. "Onları eninde sonunda göreceksin."

"Söz mü?" diye sordu sert bir sesle.

"Kesinlikle," diye kabul ettim.

"Güldüğünü duymak güzel, Macy," dedi.

"Gelecekte bunun çok daha sık olacağına dair içimde bir his var," diye cevap verdim, her şeyin farklı olacağına dair onu rahatlatmaya çalışarak.

Değişiyordum.

Gelişiyordum.

Duygularımı, onlarla başa çıkmayı uzun zaman önce öğrenmiş olmam gerektiği gibi ele alıyordum.

Hayatımdaki o korkunç trajediyi ele alış biçimim yüzünden kendimi suçlamak

anlamsızdı. Gerçekten acı dolu yılları bir şekilde atlatmam gerekiyordu ama artık o mantığa aykırı savunma mekanizmalarından bazılarını geride bırakmanın zamanı gelmişti.

"Şükürler olsun!" Leo alçak sesle ve şiddetle küfretti. "Eğer seni bir daha ağlarken görmezsem mutlu bir adam olacağım."

"Bu konuda söz veremem," diye uyardım onu. "Bazen mutluluk gözyaşları dökeceğim kesin. Kylie'nin gelecekte hâlâ bir düğünü var."

"Bununla başa çıkabilirim," diye homurdandı. "Lanet olsun, Macy! Yemin ederim hayatımın geri kalanını senin o muhteşem yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye çalışarak geçireceğim."

"Tek yapman gereken bir odaya girmek, yakışıklı," diye ona güvence verdim. "Beni mutlu ediyorsun Leo. Belki de bu yüzden panikledim. Aramızdaki her şey çok iyi görünüyordu. Bazen diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum çünkü tam da gerçekten mutlu olduğum bir anda kötü bir şey olması kaçınılmaz görünüyordu. Bu beklentiye yavaş yavaş aşıyorum."

"Sabırsızlık etmek istemem, istersen bana cehenneme git diyebilirsin ama seni ne zaman göreceğim tatlım?" diye sordu dikkatle.

Bir dakika düşündüm. "Cumartesi mi?" diye sordum. "Gerçekten Newport Sahili'ne gitmem gerekiyor. Temizlemem gereken bir depom var ve

önemli bir durak daha var. Eğer buralarda olacağını düşünüyorsan, öğleden sonra geç saatlerde senin evine uğrayabilirim."

"Hunter ne olacak?" diye sordu. "Onu da götürüyor musun? İstersen Newport Beach'e gitmeden önce onu bana bırakabilirsin. Ben buralarda bir makale üzerinde çalışıyor olacağım."

"Anlaştık," dedim mutlulukla. "Cumartesi günü benimle olmaktansa seninle olmayı tercih eder."

"O zaman bu kedide ciddi bir sorun var," dedim sertçe.

"Çünkü her zaman seninle olmayı tercih edeceğim."

"Sadece tuvalet kapaklarınızın kapalı olduğundan emin olun," diye hatırlattım.

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum tatlım, ama nasıl olduğumu bilirsin. Çok zorlamak gibi bir huyum var. Eğer yaparsam bana söyle," dedi samimi bir ses tonuyla.

Gülümsedim. "Söz veriyorum, bundan sonra nasıl hissettiğimi sana her zaman bildireceğim."

Cumartesi günü geldiğinde, Leo Lancaster bir şeyleri saklamaktan ne kadar bıktığımı anladım.

BÖLÜM 27

Macy

"ÜZGÜNÜM ANNE," dedim kırmızı bir gülü mezar taşının üzerindeki küçük tomurcuk yuvasına bırakırken. "Bugün hiç mavi gül kalmamıştı."

Mavi güller annemin en sevdiğiydi, ama boyalı oldukları için ve genetik bir modifikasyonla yetiştirildikleri için daha nadirdi ve her zaman bulunması kolay değildi.

Bugün, üç çiçeği kontrol ettikten sonra mavi gülden bir şey çıkmadı. dükkanlarda var mı diye baktım.

Kırmızı güller ikinci favorisiydi, bu yüzden onunla yetinmek zorunda kaldım.

Bakımlı çimenlerin üzerine oturdum ve elimi annemle babamın paylaştığı işaret levhasının serin mermerine koydum.

Brandon'ın mezar taşı annemle babamın hemen yanındaydı, bu da zihnimde hepsiyle aynı anda konuşmayı kolaylaştırdı.

Palm Springs'e taşındığımdan beri buraya gelmemiştim ama bugün söyleyecek bazı şeylerim vardı.

"Size biriyle tanıştığımı söylemek istedim," dedim. "Bir daha kimseyi sevebileceğimden emin değildim ama sevdim. Seviyorum. İstemiyordum ama o kadar büyük, küstah ve güzel ki karşı konulmazdı. Baba, bana bir gün tüm iyi özelliklerimi göreceğ bir erkeğin çıkacağını söyledin. Bunun nasıl olduğundan emin değilim ama oldu. Onu ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da, yapışkan gibi yapıştı çünkü beni... görebiliyordu."

Elimi uzattım ve yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını sildim.

Newport Beach'te yaşarken buraya sık sık gelirdim, özellikle de biraz huzur bulmaya çalışmam gerektiğinde, ama nadiren konuşurdum ve hiç

Ben buradayken Leo hakkında hiçbir şey söylemedi.

Belki de yapmalıydım, çünkü birdenbire her şey bana çok net göründü.

Hayatımın geri kalanında mutsuz, yalnız ve korunaklı olmak istediğim şey değildi.

ailemden herhangi birinin benim için isteyeceği bir şeydi.

Bazı açılardan, onlar yaşayamadığı için ben onlar adına yaşamak için buradaydım ve bu da mümkün olduğunca mutlu olmak anlamına geliyordu çünkü onlar hayattayken hepimiz bu şekilde yaşamıştık.

"Sanırım hepiniz Leo'yu biliyorsunuz," diye mırıldandım. "Rüyalar. Artık onlara ihtiyacım yok. Anlıyorum. Ölmeye hazır değilim. Bir sebepten dolayı buradayım. Onun için buradayım. Leo için buradayım. Ve o da benim için burada. Tüm küçük nüansları anladığımı iddia etmeyeceğim ama büyük resmi anlıyorum."

Nedense Leo Lancaster beni istiyordu ve artık nedenini merak etmiyordum.

Onu mutlu edebilirdim ve tam olarak bunu yapmaya başlamaya hazırdım.

"Palm Springs'e taşındım," dedim onlara. "Sadece ziyaret için buradayım. Eski evin önünden geçtim. Farklı görünüyor. Yeni sahipleri evi senin de seveceğini düşündüğüm güzel bir sarı renge boyamışlar anne. Şu anda o evde başka bir aile anılarını yaşıyor, tıpkı Brandon ve ben küçükken bizim anılarımızı yaşadığımız gibi."

Yıllardır çocukluğumun geçtiği eve gitmekten kaçınmışım ama bugün bilerek oraya gitmişim. Onun sadece bir ev olduğunu ve asıl önemli olanın kalbimde yaşayan anılar olduğunu kendime kanıtlamam gerekiyordu.

Bunu görmüştüm.

Sonunda evin başka birine ait olduğunu ve onların evi kendilerine ait kıldıklarını anlamışım. Ama bu, o evin -bizim olduğu zamanki- mutlu anılarını nereye gidersem gideyim yanımda taşıyamayacağım anlamına gelmiyordu.

"Sizi seviyorum ve her zaman özleyeceğim ama artık hayatımı yaşama zamanımın geldiğini biliyorum. Hayatımı yaşarken kendimi suçlu hissetmemek benim için çok zor oldu.

Hepiniz gittiniz. Ve şimdiye kadar başka birini sevmek çok korkutucuydu. Leo'yla tanışana kadar. O risk almaya değer ve biliyorum ki onunla mutlu bir hayat hepinizin benim için isteyeceği şey."

Durdum ve birkaç derin nefes aldım, yüzümden aşağı akan gözyaşı nehrini temizlerken duygularım kabarmıştı.

Konuştüğüm her kelimede kendimi daha hafif hissediyordum, bu yüzden konuşmaya devam ettim.

"Hepinizin onu ve tüm ailesini çok seveceğinizi biliyorum," dedim hüznle.

Benim ailemle Leo'nun ailesinin çok az ortak noktası olabilirdi ama içgüdüsel olarak biliyordum ki benim ailem Leo'nun annesine bayılırdı ve Brandon da Lancaster kardeşlerin hepsini çok severdi.

"Artık Palm Springs'te yaşadığım için çok fazla uğrayamayacağım, ama bu konuda sorun yaşamayacağınızı düşünüyorum. Fırsat buldukça ziyaretinize geleceğim," diye söz verdim.

Leo ihtiyacım olduğunda benimle özel seyahatlere çıkar ve ben de uzun zamandır hayatımın bir parçası olan hayvan barınağını ziyaret etmek için Newport Beach'e geri dönerdim.

Ailemin ebedi istirahatgâhını ziyarete gelmeyecek değildim ama geçmişimin kötü yanlarına takılıp kalmak yerine geleceğim için daha fazla çaba göstermeye hazırdım.

Son beş yıldır acı çekiyor ve kaybımın duygusal acısından mümkün olan her şekilde kurtulmaya çalışıyordum.

Zihinsel acı çektiğim o yerden çıkıp kendi hayatıma adım atmanın zamanı gelmişti.

Düşündüğümden daha çok sevdiğim bir adamla gelecek.

Geleceğin benim için ne getireceğini bilmiyordum ama geçtiğimiz beş yıldan daha iyi olmalıydı.

"Bana verdiğin her şey için teşekkür ederim," dedim minnettar bir fısıltıyla.

"Beni sevmeseydin, beni desteklemeseydin, yanımda olmasaydın Leo ile asla tanışamazdım."

Ailem ve Brandon uzun ve zorlu yüksek öğrenim yolculuğum boyunca yanımdaydılar. Beni veterinerlik okuluna ve

stajımı ve ihtisasımı kutladım.

Brandon her gün mesajla, telefonla ya da yüz yüze beni zorlamak için yanımdaydı.

Babam her zaman ihtiyacım olan bilgelik sözlerine sahipti.

Ve annem, işler sinir bozucu ya da zor olduğunda bazen çaresizce ihtiyaç duyduğum bir güç kulesi olmuştu.

"Gerçekten tek istediğim hepinizi gururlandırmak. Bu yüzden hayatıma devam etmem gerekiyor," dedim, boğazım duygularla tıkanmıştı.

Elimin arkasında bir şeyin sürtündüğünü hissettiğimde aniden irkildim.

Başımı çevirdim, parmaklarımın üzerinde sürünen çirkin bir böcek bulacağımdan emindim.

Tenimi gerçekten sıyıran şeyi gördüğümde donakaldım.

Mavi bir gül. Kraliyet mavisinin mükemmel bir tonu ve az önce tomurcuk vazosuna bıraktığım kırmızı gül kadar taze.

Onu aldım ve nereden geldiğini anlamaya çalışarak etrafıma bakındım. dan.

Etrafta uçuşan başka çiçek yoktu. Aslında, pek bir esinti de yoktu. *Bir işaret mi?*

Onaylıyor musunuz?

Hayatıma devam etme zamanımın geldiğine dair bir işaret mi?

Unutmak için değil, aslında hâlâ hayatta olduğum ve mutluluğa hakkım olduğu gerçeğini kutlamak için.

İşaretlere ya da doğüstü olaylara pek inanmazdım.

Gülü parmaklarımın arasında *evirip* çevirdim ve kendime Son zamanlarda ruh eşleri olasılığını düşünmeye başladım.

Öyleyse neden ailem bana biraz huzur verecek bir sembol göndermiyordu?

Özellikle de o lanet mavi gül kalbimi uzun zamandır olmadığı kadar hafifletmişken.

Ayağa kalktım ve kot pantolonumu fırçaladıktan sonra mavi gülü dikkatlice kırmızı gülün yanındaki vazoya yerleştirdim.

"Teşekkür ederim," dedim içten ve kısık bir ses tonuyla.

Parmaklarımın ucunu öptüm ve önce annemle babamın taşına, sonra da Brandon'ınkine koydum.

Beş yıldır ilk kez burada suçluluk ve yoğun üzüntü yerine şükranla durabildim.

"Hepinizi her zaman seveceğim," dedim onlara sessizce, dönmeden hemen önce ve uzaklaştı.

Mutlu anıları kalbimde taşıyacaktım, böylece her birinin bir parçası hayatımın geri kalanında içimde yaşayacaktı.

Ama şimdi, beni bekleyen bir adamım ve ruhumda bir umut vardı.

Beni hala kabul etmeye istekli
olduğunu.

Arabama binerken gülümsedim.

Leo Lancaster'a tutkal gibi yapışabilen tek kişinin o olmadığını göstermeye hazırdım.

BÖLÜM 28

Leo

"B LOODY HELL!" Kanepemde yanıma uzanan Hunter'a sinirli bir sesle mırıldandım. "Ne kadar uzun sürüyor Bir depoyu temizlemek mi? Onunla gitmeliydim."

"Meep!" Hunter hayal kırıklığını anlamış gibi bana bakarken cevap verdi.

Belki de özlemiştir çünkü kedi de muhtemelen onu özlemiştir. Macy bu sabah Hunter'ı bıraktıktan sonra erkenden yola çıkmıştı. Newport Sahili'nde fazla kalmayacağını söylemişti ama hava çoktan kararmıştı.

O bir yetişkin.

Kendi başının çaresine bakabilir.

Meşgul olduğunu bildiğim ve sahiplenici bir otuzbirci gibi görünmek istemediğim için ona mesaj atma ya da arama içgüdüsüne direnmiştim.

Geri çekilmeyi öğrenmem ve Macy'nin mükemmel olduğunu fark etmem gerekiyordu.

Kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede.

Ya bir şey olsaydı ve arabası otoyolda bozulsaydı?

"Ben mesaj atmadan önce beş dakikası daha var," dedim Hunter'a uyarırcasına.

Ses.

Kedi bana şu anda mesaj atmam umurunda değilmiş gibi baktı.

"Doğru. Katılıyorum," dedim Hunter'a, sehpanın üzerindeki telefonuma uzanırken. "Sadece onun iyi olduğundan emin olacağız. Hepsi bu."

"Meep!" Hunter cevap verdi.

Hunter'ı bıraktığında muhtemelen daha fazla soru sorabilirdim, mesela ne zaman evde olacağı gibi. Belki de kesin bir varış zamanı için onu zorlamak istememiştim.

Ben: *Sadece güvende olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum. Newport Beach'teki işinin ne kadar süreceğinden emin değildim. Bana haber ver.*

"Kulağa yeterince sıradan geliyor, değil mi?" Hunter'a sordum. "Çok ısrarcı ya da otoriter değil miydi?"

Bu sefer cevap vermedi. Kedi şu anda son derece odaklanmış durumdaydı patisini tımar ediyor.

Mesajıma bir yanıt geldiğinde bedenim biraz rahatladı.

Buradayım. Dışarıda boşaltıyorum.

"Ne yapıyor?" Kaşlarımı çatarak yüksek sesle söyledim.

Kapıya doğru koştum, dışarı çıkmadan önce ayakkabılarımı bulmaya zahmet etmedim.

Kapının eşiğinden onu izledim, kucak dolusu eşyayla arabasından ön kapıya gidip gelişini izlerken tek bir kelime bile edemedim.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Tam olarak ne yapıyorsun?" diye sordum.

Birkaç boş askıyı büyüyen yığının içine bıraktı. "Eşyalarımı boşaltıyorum."

"Anlıyorum," dedim şaşkınlıkla. "Sadece merak ediyorum... neden?"

Arabaya doğru yürüdü ve ön verandaya bir kutu daha taşıdı. "Nakliyeciler Çarşamba günü tüm eşyalarımıyla birlikte burada olacaklar ama önemli olan her şey yanımda."

"Yani burada bir şeyler mi saklıyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Kutuyu dikkatlice yere bıraktı ve sonunda benimle burun buruna geldi. "Hem evet hem hayır," diye çekindi. "Seninle yaşamak için yapmak istediğin teklifin hâlâ geçerli olmasını umuyordum."

Hâlâ açık mı? "Hiç kapanmadı," dedim duygudan boğuklaşmış bir sesle. "Eğer bana taşınacağını söylüyorsan, beni çok mutlu edeceksin."

Adamım. Lütfen bana planının bu olduğunu söyle."

Lafı fazla uzatmak istemedim ama başka ne yapıyor olabileceğini anlayamadım.

"Taşınıyorum," dedi hemen. "Seni seviyorum, Leo, ve görüyorum ki Bir anı daha boşa harcamak için hiçbir neden yok. Hayatımın geri kalanında dikkatli olmaktansa, bize verilen süre boyunca seninle birlikte olmayı tercih ederim. Eğer bir geleceğimiz varsa onu istiyorum, Leo. Eğer beni hala istiyorsan. Eğer beni benim seni sevdiğim gibi seviyorsan."

Hay sikeyim! Onun benim her şeyim olduğunu zaten bilmiyor muydu? Çünkü aklında hâlâ bir şüphe varsa, onu hemen yok ederdim.

"Yani her şeyi buraya taşıyıp nasıl gittiğine bakmaya mı karar verdin?" Sevinçle ama hâlâ şaşkınlıkla sordum.

Başını salladı. "İçeri girdikten sonra benden kurtulmanın daha zor olacağını ve artık ne istediğimden emin olduğumu size kanıtlamak için daha fazla zamanım olacağını düşündüm."

"Öyle misin?" Onu ön verandadaki büyük sütunlardan birine yaslariken sordum.

"Çok," dedi kararlı bir şekilde. "Seni istiyorum, Leo Lancaster. Seni seviyorum. İstersen benimle savaşılabirsin ama muhtemelen kaçamayacaksın. Şu andan itibaren sana tutkal gibi yapışmayı planlıyorum."

Bir elimi başının yanına koyarak, "Bu sözleri duymayı ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun? Sanırım seni sakat Bengal kaplanını kaybettiğin için ağlarken bulduğum andan beri sana aşığım."

Saklamak için çok uğraştığı hassas kalbi beni en başından beri büyülemişti.

"Tanrı'ya şükür," diye nefes verdi. "Hâlâ her şeyi mahvettiğimden korkuyordum.

Hayatım boyunca bulduğum en iyi şeydi."

Başımı salladım. "Hiçbir yere gitmiyorum, Macy. Ben de tutkal gibi yapıştım. Her şey istediğim gibi gitseydi çoktan evlenmiş olurduk."

Macy kollarını boynuma doladı. "Nedense ikna edilmemin o kadar zor olacağından şüpheliyim."

"Hassiktir! Beni bilirsın, Macy. İşleri aceleye getirdiğimi biliyorsun. Bana bunu söylememeliydin," dedim içgüdülerimi frenlemeye çalışarak.

Eğer böyle hissediyorsa yarın parmağında lanet bir yüzük olurdu. "Her şeye hazırım yakışıklı," dedi boğucu bir ses tonuyla. "Ben gerçekten seni seviyorum."

Ciddi ifadesine bakarken parmaklarımı saçlarına geçirdim. "Umarım öyledir, çünkü artık seni asla bırakamayacağım."

"Senden bunu asla istemeyeceğim," diye fısıldadı başımı aşağı çekerken.

Onu hayatımız boyunca alacağımız ilk ve son öpücükmiş gibi öptüm.

Bu kucaklaşmayla kelimelerle ifade edemediğimiz pek çok şeyi söylemeye çalışırken onun dili benimkine karıştı.

Sevgiler

.

Saygılı

ol.

İhtiyacı

m var.

Arzu.

Ve şu anda olduğumuzdan çok daha yakın olmak için kutsal olmayan bir açlık. Ağzını bıraktıktan sonra huysuzca "Kalk," dedim.

Bacaklarını kaldırdı ve sanki benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı varmış gibi belime doladı, ki bunun mümkün olduğundan bile şüpheliydim.

Eğer bir dakika içinde sikimi içine sokamazsam Ona sahip olmak için duyduğum aceleden kurtulabilirdim.

"Daha fazla bekleyemem," diye homurdandım kulağına, onu içeri taşıyıp kapıyı arkamdan kilitlerken.

"Eşyalarım," dedi, sesi endişeli olmaktan çok muhtaç gibi çıkıyordu.

"Sonra," diye ısrar ettim. "Komşularım yok ki."

Yatak odasına gidemeyeceğimi biliyordum, bu yüzden boynuna öpücükler kondururken onun muhteşem kışını küçük mutfak masasının üzerine bıraktım.

"Leo," diye inledi bana istediğimi vermek için başını arkaya yaslarken.

Bu teslimiyet lanet kalbimi parçaladı çünkü sonunda bana vücudu ve kalbiyle güvenmeye karar verdiğini hissettim.

Giysilerimiz hareket eden bacaklar, kollar ve yere savrulan giysilerden oluşan bir çılgınlık içinde çıktı.

Kollarımı yumuşak, kıvrımlı, muhteşem çıplak vücuduna doladığımda ona boğuk bir sesle "Seni seviyorum Macy," dedim.

"Seni seviyorum Leo Lancaster," dedi sanki yemin etmiş gibi. "Kahretsin! Prezervatif!" Homurdandım.

Başını iki yana salladı. "Tanıştıktan kısa bir süre sonra doğum kontrolüne başladım. Korunuyorum."

"Temizim, tatlım," diye söz verdim.

"Leo," dedi usulca. "Beni incitecek bir şey yapmayacağını biliyorum."

"Asla," diye onayladım.

Ellerini saçlarımda birleştirerek, "O zaman sik beni, Leo. İkimiz de yeterince bekledik."

Bacaklarını sıkıca belime doladı ve bir an daha bekleyemeyeceğim için onun nemli, ıslak sıcaklığının içine daldım.

"Siktir! Kendini çok iyi hissediyorsun," dedim göbeği çıplak sikimin etrafında sıkılırken.

"Tanrım, Leo, seni seviyorum," diye inledi Macy.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," diye inledim, bu sözleri hayatımın sonuna kadar duysam bile asla yeterli olmayacağını biliyordum.

BÖLÜM 29

Macy

TKendini içime gömdüğü an, neredeyse yıldızları görmüştüm.
Birbirimize olan ihtiyacımız ilkel ve şiddetliydi, ama ben bundan korkmuyordum.

o şehvet.

Birbirimizi sevme şeklimizdi.

Birbirimize ihtiyacımız vardı.

Bizdik.

"Evet," diye tısladım daha sert, daha derin iterken ve tüm vücudum titredi.

Tükenmiş hissettim.

Kendimi özgür hissettim.

Kendimi yanıyormuş gibi hissediyordum ve Leo dışında kimse bu alevleri söndüremezdi.

"Siktir! Beni deli ediyorsun, Macy," dedi Leo boğuk, alçak bir bariton sesiyle

beni delip geçti.

Onu tamamen delirtmek istiyordum, tıpkı şu anda hissettiğim gibi.

Kalçalarımı kavradı ve sanki yeterince yaklaşamamış ya da yeterince derine inememiş gibi daha sert, daha hızlı vurdu.

O çılgınca arzuyu, özlemi, hasreti, tatmin edilmek için ısrar eden arzuyu anladım.

Ellerimi saçlarının arasına soktum ve dilimi sokarak onu öptüm.
ağızına sokuyor ve sikini okşarken aynı ritimle hareket ettiriyordu.

Sonunda, vücudum çaresiz bir ihtiyaçla uğuldarken, geri çekildim ve vücudumun üst kısmını masanın üzerine koydum.

Leo kalçalarındaki tutuşunu azaltmadı, hızını da yavaşlatmadı.

Ele geçirilmiş bir adam gibiydi ve tam olarak ihtiyacı olan şeyi bulmasını kesinlikle engellemeyecektim.

"Çok güzelsin," diye homurdandı gözleri beni yutarken. "Sen benimsin, Macy. Hep öyleydin ve hep öyle kalacaksın."

Tanrım! Leo Lancaster'ın iddiasını ortaya koymasından daha ateşli bir şey olamazdı.

"Senin," diye kabul ettim. "Tıpkı senin benim olduğun gibi. Leo, istiyorum... İhtiyacım var..."

Kahretsin! Orgazmım tam oradaydı.

"İhtiyacın olanı al, tatlım. Kendine dokun," diye ısrar etti Leo.

Cazibesi, istediğini yapmamak için çok büyüktü.

Göbeğime ulaşana kadar elimi karnımdan aşağı doğru hareket ettirdim. Gelmek için ihtiyaç duyduğum baskı ve aciliyetle klitorisime dokunduğumda nazik değildim.

"İşte böyle bebeğim," diye mırıldandı Leo cesaretlendirmek için. "Bırak gitsin."

"Aman Tanrım! Leo!" Uçurumun kenarına doğru kayarken çığlık attım. Doruk noktam üzerimden sertçe geçti ve tüm varlığımı sarstı.

Leo'nun sikinin etrafında şiddetle kasıldım, ama o orgazmımı olması gerekenden çok daha uzun süre devam ettiren bir güçle içime girmeye devam etti.

Gözlerimi açtım ve Leo'nun ismimi inletip kendi boşalmasını bulmasını izledim.

Bir an için etrafımızdaki tek ses, delilikten inerken aldığımız nefesin sertliği idi.

Leo beni yukarı çekti ve kollarını koruyucu bir şekilde vücuduma doladı. Kollarımı ona doladım, o da beni hiç bırakmayacakmış gibi sarıldı.

"Seni seviyorum bebeğim," dedi şiddetle.

Başımı omzuna yasladım. "Ben de seni seviyorum. Sana söylemek istediğim milyonlarca şey varmış gibi geliyor. Şimdi nutkum tutuldu. Sen beni seviyorsun. Ben de seni seviyorum. Birlikteyiz. Şu anda diğer

ayrıntılarının hiçbirinin önemi yok gibi görünüyor."

"Artık birlikte olduğumuza göre diğer şeylerin bir önemi yok," diye homurdandı. "Benim Amerikalı, senin İngiliz olman gibi küçük bir sorun var," dedim, hatta

Gerçi bunun bile büyük bir mesele olmadığını biliyordum.

İşleri yoluna koymanın bir yolunu bulurduk.

"Sorun değil," diye cevap verdi. "Tabii İngiltere'de biraz zaman geçirmeye tamamen karşı değilseniz. Muhtemelen gidip gelmemiz gerekecek."

"Patronum bununla ilgili bir sorun yaşamadığı sürece bu benim için hiç sorun olmaz," diye takıldım.

"Patronun," dedi boğuk bir ses tonuyla. "Seni mutlu edecek her şeyi yapmana izin verirdi."

"Beni mutlu ediyorsun Leo," dedim ona.

"O zaman çoğu zaman birlikte olmanın bir yolunu buluruz, çünkü seninle olmazsam tam bir hıyar olacağımı zaten biliyorum," diye beni bilgilendirdi. "İş dışında bütün bu haftalar boyunca senden uzak kalmak beni yarı deli yaptı. Uzun süre ayrı kalmak zorunda kalırsak iyi olmayacağımı garanti ederim."

"Ben de bunu istemiyorum," dedim ona. "Birlikte olmayı tercih ederim, bu yüzden dairemi terk ediyorum. Aynı bölgede yaşarken ayrı olmak hiç mantıklı değil."

"Tamamen katılıyorum. Newport Sahili'ni özlüyor musun?" diye sordu. "Satın alabilirim-"

"Hayır," diye cevap verdim. "Artık orada bir yere ihtiyacım yok Leo. Ziyaret edebiliriz ama benim geleceğim seninle, nerede olmamız gerekiyorsa ya da nerede olmak istiyorsak. İster İngiltere'de ister burada, Palm Springs'te. Arada bir iş olmadan gerçek bir tatil yapmak istersen şikayet etmem. Görmek istediğim o kadar çok yer ve seninle yapmak istediğim o kadar çok şey var ki."

Leo kararlı bir şekilde, "Zaman yaratacağız," dedi.

"Çalışmaktan daha fazlasını yapmak için bana ilham veriyorsun," diye takıldım ona. "Sanırım birlikte yeni şeyler keşfedebilmek için seni bekliyordum."

"Sanırım ben hep seni bekliyordum," dedi Leo ciddiyetle. "Damian

Nicole'u bulduğunda, belki de bu benim için dışarıda birinin olabileceği ihtimalini ateşledi. İşimi sevmediğimi söyleyemem, ama bu

gerçekten yalnız bir varoluştı. Eksik olan bir şeyler vardı ama bu boşluğu herhangi bir kadının dolduramayacağını çabucak keşfettim. O kadın sen olmalıydın ve sen de sonunda ortaya çıkana kadar epey zaman harcadın."

"O kadının ben olduğumdan nasıl bu kadar emin oldun?" Başımı kaldırıp onun muhteşem gözlerine baktım.

"Aramızdaki çılgın bağ, yoğun kimya. Başka bir kadın için hiç böyle hissetmemiştim, Macy. Bunun her gün olmadığını biliyordum. Nicole'ün kalbini kazanmak için yaptığı çılgınca şeyler yüzünden Damian'ın deli olduğunu düşünmüştüm ama seninle tanıştıktan sonra bunu anladım. Sonunda birlikte olacağımız anlamına geliyorsa yapmak istemediğim pek bir şey yoktu."

"İşleri bizim için olması gerekenden daha zor hale getirdiğim için özür dilerim," diye mırıldandım yüzümü boynuna gömerken. "Aslında senin belgesellerini izlemeye başladığım günden beri gördüğüm en ateşli erkek olduğunu düşünüyordum. Sen beni keşfetmeden çok önce ben senin kim olduğunu biliyordum. Senin muhteşem ve kesinlikle korkusuz olduğunu düşünüyordum."

"Bana o korkunç belgeselleri izlediğinde bu bağlantıyı hissettiğini mi söyleyeceksin?" diye sordu şakayla.

"Hayır," dedim kelimeyi uzatarak. "Ama bir süre kahramana tapma aşkı yaşamış olabilirim. O zamanlar bir gün seninle yüz yüze tanışma şansına sahip olacağımı pek bilmiyordum. Düğünde tanıştığımızda dilimin tutulmuş olduğunu hiç fark etmedin mi?"

"Hiç de değil," dedi yumuşak bir sesle. "Sana olan hayranlığımı kontrol etmeye çalışmakla meşguldüm."

"Sen delisin," diye mırıldandım çıplak tenine karşı. "Düğündeki her kadın seni süzüyordu ve sen bana odaklanmaya mı karar verdin?"

"Baktıklarını fark etmedim, umurumda da değil," diye cevap verdi iyi huylu bir şekilde.

Bunu bir an düşündüm ve anında doğru olduğuna ikna oldum.

Leo, çevredeki tüm kadınların gözünün üzerinde olduğunu fark etmedi.

Adamın vücudunda kibirli bir kemik bile yoktu, ki bu muhtemelen fiziksel olarak mükemmel olduğu için iyi bir şeydi.

"Benimle evlenmeden önce beni daha ne kadar bekleteceksin?" diye sorarken saçlarımı okşadı.

Başımı kaldırdım ve ona bakarak, "Bana seninle evlenmek isteyip istemediğimi sorduğunu bile hatırlamıyorum, ama eğer sorarsan, sana bir haberim var: Evet diyeceğim," dedim.

Leo'ya gerçeklerden başka bir şey söylemem için hiçbir neden yoktu. Hayatımın geri kalanında onunla birlikte olmak istiyordum.

Başımı ellerinin arasına aldı ve gözlerimin içine bakarak, "Benimle evlenir misin, Macy?" diye sordu.

Yüzündeki çığ kırılmalığa bakarken kalbim duracak gibi oldu. "Sen Bunun evet olduğunu zaten biliyorum."

"Yarın gidip sana bir yüzük alırsın," dedi sırtarak.

"Bunun için çok acelem yok," diye onu bilgilendirdim.

"Öyleyim," diye ısrar etti. "Yüzük olmadan resmiyet kazanmıyor ve evliliğimi görmek istiyorum.

parmağındaki yüzük."

Cidden mi? Sanki başka bir adamın beni ondan çalması konusunda endişelenmesi gerekiyormuş gibi? Evet, öyle bir şey olmayacaktı.

"Dürüst olmam gerekirse," dedim. "Nicole'ünki gibi büyük bir düğünü düşünmek bile kurdeşen dökmeme neden oluyor."

"O zaman farklı bir şey yaparsın," dedi kayıtsızca. "Vegas. Bir adliye sarayı. Gerçekten küçük bir tören. Benim için fark etmez, Macy."

Bıkkın bir sesle, "Ailenin bunu umursayacağını sanmıyorum," dedim.

"Eminim annen Nic'in düğününe benzer bir şey olmasını bekleyecektir."

"Bundan şüpheliyim," dedi sert bir sesle. "Beni tanır. Çok fazla şey koymam toplumun beklentilerine önem veriyor. Annem beni evli görmekten mutlu olurdu. Bu konuda bana güvenin. Bunun olacağını düşündüğünü hiç sanmıyorum."

"Ama ya yapmazsa-"

"Tatlım," diye araya girdi. "Bu düğün ailem ya da arkadaşlarımla ilgili değil. Bizimle ilgili. Sen gelinsin, ne istersen alabilirsin."

"Bir düşünüyüm," dedim.

İstediğim son şey birilerini kızdırmaktı, ama bana kalsa fazla yaygara koparmadan evlenirdik.

"Acele etmeyin ve annenizin torunlarla ilgili dırdırının sizi etkilemesine izin vermeyin" diye tavsiyede bulundu.

"Çocuklar mı?" Ciyakladım. "Çocuk sahibi olmak istiyor musun? Otuz üç yaşındayım. Yaşındayım, Leo."

"Ve bunu düşünmek için bolca vaktin var," diye ekledi beni kaldırıp bacaklarımı sıkıca beline dolamaya zorlarken.

"Ne yapıyorsun?" Beni taşımaya başladığında mutlulukla çığlık attım. Yatak odasına doğru.

"Sanırım biraz kafa dağıtmanın zamanı geldi," diye ısrar etti beni nazikçe yatağına bırakırken.

Yatak odasının ışıkları açıktı, bu da gözümü dikip bakmamı çok kolaylaştırdı.

Ağzının suyu akan vücudunu.

Leo üzerime indiğinde kalbim duracak gibi oldu.

"Eninde sonunda çocuklar hakkında konuşmamız gerekecek," dedim, zaten dikkatim dağılmaya başlamıştı.

Sakince, "Çocuk sahibi olabiliriz... ya da olmayabiliriz. Her iki durumda da iyiyim, Macy. Sana sahibim ve gerçekten önemli olan tek şey bu. Dürüst olmak gerekirse, bir süreliğine sadece bize odaklanmak istiyorum."

Ben de aynı şeyi
istiyordum. Her
seferinde bir adım.

Kollarımı boynuna doladım. "Peki şu anda tam olarak ne konuşmak istiyorsun?"

Sırıttı. "Sanırım son birkaç haftadır seni ne kadar özlediğimi göstermeyi tercih ederim. Yanında getirdiğin ve önümüzdeki birkaç saat boyunca dışarıda hayatta kalamayacak bir şey var mı?"

Ben de ona gülümsedim ve içimi çektim.

Böyle bir oyalanmaya *hayır* demem mümkün değildi. Dışarıda bıraktığım eşyalar birkaç saat idare ederdi.

"Daha sonra alabiliriz. Göster bana Leo," diye ısrar ettim.

Nihayet eşyalarımı içeri taşıyana kadar sabah oldu ve o zamana kadar o kadar dikkatim dağılmıştı ki hiçbir şey için endişelenmiyordum.

EPİLOG

Macy

İki Yıl Sonra...

"**H**O ÇOK SEVİMLİ" dedim Nicole'e, yeni doğan oğlunu isteksizce ona geri verirken.

Leo ve ben, Ethan Charles Lancaster'ın dünyaya gelmeye hazır olduğunu duyar duymaz Londra'ya gitmek için acele etmiştik.

Kylie ve Dylan zaten Londra'daydı ve hem annenin hem de oğlunun sağlıklı ve güvende olduğunu öğrenene kadar hepimiz hastanede endişeyle bekledik. Londra'da olabilmek için Kylie ve Dylan ile birlikte kalıyorduk, ancak İngiltere'deyken rahat edebilmek için koruma merkezine yakın bir ev satın almıştık.

Lancaster ailesinin bir parçası olarak geçirdiğimiz muhteşem iki yıl için mükemmel bir son oldu.

Bella'nın yardımıyla Leo ve ben küçük bir evde evlendik. Leo'nun bana eş olma teklifinden sadece birkaç hafta sonra.

Dylan ve Kylie bir aydan biraz fazla bir süre sonra Londra'da gerçekleşen daha büyük bir olayla evlenmişlerdi.

Kylie ve Dylan'ı Damian ve Nicole'den biraz daha sık görüyorduk çünkü ilki Kylie'nin işi için Amerika'ya gidiyordu ama hepimiz mümkün olduğunca bir araya geliyorduk.

Biraz planlama yapmak gerekti ama özel bir jete atlayıp en iyi arkadaşlarımı görmek için göletin öbür ucuna uçmak o kadar da zor olmadı.

Çok geçmeden Leo'nun muazzam servetinin neredeyse her şeyi mümkün kıldığını keşfettim ve bu parayı bizi birlikte keşfedebileceğimiz yerlere götürmek için kullanmaktan asla çekinmedi.

Leo çoğunlukla saha çalışmalarından uzak durdu ve koruma merkezlerinde yapması gereken önemli işlere odaklandı. Ancak birlikte birkaç keşif yapmıştık ve her keşfin kalbimde özel bir yeri vardı.

Her iki koruma merkezinde de çok çalıştık ama birbirimize ve ilişkimize özen gösterdiğimizden emin olmayı asla unutmadık.

Nicole oğlunu beslemeye gittiğinde hepimiz oturma odasında otururken Leo Dylan'a, "İki ay sonra yeni doğmuş bir Lancaster daha göreceğiz," dedi.

Dylan yanındaki hamile karısına bakarken yüzü soldu. Kylie'nin kızlarını sekiz hafta sonra dünyaya getirmesi bekleniyordu. "Kylie'yi böyle bir acı içinde görmek istediğimden emin değilim," dedi Dylan, sesi biraz gergin geliyordu.

Leo ona, "Bu konuda başka bir seçeneğin olduğundan emin değilim," diye bilgi verdi. Kylie, "Bu küçük kızı taşımam gerekenden daha fazla taşımayacağım," dedi.

vurgulayarak. "Yapmaya çalıştığı jimnastik gösterisini çoktan aştım. karnım. Doğum sancısından zerre kadar korkmuyorum. Bittiğinde kızıma kavuşacağım."

Dylan kanepede birlikte otururlarken karısını yanına çekti. "Bence bir çocuk yeterli," diye homurdandı. "Oynamak için kuzeni Ethan'a sahip olacak."

Damian sandalyesinden, "Katılıyorum," dedi.

"Nic'in bu kararda herhangi bir söz hakkı var mı?" Kylie gülerek sordu.

"Elbette," dedi Damian. "Sanırım tek çocuk konusunda ikna edici olmam gerekecek."

Dylan, "Kuzenler de en az bir kardeşe sahip olmak kadar iyidir," diye yorum yaptı. Kylie gülümsedi. "Sana katılmaya meyilli olabilirim."

"Ben her zaman daha fazlası için oy verirdim," dedi Bella sandalyesinden mutlu bir şekilde.

Damian kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi anne? Birkaç ay içinde iki tane aldın bile."

"Şikayet etmiyorum," diye açıklık getirdi. "Sadece her zaman daha fazlası için yer olduğunu düşünüyorum."

Loveseat'te yan yana otururken Leo'ya yaklaştım ve nefesimin altında "Belki bir tane daha alır" dedim.

Kimseye söylememiştik ama bir ay önce doğum kontrolünü bırakmıştım. Leo ve ben bir çocuk istediğimize karar vermiştik ve sonunda dileğimize kavuşacağımızı umuyorduk.

Eğer gerçekleşmezse, ikimiz de tamamen yıkılmayacaktık çünkü birbirimize sahip olduğumuz için mutluyduk, ama ikimiz de umutluyduk.

Leo beni daha yakına çekti ve alnıma nazik bir öpücük bıraktı. "Bunun gerçekleşmesi için elimden geleni yapmaya devam etmekten mutluluk duyarım."

"Eminim öyle olacak," dedim gülerek.

Bakışlarımız kilitlendi ve kalbim sıkışmaya başladı çünkü Leo'nun ne kadar uğraşmak istediğini çok iyi biliyordum.

Aslında hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

Eğer çaba bir faktör olsaydı, çoktan hamile kalmış olsaydım şaşırırmazdım. Leo'ya yaslandım ve memnuniyet dolu bir iç geçirdim.

Bu sıkı ailenin bir parçası olduğum için hayatım zaten doluydu.

Herkes birbiriyle şakalaşmaya devam ederken Leo, "Ne O kocaman iç çekişin sebebi neydi? İyi misin, tatlım?"

Arayan Leo'ydu.

Her zaman beni kontrol ederdi. Her zaman iyi olduğumdan emin oluyordu. "Ben iyiyim," diye ona güvence verdim.

Ara sıra, Leo gibi bir adama ve şu anki gibi bir aileye sahip olacak kadar nasıl şanslı olduğumu merak ettiğim böyle gerçeküstü anlar yaşıyordum.

Aradaki fark, artık diğ er ayakkabının düş mesini beklemememdi.
En kötüsünün olmasını beklemiyordum.

Her anın tadını çıkarıyordum çünkü artık hayatımın ne kadar iyi olduğunu biliyordum.

"Gülümsüyorsun. Ne düşünüyorsun?" Leo kulağımın dibinde kısık bir sesle konuştu.

Ona döndüm, aklım çok daha ateşli bir şeye dönerken gülümsemem genişledi
konu. "Sen, ailemiz ve bebek yapmak," diye takıldım.

Sırıttı. "Sonuncusu kesinlikle en ilginç olanı."

Kollarımı boynuna doladım ve fısıldadım: "O zaman bu konuyu biraz sonra daha derinlemesine incelememiz g e r e k e c e k . Seni seviyorum Leo."

"Seni seviyorum Macy," dedi beni öpmeden hemen önce sessiz, boğuk bir sesle.

Kucaklaması kısa sürdü ama gözlerindeki yoğunluk bana bilmem gereken her ş eyi anlattı.

Beni
seviyordu.

Bana ihtiyacı
vardı.

Ve kesinlikle bir ya da iki ya da üç girişimde bulunacağız.
bebeği mümkün olan en kısa sürede.

Gülümsemem biraz daha genişledi ve kocamın tam olarak ne düşündüğünü bildiğimi anlaması için bakışlarını biraz daha tuttum.

"Sonra," dedi alçak ve seksi bir baritonla.

Beklemekten neredeyse nefesim kesilmişti, "Umarım çok geç değildir. Londra'da biraz alışveriş yaptım ve ruh halimi iyileştirecek bir külot buldum. Sanırım giydiklerimi beğeneceksin."

"Bebeğim, bu çok zalimce," dedi alçak bir iniltiyle. "Bunu sana ödeteceğim."

"S a b ı r s ız l a n ı y o r u m , " diye fısıldadım, bana bunu en zevkli şekilde ödeteceğini ve beni kibarca yatak odasına götürür götürmez her anından zevk alacağımı biliyordum.

O
yaptı.
Ben
yaptım.
Ve kesinlikle muhteşemdi.

Son

Bir örnek için lütfen okumaya devam edin
Milyarderin Saplantısı ~ Simon.

BÖLÜM 1

SIMON HUDSON zengin lobinin gölgelerinde sessizce duruyordu, elleri kot pantolonunun cebindeydi ve bir omzunu caddeye bakan büyük bir pencerenin çerçevesine bakıyordu. Tüm vücudu gergindi, koyu kahverengi gözleri deli bir adamın yoğun ve tam odaklanmasıyla kaldırımı tarıyordu.

Hangi cehennemde o? Saat 10:45.

Kara'nın bu gece çalıştığını biliyordu. Son iki akşam hasta olduğunu söylemişti ama Helen's Place'e dönmüş, vardiyada garsonluk yapıyordu. Kontrol etmişti. Annesi Kara'nın çalıştığı bistronun sahibiydi ve Simon istediğinde genellikle oldukça açık sözlü davranırdı ama yine de dikkatli davranırdı. Aksi takdirde, tek ebeveyni Kara hakkında neden bilgi istediğini öğrenmek için peşini bırakmazdı. Harika ama meraklı annesi, Simon'ın ilgisinin sıradan bir şey olmadığını düşünürse bir kokunun peşine düşmüş tazı gibi olurdu. Annesi Kara'yla ilgili niyetinin tam olarak ne olduğunu bilmek istediğinden, ölesiye başının etini yedi.

Simon kaşlarını çattı. Sanki hiç niyeti varmış gibi? Fantezileri vardı ve hepsinde Kara yatağına uzanmış, onu defalarca boşaltırken adını haykırıyordu.

Simon derin bir nefes aldı ve yavaşça geri verdi, vücudunu rahatlatmaya çalışıyor ve kendi kendine, resmi olarak hiç tanışmadığı bir kadın için her gece aynı pozisyonu almak için deli olması gerektiğini söylüyordu. Ama işte yine buradaydı... sırtı meraklı kapıcıya dönük, dengesiz bir sapık gibi pencereden dışarı bakıyor, Kara Foster'ı bir an olsun görmeyi bekliyordu. Kadınla ilgili bir şey garip, bölgesel ve koruyucu içgüdülerini ortaya çıkarmış ve onu burada, nöbet tutarak, işten eve dönerken apartmanın önünden geçmesini beklemeye itmişti.

Ve sonra, onu gördüğünde, her zaman yaptığı şeyi yapacaktı. Onu belli bir mesafeden takip edecek, telaşlandırmamaya çalışacak ve arkasını dönüp eve doğru yürümeden önce evine güvenli bir şekilde girmesini bekleyecekti.

Onunla konuşmazdı, hatta ona yaklaşmazdı bile. Hiç yaklaşmadı. İstemediğinden değil ama Kara hemşirelik okuluna gidiyor ve annesinin restoranında tam zamanlı çalışıyordu. Annesine göre Kara, bir ilişkiye harcayacak zamanı ya da enerjisi olmadığı için çıkmayı kesinlikle reddediyordu. Muhtemelen bu konuda haklıydı. Bu deli kadın yeterince uyumuyor, yeterince yemek yemiyordu. Annesi ve Simon dışında onun için endişelenen hiç kimsesi yoktu. Simon geçen yıl Kara'nın iyiliğiyle muhtemelen bir düzine aile üyesinin ilgileneceğinden daha fazla ilgilenmişti ve ona arkadaş bile diyemiyordu. Sorun şu ki... o bir aile üyesi değildi ve duyguları kardeşçe olmaktan çok uzaktı.

Tanrım, çok tatlıydı!

Simon, Kara'yı ilk kez gördüğü anı düşününce hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldı; mavi gözleri mizahla parlıyor, ipeksi saçlarının siyah dalları her zamanki at kuyruğundan kaçıyor ve kıvrak vücudu annesinin restoranında masadan masaya zarifçe hareket ediyordu. Yirmi sekiz yaşında olmasına rağmen hâlâ masumiyetini ve kırılganlığını koruyor, Simon'ı istemeden de olsa ağına düşürüyordu. O zamandan beri orada tutsaktı.

Annesi Kara'dan kendi kızıymış gibi bahsediyordu ve Simon, Kara ile annesi arasında özel bir bağ olduğunu biliyordu: kan bağıyla değil, özel bir dostlukla kurulmuş bir bağ. Kahretsin... Kara daha genç olsaydı, Simon annesinin onu evlat edineceğinden oldukça emindi. Dudakları hafifçe seğiren Simon, annesinin kendisinden Kara'nın kardeşi gibi olmasını beklememesini umdu. Bu gerçekleşmiyordu. Onu her gördüğünde siki taş gibi sert ve hazır bir şekilde hazırola duruyordu. Onu bu kadar sinirli ve huzursuz yapan bu kadın da neyin nesiydi?

Simon kendisinden daha çekici ya da daha sofistike kadınlarla da birlikte olmuştu ama hiçbirini onun duygularına dokunmamıştı. Yalnız biriydi, zamanını sosyal etkinliklere katılmak yerine bilgisayarıyla geçirmeyi tercih ediyordu ama fiziksel rahatlama için bir kadının arkadaşlığına ihtiyaç duyduğu zamanlar oluyordu. Ara sıra kendini ele almak bu işi halletmeye yetmiyordu. Simon'ın bu gibi durumlar için bazı kadın tanıdıkları vardı; yatak odasında ona ihtiyaç duyduğu ve sahip olması gereken kontrolü, fazla talep ya da soru sormadan veren kadınlar. Lanet olsun! Bu onun için yeterliydi... ta ki Kara'yı görene kadar.

Yüzünü buruşturan, gözleri sokaktan hiç ayrılmayan Simon ellerini ceplerine soktu ve kalçasını duvara dayayarak omzunu rahatlatacak şekilde pozisyonunu ayarladı. Tanrım, gittikçe acınası bir hale geliyordu. Kendisini hiç tanımayan bir kadın için daha ne kadar oyalanacaktı? Hemşirelik okulunu bitirip taşınana kadar mı? Evlenene kadar mı?

Başka bir adamın Kara'nın nefis vücuduna ellerini sürdüğü düşüncesiyle neredeyse hırlayacaktı. Simon, kadınına başka bir erkeğin dokunması düşüncesiyle ortaya çıkan tamamen vahşi bir içgüdüyle savaştı.

O senin kadının değil, pislik. Kendine gel.

Simon hayatında bir kez olsun Hudson Şirketi'nin diğer yarısı olan ağabeyi Sam gibi olmayı dilemişti. Sam'in Kara'ya hamle yapmakta hiçbir sorunu olmazdı. *Büyülemek, fethetmek* ve bir kenara *atmak* her zaman ağabeyinin tarzı olmuştu ve Sam reddedilme ihtimalini hiç düşünmezdi. Muhtemelen Sam hiç başarısız olmadığı için! Tek kardeşi kadın nüfusunu, nezle olmuş birinin mendilleri karıştırması gibi karıştırırdı. Sam Kara'nın savunmasını kırar, onu baştan çıkarır ve bir sonraki fethi için bir kenara atardı.

Oh, hayır. Simon kardeşini seviyordu, ama bir daha asla Sam'in Kara'yı baştan çıkarmasına izin verdi. İkisini aynı odada bile istemiyordu.

Çünkü o benim.

Simon kendi davranışına şaşırarak başını salladı. Evet... kontrolü severdi, aslında kontrole ihtiyacı vardı ama hiçbir zaman özellikle bir kadını istememişti. Şimdi, bir yıl önce dikkatini çeken güzel garsondan başka bir şey düşünemiyordu.

Ondan korkuyorsun.

Simon bu düşünce karşısında kaşlarını çattı. Hem de nasıl! Hiçbir şeyden korkmuyordu ve Kara Foster'dan da kesinlikle korkmuyordu. O sadece... olası bir sevgili değildi. Neden zahmet etmişti ki?

Becerdi.

Biriyle çıkmadı.

Ve bu şekilde hoşuna gitti.

Kardeşi Sam şirketin yüzü, pazarlamacıydı. Simon bir bilgisayar ineği idi, arka planda kalmaktan mutluydu. Bir kadını baştan çıkarmak hakkında ne biliyordu ki? Hiçbir zaman bir kadını yatağına zorlaması gerekmemişti. Seviştiği kadınlar onunla sadece kişisel çıkarları için birlikte oluyordu. Cömert bir aşık olarak bilinirdi. Kendisine karşı kişisel duygular beslediklerine inanacak kadar aptal değildi. Bunu anlıyordu. Bununla başa çıkabilirdi.

Belki de onu becermenin bir yolunu bulmalı ve bu çılgın takıntından kurtulmalıyım.

Bu yeterli olur muydu? Ona sahip olmanın bir yolunu bulabilirse, bu kadına olan saplantısından gerçekten kurtulabilir miydi?

Tanrım! Bir şeyler yapmak zorundaydı. Kara'yla olan mantıksız meşguliyeti son bir yıldır daha da kötüleşmiş, ondan başka hiçbir kadını istememesine neden olmuştu. Bir yılı aşkın süredir kendisinden başka kimseyle birlikte olmamıştı ve bu kaşıntıyı gerçekten kaşınması gerekiyordu. Yine de yapamıyordu. Harekete geçmeye, başka bir kadını aramak için hamle yapmaya kalksa, Kara'nın güzel komşu kızı yüzünü görüp telefonu kapatacaktı.

Ona o kadar takıntılıyım ki.

Simon yaklaşan bir figüre baktı, zihni kısa, siyah, deri bir mini etek ve parlak kırmızı bir kazak giymiş olan koyu saçlı kadını hemen gözden kaçırmaya başladı. Kara'yı daha önce hiç görmemişti.

Annesinin restoranında çalışanlar için standart gündelik kıyafet olan kot pantolon ve restoranın logosunu taşıyan bir tişörtten başka bir şey giymemişti.

Kadın yaklaştıkça şaşkınlıkla iki kez baktı ve yüzü görüldüğünde ağzı açık kaldı. Aman Tanrım! Bu Kara'ydı. Yüz hatlarını görebileceği kadar yakındı, her gece ıslak rüyalarına giren yüzün aynısıydı ama kıyafeti....

O ne giyiyor öyle?

Simon ultra kısa mini elbisenin içinde uzun, ince, biçimli bacaklarının neredeyse her santimini görebiliyordu ve tüm kıyafet göğüslerini, gövdesini ve kışını bir eldiven gibi sarıyordu. Aleti anında hazır ola geçti ve ellerini ceplerinden çıkardı. Yüzünden boncuk boncuk ter akarken elleri sıkı yumruklar halinde kıvrıldı. Ardından bir tane daha. Ve bir tane daha.

Allah kahretsin! Aklından ne geçiyordu? Bu şekilde giyinerek, bir adamın gelip onu sokaktan çekip alması için adeta yalvarıyordu.

Ve Tanrı adına, o adam olacaktı. O adamdan ayrılmayacaktı. başka bir erkeğe, ona zarar verebilecek birine.

Buranın Tampa olduğunun farkında değil miydi? Büyük bir şehir! Geceleri sokaklarında yürüyebileceği, fark edilmeyeceği ya da rahatsız edilmeyeceği küçük bir kasaba değildi.

Simon bir yumruğunu açıp destek için pencerenin çerçevesini kavradı, gözleri yaklaşan kadından hiç ayrılmıyordu. Dişlerini gıcırdatan Simon bugün ona daha önce hiç olmadığı kadar yaklaşmak zorunda kalacağını biliyordu. Bu hayvani ve azgın duygularla daha fazla başa çıkamazdı. Onları sevmiyordu, onlara alışık değildi. Tek istediği akıl sağlığını geri kazanmak, bilgisayarının başına dönmek ve Kara'nın erotik düşünceleri beynini ele geçirmeden bilgisayar oyunları geliştirme tutkusu üzerinde çalışmaktı.

Anlam. Sebep. Kontrol. Bu onun işleyiş şekliydi ve Tekrar kendisi olabilmek için buna ihtiyacı vardı ve lanet olsun ki, ne kadar sert önlemler almak zorunda kalırsa kalsın, normal ruh haline geri dönecekti.

başaracaktı. Bir şekilde, Kara Foster'a duyduğu bu inanılmaz derecede aptalca ve şiddetli arzudan kendini arındıracaktı.

Kararını vermişti, Simon pencere çerçevesini itti ve dik durdu, yüzü duygusuzlaşana kadar "maskesini" indirdi. Bu konuda iyiydi. Los Angeles'ın çoğu normal insanın asla giremeyeceği bir bölgesinde, zayıf, yavaş zekâlı ya da herhangi bir şekilde kırılgan olmanın yok edilmek anlamına geldiği bir yerde büyümüştü.

Hiç değilse Simon Hudson hayatta kalmayı başaran biriydi. Kılık değiştirerek bakışlarını pencereden ayırdı, sertçe döndü ve kararlı adımlarla kapıya doğru yürüdü.

Kara Foster gerçekten kötü bir gün geçiriyordu!

Sırt çantasını omzuna daha sağlam oturması için kaldırdı ve gülünç derecede kısa eteğinin kenarına uzanarak kıcını örtmek için sertçe aşağı çekti. Kıyafetler, Kara'dan birkaç santim daha kısa ve yedi yaş daha genç olan sınıf arkadaşı Lisa'nın üzerinde harika duruyordu. Ne yazık ki Kara'nın daha uzun ve dolgun vücudunda aynı şekilde durmuyordu. Kazak cömert göğüslerini sarıyordu ve etek çok kısaydı, kıcının yanaklarını zar zor gizliyordu.

Tampa'nın en kötü bölgelerinden birinde büyümüş ve bu deneyimden sağ salim çıkmış, sokakları iyi bilen bir kadındı. Kara kendini nasıl koruyacağını, istenmeyen dikkatlerden nasıl kaçınacağını biliyordu. Peki başını belaya sokacak bir kıyafetin içinde ne işi vardı? *Aptalca, Kara. Gerçekten, gerçekten aptalca!*

Kara kaşlarını çatarak kendini yürümeye devam etmeye zorladı. Önemli bir şey değildi. Düzgün bir bölgedeydi. Spor ayakkabılar içinde seks kedisi gibi görünse ne olurdu? Sekiz blok daha yürüdükten sonra evde olacak ve nihayet bu gülünç kıyafeti çıkarıp kendi rahat kotunu ve tişörtünü giyebilecekti.

Kara, sadece başka bir öğrenciyle paylaştığı küçük daireye varmaya odaklanırken bir iç çekti. Bacakları üşüyordu ve

Titriyor, vücudunu ısıtmak için daha hızlı yürüyordu. Tampa'da Ocak ayıydı ve gündüz saatleri güzel olsa da geceleri hava serin oluyordu. Ceketini yanında getirmeliydi ama bu sabah geç kalmıştı.

Bacaklarının çıplak olmasını ve arkasının rüzgârda dalgalanmasını planlamamıştı.

Gün neredeyse bitti.

Tanrıya şükür!

Günün erken saatlerinde kendi kot pantolonuna ve tişörtüne kahve dökmüştü. İşe gitmeden önce eve gidip üstünü değiştirecek vakti olmayan Kara, arabasında hiçbir zaman yedek kıyafet bulundurmamış sınıf arkadaşı Lisa'nın temiz kıyafet teklifini minnetle kabul etmişti. Kara sınıf arkadaşının nezaketini takdir etmemiş değildi. Kesinlikle takdir ediyordu. Kara sadece kıyafetleri Lisa ile aynı tavırla giyebilmeyi diledi. Ama yapamadı. Dikkat çekmemeye alışkındı ve muhtemelen kötü ayakkabıları olan bir telekızı andırdığı, bütün gün ve akşam boyunca yanaklarında bir parça kırmızıyla çalıştığı ve eğilmemek için umutsuzca çabaladığı için utanıyordu.

Vardiyası için restorana geldiğinde, nazik patronu Helen Hudson ona acımış ve Kara'nın dizlerine kadar uzanan ve açıkta kalan arka tarafını örten bir önlük bulmak için çekmeceleri karıştırmıştı.

Keşke önlüğü evde giyseydim diye düşünerek, biraz da hayal kırıklığıyla dar eteğinin altını tekrar çekiştirdi ve çıplak bir kalçadan başka bir şey göstermediğini umdu.

Yorgunluk Kara'nın bedenini sarstı ve midesi guruldadı. İş yerinde o kadar meşguldü ki yemek yemeye zaman ayıramamıştı. Küçük, şirin restoran meşguldü, Cuma gecesi olduğu için normalden çok daha meşguldü. Aslında müşteriler için minnettardı. Sırt çantasındaki bahşiş parası, tamamen boş bir banka hesabıyla arasında duran tek şeydi. Bahşişlerden birkaç dolar kazandığına göre belki birkaç yiyecek alabilirdi. Evdeki dolapları bomboştu ve oda arkadaşı

Kara'dan bile daha kötü bir mali durumda görünüyordu. Lydia asla yiyecek almazdı ve Kara'nın aldığı her şey çabucak yok olurdu.

Son dönem! Başarabilirsin.

Kahretsin... Uzun bir dört yıl olmuştu ve Kara kendini gerçek yaşı olan yirmi sekiz yaşından çok daha yaşlı hissediyordu. Aslında, sadece yaşlı hissediyordu. Dönem! Sınıf arkadaşlarının çoğu içki içme yaşına bile gelmemişti ve tek dertleri üniversitede parti yapmaktı, Kara ise sadece her günü atlatıp mezuniyete bir adım daha yaklaşmayı düşünebiliyordu.

Kara on sekiz yaşındayken ailesini bir trafik kazasında kaybetmişti ve neredeyse yapayalnızdı. Birkaç yıl garson olarak çalışıp zar zor hayatta kaldıktan sonra, ya üniversiteye gitmesi ya da görünürde yoksulluğun sonu olmadan hayatla mücadele etmeyi kabul etmesi gerektiğini biliyordu.

Üniversiteye gitme kararından pişmanlık duymuyordu ama bu zor, çetin ve yalnız bir yoldu ve neredeyse bittiği için minnettar olabilirdi.

Başaracaksın. Neredeyse geldik!

Kara, kaldırım eğilmeye başladığında ve görüşü bulanıklaştığında aniden durdu. Oh, kahretsin. Beyni dönerken ve vücudu titrerken kendini sabitlemek için elini uzatıp bir sokak lambasının direğine tutundu. Baş dönmesi işlev görmesini ve daha fazla ilerlemesini imkânsız hale getiriyordu. *Lanet olsun. Yemek için zaman ayırmalıydım.*

"Kara!" Alçak, saçma sapan baritonun sisli beynine doğru süzüldüğünü duydu. Ses aniden gelmişti ama onu tanıyan, bilen birinin burada olduğunu bilmek güven vericiydi.

Başını sallayarak görüşünü netleştirmeye çalışan Kara, metal direğe tutunuşunu sıkılaştırdı ve vücudu tehlikeli bir şekilde sallanıp kendini düşüşe hazırlarken soğuk taş kaldırımında bayılmamayı diledi.

Numunenin Sonu. *Milyarderin Saplantısı* ~ Simon adresinden temin

edilebilir: Amazon ABD: <http://amzn.to/1ZS5kmi>

Amazon UK: <http://amzn.to/1wITgVM>

Lütfen beni ziyaret edin:
<http://www.authorjsscott.com>
<http://www.facebook.com/authorjsscott>

Bana
jsscott_author@hotmail.com
adresinden yazabilirsiniz.

[YazarJSScott](#)
olarak da tweet
atabilirsiniz

Güncellemeler, yeni sürümler ve özel alıntılar
için lütfen [Bültenime](#) kaydolun.

J. S. Scott'ın kitapları:

Milyarder Saplantısı Serisi

[Milyarderin Saplantısı ~ Simon](#)

[Milyarderin Kalbi](#)

[Milyarderin Kurtuluşu](#)

[Milyarderin Oyunu](#)

[Billionaire Undone ~ Travis](#)

[Billionaire Unmasked ~ Jason](#)

[Billionaire Untamed ~ Tate](#)

[Billionaire Unbound ~ Chloe](#)

[Billionaire Undaunted ~ Zane](#)

[Billionaire Unknown ~ Blake](#)

[Billionaire Unveiled ~ Marcus](#)

[Billionaire Unloved ~ Jett](#)

[Milyarder Bekar ~ Zeke](#)

[Billionaire Unchallenged ~ Carter](#)
[Billionaire Unattainable ~ Mason](#)
[Billionaire Undercover ~ Hudson](#)
[Billionaire Unexpected ~ Jax](#)
[Fark Edilmeyen Milyarder ~ Cooper](#)
[Sahipsiz Milyarder ~ Chase](#)

İngiliz Milyarderler Serisi

[Bana benim olduğunu](#)
[söyle Bana senin](#)
[olduğumu söyle](#)
Bana Bunun Sonsuz Olduğunu Söyle

Sinclair'ler:

[Milyarderin Noel'i Sıradan](#)
[Bir Milyarder Değil](#)
[Yasak Milyarder](#)
[Milyarderin Dokunuşu](#)
[Milyarderin Sesi](#)
[Milyarder Her Şeyi Alır](#)
[Milyarderin Sırrı Sadece](#)
[Bir Milyoner](#)

Kazara Milyarderler:

[Kuşatılmış](#)
[Ş](#)
[Dolanmış](#)
[Aşık](#)
[Olmuş](#)
[Büyülenm](#)
[iş](#)
[Sevilmiş](#)

Walker Kardeşler Serisi:

[Serbest](#)

[Bırakma](#)

[Oyuncus](#)

[u Hasarlı](#)

Sentinel Demons Serisi:

[Sentinel Demons: Komple Koleksiyon Tehlikeli](#)

[Bir Pazarlık](#)

[Tehlikeli Bir Açlık](#)

[Tehlikeli Bir Öfke](#)

[Tehlikeli Bir İblis Kral](#)

Vampir Koalisyonu Serisi:

[Vampir Koalisyonu: Komple Koleksiyon Bir](#)

[Vampirin Zorlu Çiftleşmesi \(Başlangıç\) Ethan'ın](#)

[Eşi](#)

[Rory'nin Eşi](#)

[Nathan'ın Eşi](#)

[Liam'ın Eşi](#)

[Daric'in Eşi](#)

Changeling Karşılaşmaları Serisi:

[Changeling Karşılaşmaları: Eksiksiz Koleksiyon](#)

[Kurt Adamın Eşi](#)

[Bir Kurt Adam Evlat Edinmenin](#)

[Tehlikeleri Noel İçin Tek İstedğim Bir](#)

[Kurt Adam](#)

Cezasının Zevkleri Serisi:

[Onun Cezasının Zevkleri: Komple Koleksiyon Yan Kapıdaki](#)

[Milyarder](#)

[Milyoner ve Kütüphaneci](#)

[Polisle Birlikte At](#) [Sürmek Danışmanın Gizli](#)
[Arzuları](#)

[Patronla Başlı Belada](#)
[Kovboyla Zorlu Yolculuk](#)
[Öğretmen İçin Zorlu Bir](#)
[Gün Kovboy İçin Bir Ceza](#)
[Tam da Doktorun Emrettiği Şey Bir](#)
[Vampirin Hınzır Romantizmi](#)

Eğri Koleksiyonu: Büyük Kızlar ve Kötü Erkekler Serisi:

[Curve Koleksiyonu: Komple Koleksiyon Eğri](#)
[Top](#)
[Canavar Kıvrımları Seviyor](#)
[Curves by Design](#)

Lane Parker olarak yazıyor

[Sevgili Stalker: Bölüm 1](#)
[Sevgili Stalker: Eksiksiz Bir Koleksiyon](#)
[Bir Noel Rüyası](#)
[Bir Sevgililer Günü Rüyası](#)
[Kayıp: Bir Dağ Adamı Kurtarma Romantizmi](#)

Cali MacKay ile Bir Dark Horse Romanı

[Bound](#)
[Hacked](#)

Bir Trilyoner Tarafından Ele Geçirilenler Serisi:

[Trilyoner için Bakire by Ruth Cardello Prens](#)
[için Bakire by J.S. Scott](#)

Melody Anne Prince Bryan'dan
Fethedilecek Bakire: Bir Trilyoner
Tarafından Alındı

Diğer Başlıklar

Well Played w/Ruth Cardello

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.